

Giới thiệu Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng

Một cô bé đang sống một cuộc đời hạnh phúc thì lại mất đi cha mẹ cùng với em trai chỉ trong một ngày.

Cô chỉ mới mười tuổi nhưng đã chứng kiến nỗi đau gia đình chết thảm ngay trước mắt mình. Cô không thể nào bảo vệ được họ, chính nỗi đau đó đã khiến một đứa trẻ hay cười, ngây thơ như cô trở lên lạnh giá. Trong tim cô giờ đây chỉ có hận thù, động lực duy nhất khiến cô sống chính là tìm ra kẻ thù và báo thù cho cha mẹ, em trai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Cuộc thăm sát (1)

Cô bé có gương mặt tròn trịa, trắng trẻo, đôi mắt sưng úp vì khóc, đó là Doãn Tuyết Đan người duy nhất còn sống sót trong cuộc thảm sát vừa qua.

Cô bé ngồi bệt dưới đất, cả người bé run rẩy vì sợ hãi quá độ, ai hỏi gì bé cũng không nói, chỉ ngồi đó nét mặt không còn tí cảm xúc nào, bên phía cảnh sát họ vẫn đang làm nhiệm vụ của mình.

Bé ngồi trước cửa ngôi biệt thự của gia đình mình, nhưng giờ đây đã không còn ai nữa, chỉ trong có một ngày mà ba mẹ cùng em trai đã bỏ cô mà đi mãi mãi.

Một chiếc siêu xe dừng lại trước cửa biệt thự, một người đàn ông có tướng mạo uy nghiêm, cao lớn, mặc trên người bộ tây trang đắt tiền, mở cửa xe bước xuống, ông đi đến bên cô bé, ngồi xuống trước mặt bé, ông nhìn cô bé mặt đầy nước mắt, tim ông cũng co thắt lại, giọng ông trầm ấm nhìn bé nói:

_"con nếu muốn trả thù cho cả nhà thì hãy theo ta".

Cô ngược mắt lên nhìn người vừa nói, đôi mắt cô bé giờ đây chỉ có sự thù hận trong đó, không hề đắn đo, Tuyết Đan quyết định, cô đứng lên bước theo người đàn ông này lên xe, dù cô ra sao Tuyết Đan nhất định phải báo thù cho gia đình, đó là lời tuyên thệ từ trong tim cô bé.

Không bao lâu xe đã về tới ngôi biệt nằm trên núi, thấy ông chủ về cả nhà đi ra dàn hai hàng dọc nghiêm chỉnh cúi chào ông chủ, ông bước xuống xe tay ông nắm lấy bàn tay cô bé bước vào đại sảnh của biệt thự.

Bạch Lâm Vũ choàng vai Tuyết Đan đứng giữa sảnh, ông gọi mọi người tập trung lại, Lâm Vũ lên tiếng thông báo:

_"Đây là con gái ta nhận nuôi, bé sẽ mang họ Bạch của ta, còn gọi là Bạch Tuyết Đan, các người phải gọi bằng tiểu thư, và chăm sóc và lo lắng cho con bé, các người phải kính trọng nó như kính trọng đứa con trai của ta vậy, nếu như ta biết được các người làm ra chuyện gì có lỗi với ta và tổn hại đến con bé thì đừng trách ta độc ác" nói dứt lời Bạch Lâm Vũ ôm vai cô bé đi lên trên lầu, mọi người cũng tản ra ai về làm việc nấy.

Bước vào một phòng nằm phía bên tay phải Bạch Lâm Vũ đặt cô lên giường lớn, ông nhìn bé đưa tay lên vuốt tóc rồi nói:

_"Con hãy ở tạm đây, đợi phòng của con được trang trí xong thì qua đó, con vào tắm rửa đi, quần áo của con trong tủ đó, hai mươi phút ta chờ con cùng ăn cơm" dứt lời ông liền quay lưng rời khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Tuyết Đan cũng tranh thủ tắm rửa sạch sẽ, mặc vào chiếc đầm voan hồng nhạt, chân liền vội bước đi xuống dưới lầu, cô không muốn ông phải đợi chờ mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 2: Cuộc thăm sát (2)

__Tuyết Đan cũng tranh thủ tắm rửa sạch sẽ, mặc vào chiếc đầm voan màu hồng nhạt chân liền bước vội đi xuống dưới lầu, cô không muốn ông ấy phải đợi mình.

Trong phòng ăn lớn được trang trí theo phong cách châu âu, có một cái bàn ăn lớn màu vàng kim sáng bóng thật đẹp.

Tuyết Đan bước đến gần, trên cái ghế ở chính giữa bàn cha nuôi đã ngồi ở đó, trên người ông mặc bộ đồ tây đơn giản, áo sơ mi tay lỡ màu trắng tinh, chiếc quần màu xanh đen, gương mặt nghiêm nghị nhưng không thiếu sự yêu thương, thấy cô bước vào cha nuôi lên tiếng:

_"Con gái mau ngồi xuống đây đi, để ta giới thiệu cho con biết nha, đây là Bạch Lâm Nghiêm, 15 tuổi, là con trai của ta, và cũng là anh trai của con, phải gọi anh hai có nhớ không?"

Tuyết Đan gật nhẹ đầu, Bạch Lâm vũ lại nói:" đây là Bạch Tuyết Đan, em ấy 10 tuổi, em sẽ sống cùng với chúng ta, con gọi em là Đan nhi có biết không?".

Bạch Lâm Nghiêm nhìn cô bé trước mặt tay cậu đưa ra trước cô bé:

_"Anh là Lâm Nghiêm, em cứ gọi anh nghiêm ca ca nhé, có muốn đi chơi, hay cần giúp đỡ em cứ qua phòng gặp anh nha".

Tuyết Đan nhìn cậu cười nhẹ gật đầu, Lâm Vũ lúc này lên tiếng nhắc nhở:" thôi hai đứa ăn cơm đi,thức ăn nguội hết rồi đó".

Nghe cha nói hai đứa đều ngồi xuống cuối đầu xuống liền ăn, Lâm Nghiêm chút chút lại gấp thức ăn cho cô bé, rồi lại cười nhẹ tiếp tục ăn cơm, còn cô cứ lặng lẽ ăn cơm, trong lúc này cô bé rất nhớ cha mẹ, nhớ em trai bé nhỏ của mình, giờ họ không còn trên cõi đời này nữa, hai hàng nước mắt thì nhau rơi xuống chén cơm, Lâm Nghiêm nhìn thấy, cậu liền đứng lên đi qua trước mặt cô đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt của cô, cậu ôm đầu cô bé dựa vào người mình, miệng cậu khẽ nói:

_"Em gái ngoan nín đi, lớn lên anh sẽ cùng em đi trả thù cho gia đình em, hãy tin tưởng vào anh trai nhé".

Bạch Lâm Vũ nhìn hai đứa trẻ lúc này đang rất yêu thương nhau, chia sẻ với nhau, hẳn thấy rất hài lòng, rất mừng vì đứa con trai này cũng rất biết chuyện, và cũng yêu thích cô bé nhỏ này, vậy là tốt rồi, con bé sẽ bớt buồn bã.

Buổi ăn cơm cũng đã xong.Lâm Nghiêm nắm tay cô bé kéo đi ra sân vườn chơi với cậu, cô bé cũng không từ chối, mà bước theo sau cậu.

Bạch Lâm Vũ đi về phòng làm việc, lấy điện thoại ra bấm một dãy số, chuông reo hai tiếng, bên kia một giọng trầm ấm lên tiếng:

_"Vũ à!tôi Đặng Gia Đức đây, tôi đã cho người đến nhà thẳng khôn đó, nhưng nó đã trốn ra nước ngoài trước khi vụ thám sát xảy ra rồi,gì có tìm nó tiếp không?."

Tay Bạch Lâm Vũ siết chặt cái điện thoại, một bàn tay nắm lại thành quyền, hơi thở nặng nề cùng hàn khí tỏa ra, làm người nào đó bên kia cũng phải rùng mình, ngừng ít giây Lâm vũ nhích kẻ rằng nói:

_"Cậu tiếp tục tìm kiếm cho tôi, nếu tìm được cậu báo cho tôi, không được ra tay, nhưng phải luôn theo dõi nó, cái mạng của nó phải để cho con gái của Doăng Minh giết, chính tay nó sẽ rửa mối thù này cho cha mẹ và em trai của mình, nếu tôi và cậu giải quyết thì quá dễ rồi, cậu hiểu tôi chứ?"

_"Vâng tôi hiểu ý của cậu!" xong lời Bạch Lâm Vũ cúp điện thoại, hẳn đứng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn hai đứa trẻ đang chơi đùa, trái tim hẳn như ai xát muối vậy.

"hích một hơi thuốc lá, Lâm Vũ thả ra từ miệng một làn khói trắng mờ ảo "

Miệng hẳn nói lầm thầm

_"Doăng Minh!

_"Tôi xin lỗi cậu!"

_"Tôi về trễ quá, không cứu kịp gia đình cậu tớ rất hối hận, con gái của cậu, tớ hứa với cậu sẽ bảo bọc, nuôi nó thành tài, chúng nó sẽ trả thù cho các cậu, hãy an tâm mà yên nghỉ đi nhé, vĩnh biệt các cậu bạn của tôi".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cuộc thăm sát (3)

_10 Năm sau!

_Tại phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Băng thị Boss, Băng Tuyết Đan cô đang dựa lưng vào cái ghế da năng, đôi mắt nhắm hờ vì mệt mỏi, suốt một đêm đã thức trắng vì lô hàng lớn nhập cảng 2 giờ tới qua, cuộc bàn giao được gọi là ổn, nếu như không có sự xuất hiện của đám tay chân của Đào Bá Kiền,chúng muốn chia nữa lô hàng cho chúng, thật hoang tưởng.

_ Bạch Tuyết Đan từ chiếc xe hơi màu đen bước xuống, hai tay cầm hai cây súng, nét mặt lạnh lùng như tảng băng vùng bắc cực, cô nhìn đám vô dụng trước mắt, khẽ nhếch mép nói:ta cho tui mấy 5 giây biến khỏi mắt ta, không đi thì đừng khóc hận,một.. hai..ba,chi mới ba lần đếm mà số rồi đi đã hơn một nửa, số ờ lại không sợ chết vẫn đứng đó, chìa súng vào cô.

_Tuyết Đan vẫn đếm tiếp, bốn..năm..doăng.. doăng.. doăng, những tiếng súng nổ vang lên liên tục, những cái xác người đổ gục xuống theo tiếng súng.

Một lần Tuyết Đan bắn ra đều nhắm ngay từ huyết của đối phương.ngay giữa trán cô không có đồ chút mồ hôi, sức lực nào,mắt không hề chớp khi hạ thủ, không cần phải di chuyển, mà vẫn hạ hầu hết đám vô dụng đó, còn lại một tên khiếp sợ quá kiểm đường bỏ chạy.ý Tuyết Đan cũng muốn cho tên đó chạy, chắc chắn nó sẽ về nói lại chủ của nó thôi.

Tay thu lại súng đưa miệng thổi đi bụi khói nơi họng súng, cho súng vào vỏ, cô liền bước lên xe phóng đi,bỏ lại nơi đây một bãi chiến trường, cùng xác người,những đàn em dưới trướng của cô đã quen rồi với những tình cảnh này của lão đại, họ liền bắt đầu cho việc giao tiền và nhận hàng.

_Bạch Tuyết Đan về đến biệt thự Bạch gia cũng đã gần 4 giờ sáng, tắm rửa, thay đồ lên giường nằm, lẳng qua lộn lại gần một tiếng sau mới nhắm mắt ngủ, đã vậy ngủ lại mơ, cô thấy lại cảnh cả nhà bị giết, Tuyết Đan gào khóc liên giạt mình tỉnh dậy, trán đổ đầy mồ hôi, cô quyết định ngồi dậy, vệ sinh cá nhân rồi chạy bộ, chạy xong cũng đi đến công ty luôn.

Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên Tuyết Đan lười biếng lên tiếng: người ngoài cửa nghe được cho phép vào, liền mở cửa,chân bước nhẹ vào, đi đến trước bàn làm việc cuối đầu chào nói: Tổng giám đốc 9 giờ chúng ta có hẹn gặp đối tác bên mỹ qua.

_Tuyết Đan gật nhẹ đầu, nhưng đôi mắt vẫn không mở, cô nhếch mép nói, chuyện lô hàng xong chưa? Dương Đồng Nhan nhìn cô liền nói: dạ đã xong hết thưa chị,Tuyết Đan không nói gì, chỉ đưa ngón tay ra hiệu cho Đồng Nhan đi ra,hiểu ý Boss Đồng Nhan nhẹ nhàng bước rời khỏi phòng.

_Cô vẫn đang lìm đim, thì bên ngoài tiếng ồn ào, giọng nói trầm ấm của đàn ông vang dội gọi lớn tìm người: Bạch Tuyết Đan em đâu rồi ra đây cho anh...Bạch Tuyết Đan,cô vừa nghe dứt liền tỉnh táo, ngồi bật dậy chạy vào wc trốn,thì vừa vặn cửa phòng mở ra.

Người vào là một người nam,vóc dáng cao,guong mặt đẹp như tạc tượng,mái tóc nâu đen, mắt to,sống mũi cao ngất, môi đầy quyến rũ,mặc trên người bộ âu phục sang trọng màu xanh đen,anh bước vào phòng của Tuyết Đan ánh mắt anh nhìn khắp trong phòng để tìm người,mắt dừng lại ở cửa nhà vệ sinh bị đóng, miệng anh gọi lớn: em ra đây mau Bạch Tuyết Đan, anh biết em ở trong nhà vệ sinh,em không ra anh đập cửa vào đó.

Lời nói dọa người vừa xong, từ phía nhà vệ sinh có tiếng mở cửa, bước ra khỏi đó không ai khác là cô Tuyết Đan nhà ta,bước chân cô nhẹ nhàng đi đến gần người con trai đứng kia, cô nói li nhí anh hai!sao đến công ty sớm vậy?tìm em có việc gì sao?trong giọng nói không có ngọt ngào, nhưng chứa đầy sự yêu mến đối với người trước mắt này.

_Bạch Lâm Nghiêm nhìn cô gái trước mắt hai cánh tay ôm lấy người cô nói:"ai cho phép em tới qua bỏ thuốc cho anh ngủ hửm?anh muốn tham gia cùng với em phi vụ đó,ây vậy mà em cho anh ngủ tới sáng luôn là sao?" Mai mà em không có sảy ra chuyện gì, nếu không em chết với anh rồi, như vậy là sao hả con bé này? Bạch Lâm Nghiêm cố tình hét to và kéo dài ra ở âm cuối.

_Bạch Tuyết Đan không nói gì nhiều chỉ vồn vện năm từ:"không thích anh mạo hiểm"

"Bạch Tuyết Đan!"

_Bạch Lâm Nghiêm nhìn cô nói em xem anh như trẻ nhỏ sao? ai cần em bảo vệ chứ? Anh là anh trai của em đó có biết không?

"thì đã sao?"

"Hả!"

"Ồi trời ơi! cái con bé này!".

Bạch Tuyết Đan không nhìn anh cô đẩy anh ra, đi đến bàn làm việc của mình, ngồi xuống nhìn vào màn hình vi tính ngón tay gõ lên bàn phím ánh mắt tập trung vào màn hình tỏ ra đang nghiêm túc làm việc.

Bạch Lâm Nghiêm tức giận khi bị cô em gái quăng cho một trái bơ to tướng, anh hậm hực bỏ đi ra ngoài, mắt Tuyết Đan thấy anh trai đã rời khỏi, cô thở nhẹ một hơi, miệng khẽ nhếch mép cười, trong cuộc sống này cô yêu quý nhất là cha nuôi và anh hai, vì vậy cô càng không muốn anh gặp nguy hiểm, anh là huyết mạch duy nhất của Bạch gia cô càng phải lo lắng và bảo vệ cho anh nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Hợp Tác Để Được Bên cạnh Em (1)

_Tại phòng làm việc Bạch Tuyết Đan vẫn chăm chú trên màn hình vi tính, cô tập trung xem xét những dự án sắp tới công ty sẽ tiến hành, lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

"cốc cốc cốc"

Tuyết Đan lên tiếng:

_"vào đi"

Được sự cho phép người ngoài cửa, nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Đồng Nhan bước vào đứng trước bàn làm việc, cuối đầu cung kính lên tiếng: tổng giám đốc! đã đến giờ đi gặp đối tác, xe của họ 5 phút nữa sẽ đến, cả phòng cũng đã được chuẩn bị xong.

Bàn tay đang gõ trên bàn phím chợt dừng lại, cô nhướng mắt nhìn Đồng Nhan khẽ nói: từ khi nào cô học cách nhiều lời như vậy huhm?.

Đồng Nhan giật mình cả người có cảm giác rét run vì câu nói của Boss, Cô cuối đầu khẽ nói: "em xin lỗi chị".

Tuyết Đan thu lại ánh mắt của mình, liền đứng lên rời khỏi bàn làm việc, mắt liếc qua Đồng Nhan còn đang đứng cuối đầu, cô lạnh lùng lên tiếng: đi thôi dứt lời cô bước chân rời khỏi phòng.

Đồng Nhan đi phía sau trán cô đổ đầy mồ hôi lạnh cô ngẫm nghĩ: "làm chị em với tầng băng này, cũng có ngày bị đông lạnh mà chết thôi, thật là khổ tâm quá đi!"

Bước chân uyển chuyển của Băng Tuyết Đan cô đi trên sảnh lớn của tập đoàn Băng thị, nét đẹp của cô làm say đắm bao trái tim, với vóc dáng cao 1m70 làn da trắng mịn, mái tóc đen mượt mà được cột cao, làm lộ ra chiếc cổ trắng xinh đẹp, sống mũi cao rất hài hòa với gương mặt, mắt to nhưng chứa đầy niềm tâm sự, đôi mi dài cong vút, đôi môi nhỏ hồng xinh xắn, sắc thái lúc nào cũng lạnh lùng, chưa có một ai nhìn thấy được nụ cười của cô cả, trừ anh trai cô và cha nuôi.

Những ánh mắt nhìn cô thèm thường nhưng họ chỉ dám đứng cách xa mà ngấm nhìn, không ai đại dốt mà đến gần, vì họ biết không thể đắc tội với nữ Boss này, nếu không muốn quăng đôi con lỏi chỉ thấy toàn là một màu đen vô vọng, sống không bằng chết.

Đồng Nhan là luật sư riêng của Băng thị tài năng của cô nổi tiếng khắp châu á và cũng là cánh tay trái của Tổng giám đốc, vẻ sắc đẹp của cô không thua kém Boss.

Đồng Nhan có vẻ đẹp nhẹ nhàng, gương thơ ngây, cá tính cũng rất hòa đồng, làm cho người nhìn thấy cô liền muốn ôm ấp cô vào lòng mà bảo vệ, nhưng không ai biết nằm sau nét đẹp dịu dàng đó là một tính cách lạnh lùng, quyết đoán, nhất là, cô là một sát thủ giết người không hề đôi sắc mặt, không xót thương cho đối thủ dù đó là ai, hai mươi tuổi chưa hề có một mảnh tình vác vai.

Không một ai dám đụng vào cô, nếu dám làm cô nổi giận, thì người đó hãy cầu nguyện cho chuyến đi về thế giới bên kia của mình được bình an.

Cả hai người một trước, một sau bước vào phòng họp lớn của công ty Bạch thị, căn phòng được thiết kế theo sở thích của Băng Tuyết Đan, mang phong cách châu âu, cổ điển, hai vệ sĩ nhìn thấy Boss, họ liền cuối đầu cung kính chào, liền bước ra ngoài cửa đứng gác.

Vào bên trong điều mà khiến Tuyết Đan có bất ngờ là một người đàn ông trẻ đứng ngay cái ghế, anh ta có vóc dáng rất cao tầm khoảng 1m85, khỏe mạnh, nước da trắng hồng, sống mũi cao chót vót, đặt biệt màu mắt xanh rất đẹp, tóc màu nâu vàng, nhưng gương mặt có chút lai người châu á, nói chung là đủ phong cách soái ca, nét mặt hiện giờ thì lạnh lùng không lộ ra biểu cảm gì, cô cũng không thêm quan tâm làm gì.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến gần, có một nam nhân này giờ đứng kế bên hắn đưa bàn tay ra trước mặt nhìn cô lên tiếng giới thiệu: xin chào tôi là Lãnh Nguyên Khang, là luật sư của tập đoàn Đặng thị ở Mỹ, còn đây, anh chỉ tay về người kế bên rồi nói: đây là Đặng Gia Khiêm, tổng giám đốc tập đoàn Đặng thị ở Mỹ.

Lúc này Đồng Nhan cũng đưa tay bắt lấy bàn tay của đối phương, cô khẽ cười nhẹ liền lên tiếng giới thiệu: xin chào hai vị tôi là Dương Đồng Nhan là luật sư của tập đoàn Bạch thị này, còn đây, tay Đồng Nhan chỉ qua Tuyết Đan nói: đây là Bạch Tuyết Đan, là tổng giám đốc tập đoàn Bạch thị, nghe giới thiệu bàn tay cô đưa ra, hai bàn tay nắm lấy nhau, Đặng Gia Khiêm lên tiếng nói: rất hân hạnh được gặp, nghe danh tiếng đã lâu nay mới có cơ hội gặp gỡ, thật là vinh dự quá.

Bạch Tuyết Đan bắt tay xong liền buông ra lên tiếng nói: xin mời hai vị ngồi xuống chúng ta vào chủ đề chính của cuộc gặp mặt hôm nay nhé.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Hợp Tác Để Được Bên cạnh Em (2)

Cả bốn người đều ngồi xuống ghế Đồng Nhan đưa những bản hợp đồng đã được soạn sẵn đến tay Băng Tuyết Đan và Đặng Gia Khiêm, cô nhìn Gia Khiêm nói: mời Đặng tổng xem qua bản hợp đồng, trong đó có ghi rất rõ điều khoản có lợi nếu chúng ta cùng hợp tác, cũng những điều luật bắt buộc khi cùng hợp tác, xin Đặng tổng xem rõ.

Đặng Gia Khiêm từ tốn xem qua, rồi lại đưa sang cho luật sư của mình, Lãnh Nguyên Khang nhìn vào hợp đồng, xem rất kỹ, năm phút sau Nguyên Khang quay sang Đặng Gia Khiêm gật đầu nhẹ.

Đặng Gia Khiêm ánh mắt nhìn đến gương mặt xinh đẹp mà lạnh lùng của Tuyết Đan hần nở nụ cười nhẹ, trong lòng hần yếu thương nàng đã lâu, nhưng vì cha hần bắt hần phải sang Mỹ học và trong coi công ty mới thành lập bên đó,nếu không thì hần đã có thời gian ở bên theo đuổi cô rồi,lần này trở về ngoài chuyện hợp tác, việc theo đuổi cô là quan trọng hơn cả.

Gia Khiêm ánh mắt nhìn cô hần khẽ mở miệng nói:tôi đồng ý hợp tác, dứt lời hần cầm viết ký vào bản hợp đồng, Tuyết Đan cũng nhẹ nhàng ký vào bản hợp đồng,ký vừa xong Tuyết Đan đưa tay ra trước mặt Gia Khiêm nói: hợp tác vui vẻ Đặng tổng, lúc này Gia Khiêm cũng vui vẻ đưa tay bắt lấy tay cô miệng cũng nói nhỏ:hợp tác vui vẻ Đan nhi, làn da mềm mại ở bàn tay cô như có một luồng điện chạy khắp người hần, làm trái tim Gia Khiêm lúc này đập hồi nhip, còn về Tuyết Đan cô vẫn rất thản nhiên lạnh lùng,bất tay xong cô rút tay về.

Cô quay sang Dương Đồng Nhan khẽ nói: khui rượu, Đồng Nhan khẽ gật đầu, chân đi đến bên quầy bar được đặt ở bên góc phòng tay cô cầm lên chai rượu đỏ hảo hạng cùng bốn cái ly đặt lên mâm, đi đến bên bàn đặt mâm ly xuống bàn, ý định của cô cầm lên chai rượu để khui.

Lãnh Nguyên Khang lúc này lên tiếng:"để tôi khui chai rượu cho".

Đồng Nhan cười nhẹ tay đưa chai rượu sang Nguyên Khang, bàn tay hần nhẹ nhàng đặt đồ khui vào giữa nắp chai rượu vắn nhẹ vài vòng và.. bụp.. nắp chai vắn ra,cầm chai rượu hần đổ vào bốn cái ly, rồi cả bốn người cùng đưa cao ly rượu, cùng lên tiếng nói:chúc mừng hợp tác vui vẻ và thành công, cạ nào dứt lời cả bốn đưa ly lên uống cạ Tuyết Đan uống hết ly rượu những giọt rượu còn đọng lại trên môi cô,động tác tự nhiên cô dùng lưỡi liếm nhẹ những giọt rượu đó, những cử chỉ của cô đã được Gia Khiêm thấu vào mắt không sót một tí gì,trái tim hần rung động vì những cử chỉ đơn giản này của cô.

Cuối cùng cuộc bàn bạc hợp tác cũng đã thành công tốt đẹp, không những vậy Tuyết Đan,cô bị Gia Khiêm mời đi dùng cơm tối, không cho cô có lý do từ chối,cuối cùng cô vì công ty phải đồng ý đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Độ sủng trước cửa nhà hàng (1)

Tại tập đoàn Bạch thị giờ này đã năm giờ chiều, các nhân viên lần lượt tan sở,tại văn phòng luật sư của Bạch thị.

Dương Đồng Nhan cô vẫn say sưa làm việc, chợt tiếng điện thoại của cô reo lên ینگ ỏi,một tay cô vẫn bấm bàn phím,còn tay kia cô cầm lấy điện thoại tay bấm vào nút nghe:"Alo luật sư Dương Đồng Nhan nghe"bên đầu dây bên kia một giọng nói nam trầm vang lên:"chào cô!" Tôi là Lãnh Nguyên Khang,luật sư của Đặng thị, bên này tay bấm trên bàn phím cô dùng lại,miệng khẽ nói nhỏ:vâng chào anh luật sư Lãnh,anh gọi tôi có việc gì không?.

Lãnh Nguyên Khang nghe cô hỏi đôi mày kiếm liền chau lại hần nghĩ:cô gái này sao mau quên như vậy kia chứ, hần đành phải nhắc lại thôi chứ biết sao.

Lãnh Nguyên Khang lên tiếng nói: tôi gọi điện nhắc cô sáu giờ chiều nay có hẹn ăn cơm với Đặng tổng tại nhà hàng, Dinner By Heston Blumenthal,tôi đã đặt phòng VIP bốn người tại đó rồi.

Đồng Nhan lên tiếng cất lời hần, vắn tôi nhớ rồi, để tôi đi báo lại với Boss, hẹn gặp lại anh sau nhé, tut.. tut cô nói xong ý liền cúp máy, để lại một tên nào bên đầu dây kia,nhìn màn hình điện thoại lăm thăm thẩn: cô được lăm dăm cúp máy trước tôi sao,cô.. là gan cô lớn lăm đó, hừ..tức chết mà.

Dương Đồng Nhan nghe xong điện thoại liền đứng dậy thu dọn bàn làm việc của mình, xách túi rời khỏi phòng làm việc, khóa cửa phòng cẩn thận, chân liền bước đi hướng phòng của Boss mà đến.

Tại phòng làm việc Bạch Tuyết Đan cũng vừa xong việc, chợt tiếng gõ cửa vang lên, cô lên tiếng nói: vào đi! Đồng Nhan nhận được sự cho phép, cô nhẹ nhàng mở cửa đi vào, đến gần bàn làm việc của Boss cô cúi đầu cung kính nói: Bạch Tổng chiều nay chị có hẹn ăn cơm với ngài Đặng tổng lúc 6 giờ tại nhà hàng, Dinner By Heston Blumenthal thưa chị.

Bạch Tuyết Đan đưa tay lên xem giờ, cô nhìn Đồng Nhan nói: ừ giờ em chờ tôi về, chúng ta chuẩn bị rồi cùng đi,nói xong Tuyết Đan cũng bước chân hướng cửa phòng đi ra,theo sau là Đồng Nhan, ra khỏi cô khóa cửa và bật lên chế độ bảo vệ tự động cho phòng của Boss, hai người rời khỏi cửa công ty, lên chiếc siêu xe màu đen của boss được đậu trước cửa và rời đi.

Sáu giờ chiều trước cửa nhà hàng đẳng cấp nhất nhì thế giới nhà hàng Dinner By Heston Blumenthal tại nước Anh này một chiếc siêu xe hiệu Huayra BC màu xám tro của Italy,vừa dừng lại trước cửa người bảo vệ đứng trước cửa vội tiếng tới mở cửa xe cho khách.

Bước xuống trước là Đặng Gia Khiêm trong âu phục sang trọng màu trắng, nét đẹp lạnh lùng, vóc dáng cao lớn khỏe mạnh.đôi mắt xanh đẹp,chiếc mũi cao chót vót, môi mỏng gọi tình,làm thủ hút bao ánh mắt nhìn về hần.

Người bước xuống tiếp theo là Lãnh Nguyên Khang,trong trang phục trẻ trung năng động, làm tôn lên nét đẹp của hần, vóc dáng cao ốm, nước da bánh mật khỏe mạnh, đôi mắt sắc sảo, mũi cao vừa vắn với gương mặt rộng rãi, đôi môi đầy quyến rũ, khi họ tiếng vào đại sảnh của nhà hàng, thì bao nhiêu cặp mắt đều phải ngẩng nhìn.

Lãnh Nguyên Khang tiếng đến quầy tiếp tân hần nhẹ nhàng nói:tôi có đặt trước rồi, phòng của Đặng tổng,cô nhân viên nhìn hần cười tươi nói: xin mời quý khách theo tôi ạ,nói xong cô đi ra khỏi quầy, hướng dẫn hai vị khách đến phòng của họ.

Đặng Gia Khiêm cùng Nguyên Khang bước vào phòng của mình ngồi xuống ghế salon đợi hai cô gái họ.

Lúc này trước cửa nhà hàng một chiếc siêu xe màu đen vừa chạy đến ai cũng nhìn ngắm chiếc xe này, vì nó quá đẹp hiệu xe nổi tiếng trên thế giới chiếc McLaren P1 LM màu đen, đến khi người bước xuống từ chiếc siêu xe này, thì làm mọi người há hết miệng, mắt mở ra mà ngắm nhìn họ, hai cô gái trẻ đẹp không thể chẽ vào đầu được, với trang phục gọn gàng, gương mặt không son phấn, môi chỉ tô nhẹ son dưỡng làm đôi môi các cô càng thêm gợi cảm,tóc đen mượt được cột cao gọn gàng làm vẻ đẹp của các nàng càng thêm tuyệt hảo không chút tí vết.

Bước chân nhẹ nhàng vào đại sảnh, Đồng Nhan bước đến quầy tiếp tân cô lên tiếng nói:chúng tôi có hẹn với Đặng tổng, cô tiếp tân cười tươi nhẹ nhàng hướng dẫn họ vào phòng đã đặt sẵn.

Hai cô bước vào Đặng Gia Khiêm cùng Lãnh Nguyên Khang đều đứng lên chào họ, ánh mắt Gia Khiêm nhìn trên người Tuyết Đan hẳn không ngờ cô mặc trang phục rất đơn giản, mà lại đẹp đến nhường này cơ chứ.

Lãnh Nguyên Khang thì nhìn không chớp mắt với cô luật sư kia,hắn không ngờ nét đẹp của cô thật là hoàn mỹ, không chút phấn son mà lại đẹp đến vậy, nhưng hắn nhớ đến lúc chiều cô đột nhiên cúp máy làm hắn bức bối, đôi chân mày khẽ chau lại, hẳn hứa với bản thân phải thu thập cô gái này cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Độ sủng trước cửa nhà hàng (2)

_Sau cuộc chào hỏi Gia Khiêm cùng Nguyên Khang kéo ghế mời hai cô ngồi, Nguyên Khang bấm nhẹ lên cái chuông nhỏ nằm trên tường, ít giây sau ngoài cửa phục vụ gò ba cái rồi nhẹ nhàng mở cửa.

Phục vụ họ bưng thức ăn vào đặt lên bàn, cùng hai chai rượu đã được ướp lạnh sẵn,phục vụ khui trước một chai rượu cho họ, rồi cuối đầu hành lễ cùng lên tiếng nói: chúc quý khách dùng ngon miệng,dứt lời người phục vụ liền rời khỏi, trả lại không gian riêng tư cho khách.

_Đặng Gia Khiêm cười nhẹ nhìn Tuyết Đan nói xin mời Bạch tổng cùng luật sư Dương dùng bữa, Đồng Nhan nhìn Gia Khiêm cô nở nụ cười nhẹ nói: xin cảm ơn Đặng tổng về bữa cơm này, nói xong cô đi đến cầm lấy chai rượu đã được khui,rót vào bốn cái ly được để trên bàn, rót xong cô cầm ly lên khẽ nói: xin mời Đặng tổng, mời Boss,và luật sư Lãnh, chúc mừng hợp tác vui vẻ và thành công, cả ba người kia đều cầm lên ly rượu cùng lên tiếng nói: cạn nào, nói xong bốn người đều cạn hết rượu trong ly và bắt đầu dùng bữa.

_Gia Khiêm trong lúc ăn cứ liếc mắt nhìn về phía Tuyết Đan ngồi đối diện, bây giờ hắn mới được nhìn rõ cô, đã tám năm rồi hắn không gặp được cô mặc dù những thông tin về cô mỗi ngày đều được cấp dưới báo cáo, nhưng tận mắt nhìn thấy cô như lúc này thì không có, hẳn yêu cô đã từ lâu, yêu đơn phương, yêu trong đau khổ.

Bạch Tuyết Đan cô vẫn an nhiên ngồi ăn một cách rất ư là thoải mái, cô không quan tâm có kẻ nào nhìn mình hay không, thật ra việc này cô rất quen vì nét đẹp của cô, khi ra ngoài ăn có người nhìn là chuyện rất bình thường, cô chỉ nhạy cảm với mùi súng đạn, bom, và quan cảnh nguy hiểm mà thôi, nhưng lúc này cô đã ăn xong thật ra cô ăn rất ít, mà cô uống rượu nhiều, hầu như là thay nước, mặt cô không hề đỏ,mà chỉ hồng nhẹ chút, Đồng Nhan cô phải dừng ăn lại mấy lần để rót rượu cho Boss,cuối cùng Tuyết Đan lên tiếng: để chai rượu sang đây cho tôi, cô ăn đi, Đồng Nhan gật đầu và đặt chai rượu lên bàn về phía tay phải cho Boss,liền ngồi xuống ăn.

_Lãnh Nguyên Khang liền đứng lên đi đến khui chai rượu còn lại, cầm đến bàn rót vào ba cái ly trống,hắn lại tiếp tục ăn,Gia Khiêm cũng dừng lại việc ăn, lấy khăn chùi nhẹ miệng, cầm ly rượu uống một ngụm rồi nhìn Tuyết Đan lên tiếng hỏi: bác Lâm Vũ lúc này có khỏe không Bạch tổng?.

_Tuyết Đan đưa ánh mắt nhìn qua Gia Khiêm như kiểm chứng là chính hắn hỏi mình, cô chau mày liền nói: anh biết cha tôi sao? Mà anh gọi tôi là Tuyết Đan được rồi, gọi Bạch tổng khó nghe quá.

_Gia Khiêm nhìn cô gái nhỏ đang chau mày tỏ ý khó chịu, hẳn nở nụ cười nhẹ, mà chính hắn không hề biết chính mình đang cười.

_Nguyên Khang hết hồn khi nhìn thấy nụ cười của Gia Khiêm, hẳn nghĩtừ khi Gia Khiêm gặp cô gái tên Tuyết Đan này, thì cái tên nổi tiếng là lạnh lùng này,lại cười nhiều lần trong một ngày như vậy,chuyện lạ có thật nha.

_Gia Khiêm nhìn Tuyết Đan nóicha tôi và bác Lâm Vũ là bạn chí cốt mà, tôi là con trai lớn của "Đặng Gia Đức và Mẹ Ngọc Tinh"lúc nhỏ tôi thường được Baba dẫn sang biệt thự của bác Bạch chơi cùng Lâm Nghiêm và cô đó thôi, nhưng thời gian sau Ba lại bắt tôi sang Mỹ học và cũng để tiếp nhận công ty mới thành lập bên đó, nên tôi không còn được sang chơi cùng anh em cô,nói xong Gia Khiêm lại cầm ly rượu đưa lên uống cạn,Tuyết Đan cũng uống hết ly của mình.

_Đôi mắt Tuyết Đan khẽ chớp nhẹ, mày liễu khẽ chau lại như đang say suy nghĩ một điều gì đó, bất chợt cô nhìn Gia Khiêm nói:"có phải biệt danh của anh là Khiêm béo không?".

"Ồi trời ơi!" Gia Khiêm cả gương mặt đỏ lên khi nghe cô gái nhỏ này nhắc đến biệt danh của mình, mặt hắn đỏ như trái gấc chín,hắn ngại ngùng gật nhẹ đầu ý tứ là đúng rồi, Tuyết Đan thấy vậy cũng biết anh ngại,cô giọng nói chuyện nhẹ lại nói:lâu quá không gặp,anh thật là khác xưa, cô chỉ tiện dịp nói vài câu mà thôi, nói rồi cô lại cầm ly rượu uống cạn, Nguyên Khang lại rót tiếp rượu cho cả bàn, chai của Tuyết Đan đã bị cô uống hết.

_Lãnh Nguyên Khang giữ thái độ trầm ngâm không nói chuyện với ai,hắn cứ ngồi uống rượu, chốc lát lại cầm chai rượu rót cho mọi người, rồi lên tiếng cụng ly với Đồng Nhan xong rồi lại ngồi yên lặng, hẳn tỏ ra như không quan tâm đến mọi người nói chuyện gì, nhưng thật ra hắn đang quan sát từng cử chỉ của Đồng Nhan, tất cả hành động,nụ cười,cách nói chuyện, cách ăn, cô thích ăn gì,và bỏ lại những gì trên đĩa, an trái cây loại nào mọi thứ đều bị hắn thu vào tầm mắt,còn cô vẫn vô tư mà ăn uống thoải mái mà không hề biết có người đang ngắm nghía mình.

Cuối cùng bữa ăn cũng xong trong vui vẻ, Tuyết Đan có hơi say,nhưng cô vẫn giữ vững phong cách nghiêm nghị của mình,cả bốn người đều cùng nhau rời khỏi nhà hàng, cả bốn đang cùng đứng đợi tài xế lái xe đến, với ánh mắt là một sát thủ chuyên nghiệp cô đã nhận ra sự bất ổn chung quanh,cô quay sang nhìn Đồng nhan chớp mắt liên tục hai cái, Đồng Nhan nhận được hiệu lệnh,liền ở thể phòng thủ.

Cô cùng Đồng Nhan bất ngờ quay lại hai tay ôm cổ người nam kế bên mình,Tuyết Đan thì ôm cổ Gia Khiêm, còn Đồng nhan thì ôm cổ Nguyên Khang làm hai người đàn ông bất ngờ cứng người vì hành động của hai cô, lúc này Tuyết Đan nói nhỏ vào tai Gia Khiêm:chúng ta đang bị bao vây,tôi quan sát rồi hơn hai mươi tên, chưa tính bốn tên băng tía ở trên tòa nhà đối diện.

Gia Khiêm khẽ chau mày đưa mắt quan sát chung quanh,đúng là vậy,anh nhìn cô hỏi, cô có súng chứ?cô gật đầu nói nhẹ: nhưng tôi cần anh phối hợp để tôi lấy súng, vì tôi để nó trong ống gậy,Gia Khiêm gật đầu,cô liền ôm mặt anh nhắm môi anh hôn xuống,anh giật mình nhưng gương mặt không lộ ra,vì họ đang diễn kịch, cô lại tiếp tục hôn đi xuống hai bàn tay vuốt ve trên người anh lần lần xuống dưới cô ngồi xuống đất như đang động tác gợi tình,anh bàn tay cũng nhẹ vuốt lên mặt cô, rồi vuốt mái tóc của cô, tìm của anh giờ đập dòn đập, lúc này cô đã lấy ra được cây súng từ ống gậy, cô liền đứng lên nhìn anh,mặt vẫn thái độ lạnh lùng nghiêm túc nói:"súng của anh đâu?"

_ Gia Khiêm nghe cô hỏi,hắn kể sát mặt cô nói:"hó ở trong áo vest của tôi, cô lấy ra dùm tôi đi" cô hiểu ý, bàn tay nhẹ lướt vào bên trong áo của anh,cô đụng ngay khẩu súng, nhẹ nhàng lấy ra,bên kia Đồng Nhan cũng đã diễn xong vở kịch và thuận lợi lấy ra hai cây súng,hai cô nhìn nhau chớp mắt ra hiệu.

_ Đồng Nhan nhìn vào hai bảo vệ đang đứng cô la lớn: hai người mau nằm xuống,vừa dứt lời cả hai bảo vệ liền nằm xuống bò vào bên trong nhà hàng liền bấm nút cho hạ cửa chống đạn che lại tất cả các cửa của nhà hàng, họ sợ khách của họ bị thiệt mạng.

Ở ngoài khi nhìn thấy cửa nhà hàng đã được hạ xuống cả bốn người chia đều bốn chỗ nấp vào những cái cột nhà,và những chiếc xe hơi đang đậu gần đó.

Tuyết Đan nhắm hướng vào một tên sát gộc và bóp cò.. đoàng..cô hạ một tên trong góc khuất và liên tiếp theo,doàng.. đoàng.. đoàng,tiếng súng liên tục vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Độ súng trước cửa nhà hàng (3)

_ Bạch Tuyết Đan bình thần chĩa súng về bọn áo đen đang ẩn nấp trong từng góc tối bên đường, cô ngắm chính xác một tên tay bóp cò..Doàng..Doàng..Doàng,cô hạ đối thủ trong tích tắc, với cự ly xa, phía sau lưng Gia Khiêm vừa hạ hai tên trong góc tối, Tuyết Đan cô thật nhanh,không thể tính bằng giây, lẳng một vòng đến bên cạnh chiếc xe hơi gần đó, nằm trên đất cô băng liên tục bốn phát ngay tâm, bốn thân thể đổ gục xuống sau tiếng súng.

Bên kia Nguyên Khang với Đồng Nhan vừa hạ tiếp sáu tên, Đồng Nhan liếc mắt thấy từ phía bên trên cái cửa sổ, một làng đạn được bắn tới họ,nhanh tay cô nắm lấy vai của Nguyên Khang cùng hắn nhảy sang bên lộn một vòng né được đạn bắn tới, khi nhìn lại trên cánh tay trái của Đồng Nhan bị chảy máu vì bị đạn trượt ngang, cô không hề quan tâm đến vết thương, hai mắt vẫn chăm chú vào những tên bên đó.. Đoàng.. Đoàng,cô hạ tiếp hai tên trên hành lang đi bộ bên kia đường.

Lúc này hai chiếc xe của họ vừa tới Tuyết Đan ra lên tiếng:"tất cả mau lên xe tôi yểm trợ cho mọi người, nhanh lên!"

Cả ba người nhanh chân phóng lên xe trước những làng đạn, lên xe an toàn Gia Khiêm nhìn Tuyết Đan vẫn còn ra sức bắn trả, hắn lo lắng lên tiếng: Tuyết Đan!" em nhanh lên xe mau,tôi yểm trợ cho em" Gia Khiêm hạ thấp cửa kính xe xuống đủ cây súng đưa ra, anh nhắm vào những tên áo đen bên đường mà bóp cò,.. Đoàng.. Đoàng.. Đoàng, tiếng súng liên tục vang lên.

_ Tuyết Đan lẳng trên đất né tránh đạn cũng dễ đến bên cửa xe đang mở,cô liền nhảy vào ghế ngồi, miệng ra lệnh:chạy!hai chiếc xe liền phóng như tên lửa về phía trước, chỉ để lại phía sau làng khói trắng, theo sau họ là năm chiếc xe hơi màu đen,họ chạy không chậm, nhưng vẫn không theo kịp xe của Tuyết Đan cùng Đồng Nhan.

_ Tuyết Đan cô thật sự là nổi giận, rút ra từ bên hông chiếc xe ra hai cây súng M4A1 loại này chỉ dành cho sát thủ chuyên nghiệp, Gia Khiêm nhìn cô, anh hiểu ý của cô, nhận lấy súng hai người liền nhào người ra khỏi cửa kính xe hơi, súng nhắm vào bánh xe của bọn kia bóp cò,..Doàng..Doàng, hai phát vào bánh xe trước, chiếc xe lao đảo tông thẳng vào cột đèn đường tiếp theo là tiếng nổ lớn..Bùm..bùm làng khói đen cùng lửa bốc lên.

Lúc này bên xe của Nguyên Khang anh thấy tay trái của Đồng Nhan chảy ra máu nhiều, anh lấy ra khăn tay,kéo cô lại gần xác vào người mình, dùng khăn cột chặt vào vết thương để cầm máu cho cô, Đồng Nhan vì hành động bất ngờ của anh mà đơ người trong ít phút, khi tỉnh táo lại cô nhìn anh khẽ nói hai từ ngắn gọn:"cảm ơn!" Cô liền xích xa khỏi anh, tay hạ kính xe xuống, nhào người ra cửa xe, cô nhắm bằng về phía những tên đang băng về họ,Nguyên Khang cũng nhào ra cửa xe nổ súng về bọn chúng, trên con đường lớn, xe cộ qua lại nhiều, nhưng vì tiếng súng mà làm cho những người chạy trên đường, họ né qua né lại rồi sợ quá tấp vào lề đường,bất kể ở chỗ đó có phải là chỗ đậu xe hay không, tính mạng là quan trọng, lúc này Nguyên Khang phát hiện từ chiếc xe sau,một tên đang cầm trên tay cây súng bằng tia hạng nặng, anh nhanh tay nhắm vào tim của tên đó.. Đoàng.. hắn gục xuống ngay cửa xe mà chưa kịp bằng phát nào.

Hai chiếc xe phóng với vận tốc nhanh nhất cho phép của máy xe, vượt qua hết những đèn báo hiệu, làm cho giao thông trên đường một đêm náo loạn vì họ,tiếng còi xe kêu inh ỏi.. Đoàng..doàng những tiếng súng vẫn tiếp tục vang lên, cùng những tiếng nổ lớn vì xe của bọn chúng đã bị họ hạ, giờ đây chỉ còn lại một chiếc, bọn áo đen sợ hãi, liền quay đầu xe bỏ chạy theo hướng khác.

_ Tuyết Đan giờ nhàn hạ ngồi xuống ghế trong xe,trên trán cô những giọt mồ hôi rơi xuống, Gia Khiêm bất ngờ dùng tay đưa lên lau đi những giọt mồ hôi đó, làm cô ngỡ người vì quá bất ngờ, cô không nói gì, cũng không biểu hiện gì, cứ vô tư mà hưởng thụ, anh lau xong nhìn cô cười nhẹ liền nói:" em không bị thương ở đâu chứ?"Cô nhìn anh đầu khẽ lắc nhẹ, anh như hiểu ý, anh ngồi lại nghiêm chỉnh, cô lúc này nói với Đinh Phúc tài xế: về tổng bộ, anh ta găt đầu, cô cầm dt nhắn tin cho Đồng Nhan: về tổng bộ, Đồng Nhan nhận được tin liền nói với tài xế quẹo phải, hai chiếc xe đều quẹo phải hướng tổng bộ của Bạch Gia mà tới.

Bạch Tuyết Đan cầm lên điện thoại bấm một dãy số, chuông đổ hai tiếng liền có người bắt máy,một giọng nữ nhỏ nhẹ lên tiếng: Lão Đại em nghe! Tuyết Đan vẫn giọng lạnh lùng nói:" Tuệ!chị cho em mười phút tìm ra bọn vừa ra tay với bọn chị tại nhà hàng,nhanh lên thông tin phải chính xác"nói dứt ý cô liền cúp máy không để cho bên kia có cơ hội hỏi thêm gì.

_ Gia Khiêm nhìn cô lòng đầy bội phục, người phụ nữ này quá mạnh mẽ, cùng quyết đoán, anh nhìn cô lòng cũng đầy đau xót,vì kể từ khi gia đình cô sảy ra biến cố lớn, khiến cho một đứa trẻ hồn nhiên thơ ngây mà giờ trở thành một người lạnh lùng,sắc đá đến như vậy,thật là buồn anh sẽ bù đắp cho cô,cho cô một hạnh phúc trọn vẹn,nhưng việc đó phải có thời gian.

Cuối cùng xe đã về tới tổng bộ của Bạch gia,cửa lớn được mở,hai chiếc xe tiến vào,hai bên là hai hàng vệ sĩ đứng cuối đầu chào họ, khi cô bước xuống xe,cả đám đồng loạt họ lớn: xin chào lão đại, Tuyết Đan nhìn họ đầu gật nhẹ, mặt không hề tỏ ra cảm xúc gì,cứ như vậy bình thân bước vào bên trong biệt thự, theo sau là ba người kia.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Độ súng trước cửa nhà hàng (4)

Tại phòng khách tổng bộ của Bạch gia,bốn người ngồi trầm tư trên ghế, ai nấy đều theo đuổi suy nghĩ riêng, không ai nói chuyện với nhau, lúc này ngoài cửa lớn một cô gái với trang phục nhí nhánh, chiếc đầm ngắn màu trắng,phía sau đeo đai cái balo màu đen, tóc nâu được cột theo kiểu đuôi ngựa, với cặp kính cận đôi màu,chân mang đôi giày búp bê màu trắng,nét đẹp ngây thơ trong sáng, gương mặt không hề trang điểm.

Chân cô bước vào phòng khách, đi đến trước mặt Bạch Tuyết Đan cô cúi đầu chào, liền nói: lão đại em đã về.

_Tuyết Đan nhướn mắt nhìn người trước mặt, cô lười biếng lên tiếng: điều tra thế nào rồi Tuệ?.

Ngọc Tuệ lúc này lấy từ balô một sấp tài liệu, cùng ảnh chụp, cô đưa cho lão đại, và lên tiếng báo cáo: bọn này là băng nhóm của Châu Mỹ, một số mang quốc tịch Brazil, một số mang quốc tịch Colombia, chắc chắn chúng đến vì ngài Đặng tổng đây thừa chi!.

Tuyết Đan ánh mắt nghiêm khắc nhìn vào mặt Ngọc Tuệ cảnh cáo, Ngọc Tuệ liền giật mình cúi đầu im lặng, Tuyết Đan lại hỏi: "chúng hiện ở đâu?"

_Ngọc Tuệ nhìn Tuyết Đan liền trả lời: dạ thưa chị chúng ở ngoại ô phía nam, Đặng Gia Khiêm ngồi đó tay cầm lấy sấp tài liệu xem xét, rồi đưa sang Nguyên Khang xem xét, Gia Khiêm nét mặt hiện rõ sự tức giận nhưng vẫn không nói gì, hần quay sang nhìn Tuyết Đan hỏi em muốn giải quyết bọn nó thế nào?.

Tuyết Đan cô gương mặt bình thản đến lạ thường, miệng nhẹ nhàng nói ra đúng hai từ: "xóa sổ".

Gia Khiêm cùng Nguyên Khang điều bị bất ngờ vì câu nói đó, lại có thể nói ra từ miệng của một mỹ nhân xinh đẹp như vậy a, thật quá quyết đoán, mạnh mẽ, ra tay cũng quá tàn nhẫn nha.

Gia Khiêm nhìn cô đầu hần liền gắt nói: "tôi đi với em" Tuyết Đan châu mày nhìn hần đáp: "không cần! việc này là của tôi, anh không cần dính vào, tôi không muốn đối tác làm ăn với Bạch Gia lại bị thương tổn ngay trên đất của Bạch Gia".

_Anh và luật sư Lân tạm thời ở đây đi, tôi nghĩ anh đã bị chúng theo dõi từ trước, cũng mai là anh chưa về nhà ba mẹ, nếu không sẽ hại đến họ tính mạng.

_Đặng Gia Khiêm hiểu ý cô lo lắng là cái mạng của ba mẹ mình, trong lòng anh rất vui, anh liền gật đầu theo ý của cô.

Đông Nhan đi đến quầy rượu lấy mấy cái ly, cô khui ra chai rượu đỏ, rót vào các ly, cô liền cầm ly đưa lên cho mọi người ở đây, miệng liền cười nói: "chúc mừng chúng ta thoát nạn, và chúc mừng chúng ta sắp xóa sổ bọn chúng nào ạ!" nói dứt lời tất cả mọi người đều cầm ly cùng nhẹ với nhau rồi đưa lên miệng uống hết rượu.

Mọi người đều cứ như vậy uống hết rượu trong chai, Tuyết Đan đưa hai người Gia Khiêm cùng Nguyên Khang đến phòng nghỉ dành cho khách quý, còn các cô lại mở một cuộc họp riêng, vạch ra kế hoạch xóa sổ bọn khốn kia.

Tại căn phòng bí mật của tổng bộ giờ lại có thêm một gai nhân đó là, nhân vật Triệu Hy Doanh, biệt tài, giỏi mìn, giỏi dùng độc, và cũng là bác sĩ chuyên khoa ngoại giỏi nhất châu âu, cô mới 20 tuổi thôi, vừa nghe tin lão đại bị tập kích cô liền chạy nhanh về tổng bộ để xem lão đại có việc gì không, vừa đúng lúc vào dự cuộc họp, trong đó có Lữ Đình Phúc người nam duy nhất trong những chủ chốt nằm trong tổ chức, 25 tuổi, biệt tài, cao thủ đua xe, giỏi mìn, thân từng là đặc công cấp cao, vệ sĩ, kiêm tài xế riêng của lão đại, là một trong những người huấn luyện ra lính đánh thuê.

Năm người ngồi vào quanh cái bàn tròn, Tuyết Đan im lặng nghe cấp dưới đưa ra kế sách, cô lắng nghe thật tỷ mỉ từng ý kiến một, khoảng mười phút trôi qua cô lười biếng miệng nhẹ nhàng lên tiếng: các người cứ làm như vụ giải quyết bọn Hồ bang hôm trước, nhưng lần này không được chứa một tên nào sống cả, hủy diệt tất cả chúng thành tro hết cho ta, cả bốn người đồng thanh lên tiếng: dạ rõ thưa lão đại!.

Tuyết Đan gật đầu lên tiếng căn dặn: "không để chuyện này cho lão gia và anh trai ta biết" bốn người liền gật đầu, vừa nhắc đến tào tháo, hần liền xuất hiện liền.

Cuộc họp đã xong cả năm người rời khỏi phòng họp, Tuyết Đan liền về phòng mình nghỉ ngơi, cô vừa từ phòng tắm ra, ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa dồn dập, cô vội ra mở cửa, tay cô vừa vận cửa thì bóng dáng người đàn ông bước vào liền ôm chặt lấy cả người cô, Tuyết Đan không phản kháng vì cô biết đó là anh trai, ôm cô hồi lâu hần mới lên tiếng nói em gái em có bị thương không?.

Anh nghe cấp dưới nói anh liền chạy đến đây, Ba cũng đến đang ở dưới phòng khách chờ em đó, Tuyết Đan vui vẻ khi nghe Ba đến, cô liền nắm tay trai lùi theo cô đi xuống gặp ba.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Độ sủng trước cửa nhà hàng (5)

Phòng khách tổng bộ Bạch gia, Bạch Lâm Vũ là người đứng đầu ở Bạch gia, tuổi đã ngoài năm mươi, nhưng tiếng tăm lừng lẫy trong giới bạch đạo cũng như, giới hắc đạo nhưng thời gian gần đây Lâm Vũ ít khi ra mặt, nhường lại cho hai người con tiếp quản, trừ khi có chuyện cấp thiết lắm Lâm Vũ mới xuất hiện, cũng như lúc này khi vừa nghe thuộc hạ thông báo con gái bảo bối bị người truy xác, ông cùng con trai lớn tức tốc chạy về tổng bộ để thăm con gái.

Lâm Vũ ngồi trên ghế nệm mắt nhìn vào những tấm hình thuộc hạ của mình điều tra được, mặt Lâm Vũ trở nên băng lạnh, mắt đầy tơ máu đỏ nhìn vào hình, giống như muốn đốt cháy nó thành tro bụi, quay sang người vệ sĩ thân tín, Lâm Vũ hỏi: các người biết chúng ở đâu chứ? Người vệ sĩ, gương mặt có nét đẹp lạnh lùng, tên gọi là Dương Tấn, 29 tuổi theo Lâm Vũ lúc cậu mới 14 tuổi, là vệ sĩ, và cũng là cánh tay trái của Lâm Vũ, Dương Tấn cúi đầu, lên tiếng nhẹ nhàng trả lời: "dạ thưa Bạch tổng!" đã có đầy đủ thông tin, nhưng tiểu thư nói cô ấy muốn tự trả mối thù này thưa ngài.

Lâm Vũ nghe nói đến con gái bảo bối muốn đích thân làm thì ông sẽ không dính vào, nếu còn dính vào con gái sẽ giận dữ không về nhà thăm ông. Lâm Vũ khẽ gật đầu ý đã biết, tay cầm lên tách trà đưa lên miệng uống một ngụm.

Từ trên lầu Tuyết Đan chạy vội xuống, nhào cả người ôm lấy Bạch lão, miệng cô chu ra, giọng nói như làm nũng: "baba! con gái nhớ người" ba có khỏe không? Lâm Vũ hai cánh tay ôm lấy con gái, bàn tay đưa lên vuốt nhẹ mái tóc dài của bảo bối, ông lo lắng lên tiếng hỏi: bảo bối con có bị thương gì không?.

Tuyết Đan biết ông lo lắng nên cô cười tươi nói: "con không có bị thương gì cả, baba đừng lo lắng quá nha".

Lâm Nghiêm nhìn cô miệng cười nhẹ liền hỏi: "giờ em định giải quyết bọn chúng ra sao?" Tuyết Đan thản nhiên trả lời: "xóa sổ" Lâm Nghiêm cùng Bạch lão đầu liền gật tỏ ý vừa lòng với cách làm của cô.

Lâm Vũ nhìn con gái bảo bối, ôn nhu dặn dò: con nhớ đưa anh Lâm Nghiêm theo cùng, có nó ở bên bảo vệ cho con baba mới an tâm, con hiểu ý ta chứ bảo bối? Tuyết Đan nhìn ba đầu liền gật.

Lâm Vũ đưa tay xoa đầu con gái, Lâm Nghiêm vẫn nhàn hạ ánh mắt vẫn chung thủy nhìn ngắm cô em gái này, anh trong lòng đã yêu cô từ lâu lắm rồi, từ cái ngày đầu cô đến Bạch gia,

nhìn cô vừa ăn cơm vừa rơi nước mắt, trong lúc đó anh đã thề sẽ mãi bên cô, yêu thương và bảo vệ cho cô, chỉ cần nơi nào có cô dù có nghèo khó, hay nguy hiểm anh vẫn sẽ mãi bên cô, anh đang bận chìm đắm trong suy nghĩ, bỗng một tiếng gọi làm Lâm Nghiêm giật mình trở về hiện tại...anh hai!..anh hai!.

Lâm Nghiêm ngờ ngác nhìn qua, bất ngờ đụng ngậy mặt của Tuyết Đan, hai gương mặt gần nhau còn 1mm nữa là môi đụng môi, tim của Lâm Nghiêm lúc này đang đập loạn, mặt của Tuyết Đan cũng chợt ửng đỏ, nhưng cô kịp trấn tĩnh lại, cô lên tiếng nói: anh đưa ba về phòng nghỉ ngơi đi tối lắm rồi, Lâm Nghiêm liền gật đầu nhanh chân đứng lên, đi sang đỡ lão ba đứng dậy, cả ba người nhàn hạ bước vào thang máy lên lầu.

Lúc này tại phòng nghỉ, Gia Khiêm và Nguyễn Khang hai người đều im lặng, Nguyễn Khang đang bận trên máy tính, anh đang điều tra tổ chức của bọn ám sát vừa rồi có ở Mỹ không? Và nếu có xem hang ở chúng nằm ở đâu, và tên cầm đầu là ai, cùng các mối quan hệ làm ăn với những ai, còn Gia Khiêm thì vẫn trầm mặc suy nghĩ, nét mặt hần vẫn đàng đàng sát khí, Gia Khiêm tức giận lên tiếng: bọn khốn này chúng không còn muốn sống nữa, dám ra tay với ta, nhưng đáng giận nhất là chúng dám đụng vào Tuyết Đan của ta.

Nguyễn Khang nghe anh bạn này nói liền giật mình, ánh mắt nhìn sang cậu ta mà mờ to, miệng cũng há lớn hết cỡ, giọng nói lắp bắp lên tiếng: "Tuyết Đan! Cô ấy là của cậu khi nào a?"

Gia Khiêm bị tên này trêu chọc, chân mày liền chau lại tỏ ý không vui, miệng nhanh đáp: "tôi yêu cô ấy đã rất lâu rồi, lần này trở về cũng là vì cô ấy", cậu cũng biết mà còn ở đó giả vờ không biết sao?.

Nguyễn Khang cười nhếch mép nhìn cậu bạn đang nổi cáu lại buông lời chọc ghẹo: nhưng người ta đâu có tình ý gì với cậu đâu, không chừng người ta đã có người trong tim rồi cũng nên, lúc này Gia Khiêm thực sự tức giận, trán đã hiện đầy vạch đen, miệng chợt nghiêng rằng nói: tôi đã đều tra rõ về cô ấy, ngoài anh hai Lâm Nghiêm đi với cô ấy, và tên tài xế, kiêm vệ sĩ thân cận, thì bên cô ấy không có tên đàn ông nào cả, cũng chưa từng hẹn hò với ai, cậu không biết thì đừng có nói lung tung nghe chưa! Hay cậu muốn theo đuổi cô ấy huh?

Nguyễn Khang: 'đen mặt' liền tròn mắt nhìn Gia Khiêm: này Gia Khiêm! cậu nên biết lý lẽ chứ nha, tôi đây không thích khẩu vị như Tuyết Đan đâu, tôi thích Đồng Nhan đó, cậu đừng có mà ăn dấm chua như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Xóa sổ (1)

Gia Khiêm: "Cậu khôn ngoan thì đừng có đụng vào cô ấy, nếu không thì cậu đừng mong tôi nể tình anh em".

Nguyễn Khang chợt rùng mình, ôi một cơn gió mùa đông từ đâu ập đến vậy ta, lạnh chết người đi được. Anh nhìn Gia Khiêm nói: "Theo tôi biết tối nay cô ấy sẽ hành động, nhưng giờ thì không rõ".

Gia Khiêm thờ dài rồi nói: " Cô ấy không muốn chúng ta dính vào chuyện này, nhưng tôi không an tâm, tôi biết cô ấy rất giỏi, nhưng tôi vẫn thấy không yên tâm".

Nguyễn Khang nhìn người bạn này đầu cậu khê lắc, từ tốn lên tiếng: " Chúng ta đang ở Bạch Gia, mọi chuyện không theo ý mình được à!"

- Reng! Reng! Reng! chuông đồng hồ báo thức vang lên, ba giờ sáng. Tuyết Đan ngồi bật dậy, nhanh chân vào bên trong vệ sinh cá nhân, thay đồ gọn gàng, tiện cho công việc, tóc cột cao, mở tủ cầm lên hai khẩu súng ngắn Glock 17 nhét vào bên lưng, và cây 320, cô nhét vào ống gầy, sau lưng nhét một cây dao găm, trên tay đeo chiếc đồng hồ đa năng, công dụng có thể so sánh bằng máy tính siêu hạng, và chiếc chiếc điện thoại, tất cả đều xong, cô không quên mặc áo chống đạn bên trong, cặp kính đa năng, lúc này ngoài cửa có tiếng gõ, giọng Ngọc Tuệ nói khẽ: " Lão Đại tất cả đã sẵn sàng, cô nói xong đứng sang 1 bên chờ ".

Tiếng cửa mở ra Tuyết Đan nét mặt nghiêm nghị, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, Ngọc Tuệ cuối đầu chào, rồi đưa tay đóng cửa phòng cho Lão Đại, hai người liền bước đi ra hướng thang máy, lúc này tại đại sảnh, các đàn em của Bạch Gia, đã đứng ngay ngắn cùng với Tứ Trụ. Đồng Nhan, Hy Doanh, Ngọc Tuệ cùng Lữ Đình Phúc họ thấy cô bước tới, cùng hô to, cuối đầu chào Lão Đại, Tuyết Đan khẽ gật đầu, miệng lên tiếng: "Các anh em cứ theo kế hoạch như đã bàn, giết không chữa tên nào, xong việc mở tiệc thưởng lớn, lương lên hai mức, các anh em vui chứ"

Tất cả hưng phấn hô lớn: "Tất cả vì Bạch Gia, vì Lão Đại".

Tuyết Đan gật đầu, đưa tay ra hiệu cho mọi người dừng lại, lúc này từ phía dưới hai ngàn người chia ra hai bên, nhường đường cho nhị Lão Đại bước lên, một thân ảnh cao lớn, y phục đen gọn gàng, nét mặt khôi ngô, nhưng đầy lạnh lùng, đối với người này, mọi người đều phải kính nể, không thua gì Lão Đại, đó là Đại ca của Lão Đại, là hoàng tử của Bạch Gia, Bạch Lâm Nghiêm

Anh ra tay với kẻ thù thật tàn ác, với cấp dưới rất thương mến nhưng cũng rất nghiêm khắc, với nữ nhân vô cùng lịch sự, nhưng chưa hề hẹn hò với bất kì ai, anh chỉ đối với Lão Đại, là tỏ ra làm nũng, nhưng nhường mà thôi.

Lâm Nghiêm, bước đến đứng kế em gái, anh lên tiếng nói:

__ "Lần này chúng ta phải cho chúng biết thế nào là đã đắc tội với Bạch Gia, chúng muốn lấy mạng em gái ta, thì chúng ta sẽ không cho chúng còn mạng để trở về nước nữa, nào đi thôi!".

Cả đám cuối đầu đồng loạt nói: "Dạ tuân lệnh"

Dứt lời tất cả đều lên xe chống đạn. Lâm Nghiêm nhìn sang em gái nói nhô vào tai cô:

__ "Em lần này định bỏ anh ngoài cuộc nữa hay sao, nhưng cũng may mắn papa đã gọi anh dậy đấy".

Anh nộ nư cười tươi bàn tay đưa ra nắm lấy bàn tay của Tuyết Đan kéo cô đi ra xe, cô ngỡ ngàng nhìn anh trai trong lòng chửi thầm

__ "Đồ anh hai đáng ghét, tôi muốn anh sống bình an, mà anh không muốn, anh đi theo tôi có xảy ra chuyện gì đừng trách tôi, lạnh lùng với anh nhé ".

Nét mặt cô tức giận, ngồi vào xe kế bên Lâm Nghiêm, nhưng cô không nói câu nào, Lâm Nghiêm vẫn nắm chặt tay cô không buông ra, cô cũng không thèm để ý nữa.

Hơn hai mươi phút, cuối cùng đã đến, Đình Phúc lên tiếng nói: "Lão Đại, ta đã đến khu nhà máy bỏ hoang đằng kia, chúng ở trong đó, đằng trước có canh gác, có hai lối thoát, một là cửa chính nằm ngay đây, hai là phía sau bọc ra cánh rừng dẫn ra dòng sông".

Tuyết Đan gật đầu nói: " Bao vây hai lối, trước tiên phải cho nổ chỗ đó, dụ "rắn" ra khỏi hang diệt từng tên mới vui chứ ".

Nhận được lệnh, Đinh Phúc cầm bộ đàm trực tiếp chỉ đạo, Đồng Nhan, Hy Doanh, cùng Ngọc Tuệ, chặn lối thoát phía sau, còn hấn và hai vị Lão Đại chặn lối còn lại.

Những vệ sĩ lấy từ trên xe xuống một cây súng bazoka, Đinh Phúc cầm lấy nhắm đến khu nhà máy đó

Đùng! Đùng! hai tiếng nổ lớn xé toạc cả một góc trời đằng xa, sau tiếng nổ lớn là tiếng la lối tiếng tháo chạy, và rồi tiếng súng từ hai phía vang lên liên tục.

Tuyết Đan đứng im lặng nhìn diễn cảnh trước mắt, lòng cô chột há hê, cô đã thế không bao giờ để bản thân và gia đình mình bị thiệt thòi, dù là chuyện nhỏ nhất.

Tiếng súng vang lên liên tục, bất ngờ một viên đạn còi từ nhà máy đó, bay thẳng về phía họ,Đinh Phúc đang bận xử lí đám người tháo chạy, đứng ở gần xe chỉ có hai anh em Bạch Gia,đôi mắt Lâm Nghiêm nhanh nhẹn đã thấy đầu đạn đó bay gần đến họ,hắn nhanh tay đẩy Tuyết Đan ngã xuống đất, cả thân hình hắn đè lên trên che chắn cho cô, đầu đạn bay ngay vào xe họ.

"Đùng! Đùng!"tiếng nổ lớn tung chiếc xe lên cao nổ tan tành,cả đám người Bạch Gia, hoảng hốt gọi lớn Lão Đại!, nhị Lão Đại!.

Đinh Phúc phóng ngay đến hiện trường, tay chân hấn rung rẩy, khi thấy hai Lão Đại, nằm dưới đất, người nằm trên,thì cả tấm lưng toàn là máu, áo chống đạn cũng không còn nguyên vẹn, phía trên đầu máy nấn, có bốn bàn tay che chắn lại, hy vọng sẽ không bị thương ở đầu, Đinh phúc nhẹ nhàng đỡ Lâm Nghiêm lên,Tuyết Đan mặt không còn chút máu,cô mở to mắt nhìn vào mặt anh trai nghiến răng nói:

_"Anh tỉnh dậy cho em? nếu không anh sẽ chết với em, Bạch Lâm Nghiêm anh mở mắt ra cho em "

Cô thét vào lỗ tai anh, lúc này đôi mày anh khẽ chau lại,miệng anh lầm thảm nói:" Em định giết chồng sao?".

_Tuyết Đan tròn mắt nhìn anh nói: " Anh lầm nhầm cái gì vậy?".

Lâm Nghiêm nhếch mép cười nhẹ, nhìn cô nói:" Anh mệt rồi, anh ngủ tí".

Nói xong Lâm Nghiêm đầu liền gục xuống bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Xóa sổ (2)

Tuyết Đan nhìn thấy anh mình đã bất tỉnh, con tức giận của cô đã đến đỉnh điểm, giọng cô trở nên lạnh lùng nhìn Đinh Phúc: đưa anh ấy vào bệnh viện, ở đây tôi lo được,cậu mau đi!.

Đinh Phúc nhận lệnh, anh gọi thêm hai người khiêng Lâm Nghiêm lên xe liền rời đi.

Tuyết Đan thấy xe đã rời khỏi, lúc này cô cầm lên cây súng thực vác lên vai, mắt nhắm nhắm về phía bọn kia bóp cò..Đùng..đùng, hai phát liên tục, một màu đỏ rực xé cả một bầu trời nơi đó, để cây súng qua một bên cho đàn em, cô rút từ hai bên hông ra hai cây súng, lớn tiếng ra lệnh: tiến vào trong!..Đoàng..đoàng..đoàng.

Theo sau đó là những tiếng súng nổ vang dội, Tuyết Đan ung dung đi vào, hai tay cầm súng bóp cò liên tục, những xác người đổ gục xuống liên tục vì mỗi khi cô ra tay bắn là trúng ngay điểm chết, cô không hề để uống phí một viên đạn nào, trong lúc từ phía là đạn bay, mắt cô nhanh nhẹn vừa thấy một viên đạn lao đến vào người một đàn em của mình không do dự cô phóng tới xô ngã người đó, viên đạn gim vào trên lưng cô, Tuyết Đan khẽ chau nhẹ chân mày, đôi mắt lóe sáng cô nhắm đến tên vừa bắn mình..đoàng..kết liễu hắn, cả thân người hắn gục xuống không kịp chớp mắt, cô tiếp tục tiến lên như mình chưa từng bị trúng đạn vậy.

Cả đám đàn em nhìn cô cảm kích, lẫn lo lắng vì lão đại của họ đã bị thương, từ trước đến giờ chưa từng có ai mà làm lão đại bị thương được, vậy mà hôm nay vì cứu đàn em mà cô bị thương, lúc này Tuyết Đan nhìn sang những đàn em đang đứng sờ nhìn mình, cô nghiêm giọng nói: sao còn không tiến vào, các người muốn bọn chúng giết chết hết các người sao hả?.

_Mau kết thúc đi, ta phải vào bệnh viện xem nhị lão đại nữa, nghe cô nói cả đám liền tỉnh táo, tay cầm chắc súng hùng dũng đi lên phía trước, ý họ muốn che chắn cho lão đại.

Bên trong nhà máy cả đám như ong vỡ tổ kiếm đường tháo chạy, bọn chúng chạy ra lối cửa sau, nhưng chúng không ngờ lối thoát cuối cùng cũng đã bị bao vây, chúng không ngờ hôm nay là ngày cuối cùng bọn chúng sống trên cõi đời này.

Cuộc xóa sổ đã kết thúc Tuyết Đan giao lại hiện trường cho một số đàn em thu dọn, còn cô cùng Đồng Nhan,Ngọc Tuệ và Hy Doanh lên xe vào ngay bệnh viện, nhưng có một điều không ai ngờ trong số bọn kia còn một người sống sót, vì tên này ra ngoài mà đồ ăn và rượu cho đồng bọn, cũng nhờ vậy mà hắn thoát chết, hắn liền trốn đi khi trở về nhìn thấy một màn thảm xác như vậy.

Vào đến bệnh viện Tuyết Đan chạy đến ngay phòng mổ, lúc này Đinh Phúc đang nóng ruột chờ bên ngoài, thấy lão đại và mọi người đến anh liền cuối đầu chào lão đại, cô liền hỏi: anh ấy thế nào rồi? Đinh Phúc cuối đầu liền đáp: đã vào đó hơn một tiếng nhưng vẫn chưa xong thưa lão đại.

Tuyết Đan quay sang Hy Doanh nhẹ nói: em vào đó đi! Ta chỉ tin vào em thôi, Hy Doanh gật đầu, chân liền mở cửa phòng mổ bước vào trong.

Thấy Hy Doanh bước vào các y tá vội cuối chào cô và chuẩn bị mọi thứ cho cô bắt tay vào phẫu thuật,vì đây là bệnh viện của Bạch Gia, nên với việc Hy Doanh là bác sĩ không ai mà không biết cả.

Thời gian trôi qua gần nửa tiếng sau ca mổ kết thúc, Hy Doanh mệt mỏi trán đầy mồ hôi bước ra khỏi phòng mổ, cô nhìn Tuyết Đan cười nhẹ liền nói: lão đại!tất cả đều tốt đẹp, anh ấy sẽ sớm tỉnh lại, vẫn đẹp trai và năng động như thường ngày thưa chị, Tuyết Đan khẽ gật đầu, miệng liền nói: cảm ơn em! Ta vào với anh ấy được chứ? Hy Doanh liền gật đầu.

Không nói thêm gì chân liền mở cửa bước vào bên trong, thay đồ đã tiết khuẩn,đeo khẩu trang cẩn thận xong chân liền đi đến bên giường nhìn anh, cô nhìn sắc mặt nhợt nhạt của anh lòng cô chột giần dữ, cũng tại anh cố chấp nên mới ra cơ sự, mà cũng vì anh bảo vệ cho cô nên mới thế, cô nhìn anh, cầm lên bàn tay của anh miệng cô lầm bầm nói:"anh thật là ngốc mà, tại sao lại làm như vậy chứ, ai cần anh bảo vệ,nếu mà anh sảy ra chuyện gì, thì em đây sao dám đối diện với papa chứ" đúng là đồ ngốc mà, anh mau sớm khỏe lại cho em đó, nói rồi cô cuối xuống hôn lên trán anh, liền quay lưng bước ra ngoài,cô bước đi được nửa đường, đầu bỗng đưng choáng váng, cô gượng lại, lắc nhẹ đầu cho tỉnh táo, chân bước lẹ hơn đi ra ngoài cô muốn về nhà sẽ xử lý vết thương sau, cô ghét mùi bệnh viện nhất.

Lúc này từ phía hành lang hai nam nhân vội vàng đi đến, cũng vừa lúc Tuyết Đan vừa ra khỏi phòng mổ, Gia Khiêm nhanh đến trước mặt cô liền hỏi: Lâm Nghiêm anh ấy thế nào rồi

em?.

Tuyết Đan nhìn anh khẽ nói: anh ấy vừa được phẫu thuật xong, đã tốt hơn rồi cảm ơn anh, Gia Khiêm có hơi buồn bực vì cô không cho anh theo, nếu có anh thì đâu đến nỗi như vậy, Gia Khiêm nhìn Tuyết Đan dò xét hỏi: em không có bị thương ở đâu chứ, cô chột dạ liến lác đầu lia lịa nói: em không có bị thương, đầu cô hiện giờ đang quay cuồng, nhưng cô cố gắng gượng, cô không muốn bọn họ lo lắng cho mình.

Gia Khiêm nhìn mặt cô có chút nhọt nhọt anh lo lắng lại hỏi lần nữa: em thật sự là không bị thương chứ? Tuyết Đan giọng nói ỉu ọt đáp: thật sự là em không sao mà, nhưng lúc này đây cánh tay trái chột rung rung, và những giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống nền gạch trắng tinh đã tỏ cáo cô mất rồi, Gia Khiêm nhanh mắt đã nhìn thấy anh lo lắng nói lớn: Tuyết Đan! em đã bị thương mà còn cố giấu sao?

Thật là tức chết mà, hai cánh tay anh muốn ôm lấy cô, nhưng cô ngang bướng liến lác đầu nói: em không có sao anh đi về đi, lời vừa dứt cùng lúc đó cả thân người của cô ngã xuống bất tỉnh, Gia Khiêm nhanh tay đã ôm được cô, anh hoảng hốt nói lớn:

Mau lên cô ấy cần kiểm tra ngay, tất cả mọi người lúc này đều hết hồn, họ không biết lão đại bị thương, Hy Doanh lên tiếng nói: anh bế lão đại vào đây dùm tôi, dứt lời Gia Khiêm ôm Tuyết Đan chạy nhanh vào phòng mổ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Xóa sổ (3)

Ôm Tuyết Đan vào phòng mổ, Gia Khiêm lo lắng không chịu rời đi, cương quyết đứng sang một bên mà theo dõi ca phẫu thuật, mặc dù mọi người đã hết sức khuyên giải anh, Hy Doanh cũng phải bó tay để yên cho đứng.

Ca mổ đang tiến hành bất ngờ Hy Doanh nhìn sang Gia Khiêm lên tiếng: lão đại cần truyền máu gấp, Gia Khiêm anh ra hỏi dùm tôi ai có nhóm máu o truyền cho lão đại gấp, bệnh viện vừa hết nhóm máu này rồi.

Gia Khiêm bước đến bên Hy Doanh nói: tôi nhóm máu o, hãy lấy của tôi truyền cho cô ấy.

Hy Doanh mở to mắt nhìn Gia Khiêm ngạc nhiên, Gia Khiêm chau mày nhìn cô nói: sao không mau làm đi còn ngơ ngác ở đó làm gì?

Hy Doanh bị Gia Khiêm nói làm có liên tưởng, cô lên tiếng nhờ y tá làm một số kiểm tra trước khi truyền máu, anh nằm lên giường kê bên Tuyết Đan, anh nhìn sang cô, gương mặt xinh đẹp giờ da dẻ nhợt nhạt vì mất máu, trái tim anh như bị co thắt lại đau đớn, cô là người con gái mạnh mẽ, dù bị thương vẫn không hề tỏ ra đau đớn, một mình chịu đựng đến nỗi mất máu quá nhiều mà ngất xỉu.

Phải chi cô cho anh theo cùng, thì anh sẽ không để cô bị thương như vậy.

Sau hơn một tiếng trôi qua ca, tiểu phẫu lấy đạn ra cho lão đại cũng đã xong, Hy Doanh mệt mỏi lễ bước chân ra khỏi phòng mổ.

Vừa mở cửa bước ra, cả đám đồng đội đang chờ ở ngoài thấy cô ra tới tất cả liền đứng lên đi đến trước mặt nhìn cô với ánh mắt mong chờ kết quả tốt, xấu từ từ lão đại, Hy Doanh nhìn mọi người cô nở nụ cười nhẹ, chân bước lại cái ghế ngồi xuống.

Đinh Phúc nóng ruột lên tiếng hỏi: tình trạng lão đại thế nào rồi?

Hy Doanh nhìn anh nhẹ nhàng đáp: không sao! Đã lấy viên đạn ra rồi, chỉ là do mất máu quá nhiều nên chị ấy mới ngất đi, các đàn em đứng chung quanh bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hy Doanh nhìn mọi người cô hỏi: "có ai biết lão đại bị thương khi nào không vậy?"

Đinh Phúc nhìn mọi người liền nói: tôi đã dò hỏi anh em, mọi người nói lão đại đỡ đạn cho một đàn em nên mới bị thương, Ngọc Tuệ gật nhẹ đầu nói: thì ra là vậy, chứ với khả năng xuất chúng như lão đại, trước giờ khó có ai mà tổn hại đến được chị ấy dù là vết thương nhỏ nhất.

Mọi người đang trò chuyện rất cao hứng, thì từ đằng xa trên hành lang một nhóm mặc âu phục đen, dáng đi uy nghiêm, mạnh mẽ bước về phía họ, Đồng Nhan nhìn là biết người tới là ai rồi, cô ra hiệu cho mọi người đứng ngay thẳng cuối đầu mà nghênh đón lão gia ông là người thành lập ra công ty Bạch gia này, cũng là một lão đại đầy tiếng tăm trong giới hắc đạo, ông bước đến trên người mặc bộ âu phục sang trọng màu xám tào nhã, tướng người cao lớn, nét mặt nghiêm nghị, từng bước đi vững chắc, mạnh mẽ đầy khí chất vương giả, Lâm Vũ vừa tới cả đám người hô lớn: "xin chào lão gia".

Nét mặt Lâm Vũ nghiêm nghị nhưng trong ánh mắt thì đầy lo lắng, ông nhìn sang Hy Doanh liền hỏi: hai đứa nó thế nào?

Hy Doanh liền đáp: "dạ thưa lão gia, đại thiếu gia đã phẫu thuật, ca phẫu thuật thành công tốt đẹp, còn về tiểu thư, cũng đã làm vừa xong lấy viên đạn ra, tất cả đều ổn cả xin lão gia hãy an tâm".

Lâm Vũ nghe báo cáo, đầu gật nhẹ ông bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm một chút, ánh mắt nhìn sang Đinh Phúc hỏi: chuyện vừa rồi xử lý ổn chưa?

Đinh Phúc bước lên cuối đầu thưa: "dạ đã xử lý xong hết thưa lão gia".

Lâm Phúc gật nhẹ đầu liền quay sang cậu trai trẻ ngồi im lặng ở ghế từ nãy giờ ông hỏi: cậu ta là ai? Đồng Nhan bước lên trả lời: dạ đây là Lãnh Nguyên Khang là luật sư của Đặng thị, lão đại vừa ký hợp tác với Đặng thị vào ngày hôm qua thưa lão gia, lúc này Lãnh Nguyên Khang đứng lên bước đến trước Lâm Vũ cuối đầu chào: cháu là Lãnh Nguyên Khang xin kính chào bác tổng giám đốc Bạch thị.

Lâm Vũ ngạc nhiên hỏi: Đặng thị nào? Ở đây chỉ có một Đặng thị thôi, vậy tổng giám đốc của anh tên gì?

Nguyên Khang nhìn ông cười nhẹ nói: dạ anh ấy là Đặng Gia Khiêm, con trai của tổng giám đốc Đặng Gia Đức, anh ấy ở Mỹ mới về tới thưa bác.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Buổi tiệc tại Bạch gia (1)

Nghe Nguyên Khang nói Bạch Lâm Vũ mờ to mắt nhìn Nguyên Khang tỏ vẻ ngạc nhiên nói: ồ thật vậy sao? Nó về đến khi nào, sao không sang gặp ta? Mà ta cũng không nghe ba mẹ của nó nói với ta về việc nó về nước.

Lãnh Nguyên Khang mời ông ngồi xuống ghế, anh cười nhẹ liền nói: dạ chúng cháu vừa về tới sáng hôm qua, liền tức tốc đến tổng công ty Bạch thị, để giữ đúng hẹn ký hợp đồng hợp tác giữa hai công ty,nên chưa kịp đưa Gia Khiêm và nhà thừa bác.

Đúng lúc này Đặng Gia Khiêm vừa mở cửa phòng mở bước ra, Nguyên Khang liền bước đến kéo tay Gia Khiêm đi đến trước Lâm Vũ, Nguyên Khang giới thiệu: Gia Khiêm! "Đây là bác Lâm Vũ là ba của Tiểu thư Tuyết Đan đó".

Gia Khiêm nghe nói anh nhìn đến gương mặt người đứng trước mắt, anh như đã nhớ ra hai tay ôm chầm lấy người Lâm Vũ nói: Bác Bạch! Đã lâu rồi con mới gặp lại bác, con nhìn bác rất khỏe và còn rất phong độ lắm

_Ha ha ha, Lâm Vũ vỗ nhẹ lưng Gia Khiêm ông nhìn kĩ từ trên xuống dưới người của Gia Khiêm liền mở miệng cười tươi nói: Gia Khiêm con đã lớn như vậy rồi sao, ra dáng đàn ông thành đạt lắm đó, mà còn đẹp trai y như ba con vậy, Gia Khiêm được khen liền đỏ mặt, ông lại nói"con đã lập gia đình chưa?".

Gia Khiêm lắc nhẹ đầu nói: con chưa có, khi nào bác gặt đầu con mới có được vợ, Lâm Vũ ngạc nhiên mờ to mắt nhìn Gia Khiêm hỏi:" sao lạ vậy?" Gia Khiêm cười nhẹ nhìn ông giải thích:

_Con yêu thích Tuyết Đan từ lâu rồi, bây giờ con mới tự tin quay về để theo đuổi em ấy, nhưng phải có sự cho phép của bác con mới an tâm, xin bác cho phép con chính thức được theo đuổi Tuyết Đan ạ.

Bạch Lâm Vũ hơi bất ngờ với những gì Gia Khiêm nói, thực ra ông đã âm thầm muốn Tuyết Đan lấy Lâm Nghiêm, ông không muốn con gái lấy chồng xa và rời khỏi Bạch gia và ông cũng biết Lâm Nghiêm yêu Tuyết Đan đã lâu lắm rồi, thật là làm khó cho ông, nhưng trong tình yêu không thể ép buộc được, suy nghĩ đã xong Lâm Vũ nhìn Gia Khiêm ông từ tốn nói: ta cho phép con theo đuổi nó, nhưng ta nói thật, con bé rất khó tính, từ trước tới giờ không ai dám đến gần nó cả, nên con phải kiên trì mới được, Gia Khiêm vui mừng cười tươi nhìn ông đáp: dạ con rất cảm ơn bác Bạch, con sẽ cố gắng hết sức để có được tình cảm của Tuyết Đan.

Hai người vẫn đang nói chuyện thì Hy Doanh bước đến cung kính cúi đầu nói: dạ thưa lão gia! Tiểu thư đã được chuyển qua phòng nghỉ rồi ạ, còn đại thiếu gia hai tiếng nữa mới ra phòng thưa lão gia, Lâm Vũ gật đầu, lại quay sang Gia Khiêm nói: chúng nó thật là muốn làm cho ta sợ chết hay sao ấy, vào bệnh viện mà chúng tranh nhau vào một lượt mới chịu, thật là khó tâm với hai đứa này, thôi ta và cháu vào phòng của Tuyết Đan xem nó thế nào đã, Gia Khiêm gật đầu liền đứng lên cùng với Nguyên Khang đi theo sau ông.

Cả hai rời đi khuất, còn lại mấy người Hy Doanh, Tiểu Tuệ, Đồng Nhan và cả Đinh Phúc bốn người tụ lại to nhỏ, Hy Doanh thờ dài nói:" hai za! lần này anh Lâm Nghiêm có đối thủ cạnh tranh rồi " cần phải cố gắng mà thể hiện tình cảm, lấy được lòng của lão đại mới được, Tiểu Tuệ xen vào: theo em thấy là khó lắm, lão đại trước giờ không thích tình yêu, và ghét bị phái nam đeo dính, nếu cố mà đeo không khéo bị lão đại đánh cho bại liệt luôn không chừng.

Cả đám liền thờ dài ngao ngán, Đinh Phúc nhẹ nói: chẳng lẽ lão đại định ở vậy luôn sao? Cũng phải kết hôn chứ, theo tôi thấy cậu Lâm Nghiêm có cơ hội nhiều hơn, lão đại có vẻ quan tâm đến cậu ấy lắm, Đồng Nhan lại xen vào: không đúng đâu, lão đại sợ cậu Lâm Nghiêm lỡ gặp chuyện gì thì họ Bạch sẽ bị tuyệt hậu mà thôi.

_ "À thì ra là vậy" cả đám cùng nhau lên tiếng.

Tại phòng VIP dành riêng cho gia đình Bạch thị trên giường lớn Tuyết Đan vẫn còn ngủ vì tác dụng của thuốc mê, trên ghế salon ba người đàn ông đều nhìn người con gái nằm trên giường kia mà lòng đau xót, người đau nhất là Gia Khiêm, anh suy nghĩ: vừa gặp được người con gái mình yêu, ấy vậy mà lại không bảo vệ được cô, chỉ ngồi yên ở nhà nhìn cô xông vào nguy hiểm, mà không giúp được gì, thật là quá vô dụng. " nhưng suy cho cùng những sự việc này cũng do anh mà ra, bọn chúng đã theo dõi anh từ Mỹ qua đến đây, thật khôn kiếp mà, ta sẽ cho bọn bây không còn một cơ hội sống sót"

Dám đụng đến Đặng Gia Khiêm này và nhất là đụng vào người con gái của Gia Khiêm này chúng bây đã sắp hết tuổi thọ ở trên đời này rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Buổi tiệc tại Bạch gia (2)

Gia Khiêm lúc này lo lắng nhìn qua Nguyên Khang nói: "cậu đi hỏi bác sĩ sao đến giờ Tuyết Đan cô ấy vẫn chưa tỉnh lại vậy?".

Nguyên Khang gật đầu liền đứng lên chuẩn bị rời khỏi, thì lúc này trên giường Tuyết Đan đã mở mắt, cô nhìn sang thấy ba ngồi đó, cô liền khẽ gọi:

_ "ba ơi!"

Nghe tiếng kêu ông liền nhìn sang phía giường bệnh, ông vui khi nhìn thấy được con gái đã tỉnh Lâm Vũ mừng quá đứng lên đi đến bên giường.

Gia Khiêm cũng liền thấy, anh vội đứng lên đi lại bên giường nhìn cô.

Tuyết Đan chống đỡ tay xuống giường để ngồi dậy, Lâm Vũ liền đưa tay đỡ con gái, cô nhìn người ba trước mặt liền nói:" ba con muốn về nhà, con không thích mùi bệnh viện".

Gia Khiêm nghe cô nói liền lên tiếng: "em vừa mới tỉnh lại nằm nghỉ ngơi theo dõi vài hôm hẳn về".

Tuyết Đan nhìn sang anh cô chau mày khó chịu nói:" một ít vết thương này có đáng gì, tôi không thích ở bệnh viện, mà chuyện của tôi, từ khi nào cho phép anh quàng vậy hả?"

Gia Khiêm cứng họng khi cô trả lời như vậy, lúc này Lâm Vũ xen vào: con à! Gia Khiêm nó nói đúng đó, nghỉ ngơi vài hôm rồi về, cô không trả lời, nhưng thay vào đó là cô giựt ra hết

dây truyền nước đang gim ở trên tay mình ra, cô giựt hơi mạnh tay, nên những chỗ đó liền bị cháy máu, cả ba người đàn ông nhìn cô sững sốt, trong khi cô nét mặt vẫn bình thản không có tí gì là tỏ ra đau đớn, bước chân xuống giường cô đi lại móc treo lấy bộ đồ của mình được treo ở trên đó, đi vào phòng vệ sinh thay đồ.

Lâm Vũ nhìn cô con gái, ông lắc đầu nói với Gia Khiêm" con thấy tính tình của con bé rồi đó, con chịu nổi nó không?".

Gia Khiêm cười tươi với ông rồi nói:" con thích em ấy ở cá tính mạnh mẽ đó thưa bác".

Thay xong đồ Tuyết Đan cầm điện thoại, bấm một dãy số, bên kia chuông reo tiếng thứ hai có người nghe máy.

Tuyết Đan giọng lạnh lùng nói:" vào đây đưa lão gia và mọi người về tổng bộ dứt lời cô cúp máy ".

lúc này cô mới quay sang nhìn Gia Khiêm hỏi:" anh điều tra được hang ổ bọn chúng ở bên Mỹ chưa?".

Gia Khiêm nhìn cô nghiêm túc khi nói về chuyện này, anh cũng nghiêm nét mặt đáp: "rồi đã tìm ra, và cũng đã cho người theo dõi chặt chẽ ngày đêm, cô gạt đầu nhìn anh liền nói:

_Đợi buổi tiệc khao cho anh em xong, tôi theo anh qua Mỹ một chuyến giải quyết cho xong bọn chúng, Gia Khiêm nghe cô nói anh liền gật đầu đồng ý.

Lúc này ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, Tuyết Đan lên tiếng: vào đi!.

Được sự cho phép Đình Phúc cùng Đồng Nhan mở cửa bước vào, cả hai cúi chào mọi người, Đình Phúc lên tiếng nói: "ạ lão đại xe đã chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ "

Tuyết Đan gật đầu, cô quay sang ba nói:" ba ta về thôi, khi nào anh hai tỉnh con vào với anh, ba cứ an tâm nha".

Lâm Vũ nhìn con gái ông đưa bàn tay xoa đầu cô nói:"con rất hiểu tâm tình của ba đó" cô cười nhẹ nhìn ông, cô nắm lấy bàn tay ông, cùng đi ra ngoài phòng, theo sao là Gia Khiêm, Nguyễn Khang, cùng Đình Phúc và Đồng Nhan, trước khi rời khỏi Đồng Nhan cho đàn em canh giữ bảo vệ thật tốt cho nhị lão đại của họ.

Hai chiếc xe đưa họ về tổng bộ Bạch Gia mọi người nhìn cô đều phải nể trọng, thân bị thương mà vẫn lo lắng cho công việc, không một lời than thở đau đớn, ngoài việc sắc mặt cô nhợt nhạt, hầu như nhìn về bề ngoài không ai biết là cô bị thương, mọi người cung kính cúi chào lão gia cùng lão đại, rồi tất cả ai trở về công việc của người đó.

Tuyết Đan ngồi xuống ghế nhìn Đồng Nhan nói: "việc ở công ty thế nào rồi?"

Đồng Nhan nhìn Tuyết Đan đáp:"ạ công việc vẫn tốt thưa chị".

_Vậy còn về bên công ty Dương thị dạo này thế nào? Ông ta có hợp tác với công ty nào không?.

Đồng Nhan như suy nghĩ rồi lại nói:"có đó chị! Công ty bất động sản Đỗ thị".

Tuyết Đan suy nghĩ liền nói:" tôi cho em trong vòng ngày hôm nay mua lại Đỗ thị, và cũng cho họ cơ hội hợp tác với chúng ta, tôi không muốn hại người vô tội".

_Vâng thưa chị!.

Dứt lời Đồng Nhan bước chân rời đi lo việc, Nguyễn Khang lúc này nói theo: "tôi đi với cô, tôi sẽ hỗ trợ cho cô, với lại tôi ở đây buồn quá".

Đồng Nhan nghe anh nói vậy cô cũng vui vẻ gật đầu, dù sao đi hai người vui hơn một, cả hai liền nhanh chân đi ra xe rời khỏi tổng bộ.

Bạch Lâm Vũ nhìn con gái sắc mặt nhợt nhạt ông đau lòng lên tiếng: " con lên phòng nghỉ ngơi đi, ba dặn người nấu đồ bồi bổ cho con, khi nào có sẽ đem lên phòng cho con" ngoan ngoan lên nghỉ ngơi nha bảo bối.

Tuyết Đan nhìn ông đầu cô khẽ gật, cô quay sang Gia Khiêm nói:" anh ở trò chuyện với ba toi nha, tôi xin phép lên nghỉ ngơi".

Gia Khiêm ánh mắt đầy yêu thương nhìn cô, anh gật đầu nói:" em lên đi, tôi chờ bác Vũ về biệt thự của cha mẹ tôi dùng cơm"

Tuyết Đan gật đầu, cô liền cúi chào ba mình cùng anh rồi quay lưng đi vào thang máy lên phòng mình, Gia Khiêm cùng Lâm Vũ cũng bước ra xe, trước khi đi Lâm Vũ dặn dò đầu bếp nấu món gì tốt dễ bỏ tốt cho máu để con gái bồi dưỡng, dặn dò xong ông cùng các hộ vệ lên xe hướng biệt thự của Đặng gia mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Buổi tiệc tại Bạch gia (3)

Hai tiếng sau đó tại phòng VIP của bệnh viện, Triệu Hy Doanh cùng Ngọc Tuệ hai cô đang nhàn hạ làm việc riêng của mình trên điện thoại.

Trên giường lớn Bạch Lâm Nghiêm một thân băng trắng tinh, nằm với tư thế sắp ngực, vì anh bị thương ở trên lưng, chung quanh đầy chuyền nước biển, và dây trợ thở giăng ngang cùng máy đo điện tâm đồ, lúc này đôi mắt Lâm Nghiêm từ từ mở ra, anh liếc mắt nhìn chung quanh căn phòng, nhìn đến hai cô nàng đang ngồi ở kia, Lâm Nghiêm mặt nhọc lên tiếng gọi nhỏ:

_"Hy Doanh, Ngọc Tuệ"

Hai cô gái nghe tiếng gọi, họ liền nhìn về phía giường, hai cô chợt mừng rỡ khi thấy lão nhị đã tỉnh, cả hai đồng lên tiếng:

_"Nhị lão đại! Anh tỉnh rồi chúng em mừng quá, vừa nói hai cô bước đến gần giường.

Hy Doanh đến xem máy điện tâm đồ kiểm tra nhịp tim của anh, cô cười nhẹ nói:" anh ổn rồi nhị lão đại, giờ chỉ cần uống thuốc và thay băng, thoa thuốc trị sẹo, không lâu nữa sẽ khỏi hăng thôi.

Ngọc Tuệ lấy ra điện thoại, cô bấm một dãy số, chuông điện thoại reo lên hai tiếng, bên kia Tuyết Đan nghe máy: " alo có chuyện gì em nói đi"

Ngọc Tuệ liền lên tiếng: "lão đại! Nhị lão đại vừa tỉnh thưa chị".

Tuyết Đan nghe tin cô trong lòng liền vui nói: " được tới tới ngay, nghe xong cô liền cúp máy, cô đi thay đồ, liền vội đi xuống sảnh, cô gọi cho Đinh Phúc chuẩn bị xe, cô đi vào bếp liền dọn đồ chuẩn bị cho hai phần canh bổ để đem vào cho anh trai.

Năm phút sau mọi thứ đều đủ, cô liền ra xe đến ngay bệnh viện.

Tuyết Đan bước chân nhẹ nhàng mở cửa đi vào phòng, cô đi đến bên giường, Lâm Nghiêm nhìn thấy Tuyết Đan anh mở miệng nói:

_"Tuyết Đan! Anh đau quá, và rất đói bụng nữa em à " cô nhìn anh đang làm nũng với mình, thật cô rất muốn cười, nhưng hiện giờ trong phòng lại có nhiều người nên cô đành im lặng.

Cô nhìn sang Ngọc Tuệ tay đưa hộp đựng canh bổ nói: " đồ ra chén, tôi dứt cho anh ấy"

Ngọc Tuệ nhận lấy hộp, liền bước vào trong chuẩn bị.

Tuyết Đan nhìn sang Hy Doanh hỏi: "sức khỏe anh ấy thế nào?".

Hy Doanh nhìn Tuyết Đan đáp: " dạ sức khỏe của lão nhị ổn rồi thưa chị " Tuyết Đan gật nhẹ đầu, lúc này Ngọc Tuệ bưng chén canh ra đặt lên bàn.

Tuyết Đan phát tay cho mọi đi ra ngoài, cô thấy tất cả đã rời đi, cô cầm lên chén canh, thổi nhẹ nhẹ cho nguội bớt, Tuyết Đan ngồi đầu giường hay cánh tay đỡ nửa người trên của Lâm Nghiêm, cho anh nằm sấp lên đùi mình, cô với tay cầm chén canh mút từng muỗng đưa vào miệng anh.

Lâm Nghiêm, đôi mắt anh nhìn Tuyết Đan không hề chớp, trái tim anh lúc này đang đập loạn nhịp mất rồi, miệng thì vẫn vô thức há to cho cô dứt cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Buổi tiệc tại Bạch gia (4)

Bạch Tuyết Đan cuối cùng cũng dứt hết chén canh cho Lâm Nghiêm, cô nhìn anh trai hỏi:

_"Anh muốn dùng thêm không? Em đi lấy cho anh".

Lâm Nghiêm nhìn cô đầu lắc nhẹ, cô thấy vậy đi đến lấy nước cho anh uống, Tuyết Đan bàn tay cầm khăn lau miệng cho anh, miệng cô khẽ nói:

_" Anh à!"

_" Hón một tuần nữa em sang Mỹ".

Lâm Nghiêm mở to đôi mắt nhìn cô, liền hỏi: " em sang đó làm gì?".

Tuyết Đan nhìn anh, cô biết anh không vui khi cô đi, cô nhẹ nhàng đáp:

_" Em qua đó cùng Gia Khiêm giải quyết đám tàn binh còn sót lại trong vụ vừa rồi, nếu không chúng sẽ là mối nguy hại về sau của chúng ta, diệt cỏ thì phải diệt tận gốc đó anh".

Lâm Nghiêm nhìn cô nét mặt như van nài nói:

_" Em có thể đợi anh khỏi, anh sẽ đi cùng với em được không?".

Tuyết Đan lắc đầu nói " anh hãy nghỉ ngơi cho lành, em cùng Ngọc Tuệ và Đinh Phúc đi cùng một số anh em được tuyển chọn kĩ càng, với lại mình phối hợp với bên Đặng thị nên anh an tâm, anh ở đây điều hành công ty cùng với Đồng Nhan, và lo cho ba nữa".

Lâm Nghiêm biết là không thể làm cô đổi ý, anh buồn bã im lặng nhắm mắt không nhìn cô nữa.

Tuyết Đan thấy anh như vậy cô khẽ lắc đầu cười nhẹ.

Lúc này ngoài cửa phòng có người mở,cô nhìn ra thì thấy ba cùng Gia Khiêm bước vào, cô liền đứng lên cúi chào ông. Lâm Vũ bước tới bên giường của con trai ông lên tiếng:

_" Tiểu tử con thế nào rồi?" Nghe tiếng ba hỏi Lâm Nghiêm mở mắt nhìn ông trả lời:

_"Con vẫn tốt thưa ba!"

Gia Khiêm nhìn Lâm Nghiêm anh cười nhẹ nói: " lâu rồi mới gặp lại cậu, tôi không ngờ lại gặp trong trường hợp này thật không vui chút nào, cậu mau lành, còn đi uống vài ly với tôi".

Lâm Nghiêm nhìn anh đầu khẽ gật, Lâm Vũ ngồi xuống ghế, quay sang nhìn Tuyết Đan hỏi:

_" Anh con nó ăn gì chưa?".

Tuyết Đan gật đầu liền đáp: "dạ con vừa cho anh ấy ăn xong, còn thuốc thì con chưa thấy Hy Doanh đưa, anh ấy cũng vừa tỉnh không lâu".

Lâm Vũ gật đầu lại hỏi tiếp: còn vết thương của con đã uống thuốc chưa? Mà con đã ăn cái gì chưa?.

Nghe ba hỏi cô đành im lặng, đầu khẽ lắc nhẹ, Lâm Nghiêm nghe cô bị thương ánh mắt của anh liền nhìn vào cô, anh lo lắng hỏi:

_"Tuyết Đan! Em bị thương ở đâu? Có nặng lắm không? Sao không nằm nghỉ mà còn vào chăm sóc cho anh như vậy chứ? Mà còn chưa ăn uống gì, em thật biết chộc giận người mà ".

Lâm Nghiêm cầm điện thoại gọi cho Đồng Nhan, điện thoại reo lên hai tiếng Đồng Nhan bắt máy: alo nhì lão đại! Lâm Nghiêm lên tiếng hỏi:

_"Cô đang ở đâu?"

Đồng Nhan trong điện thoại liền đáp:" em đi lo việc thu mua công ty theo lời của lão đại".

Lâm Nghiêm lại nói:" sắp về chưa?" Đồng Nhan nhanh miệng đáp:

_"Sắp về rồi ạ!"

_"Khi về ghé mua cháo tổ yến cho lão đại, đem về tổng bộ ".

_" Dạ em đã rõ!"

Lâm Nghiêm nói xong liền cúp máy, anh quay nhìn Tuyết Đan liền nói: em về tổng bộ nghỉ ngơi đi, ăn rồi uống thuốc đi, ở đây không cần em lo lắng, mau đưa ba về đi, anh nói xong quay mặt vào trong tường không nhìn cô.

Lâm Vũ nhìn thái độ của con trai, ông biết nó đang cảm thấy đau lòng, cùng thấy mình bất lực, không bảo vệ được người con gái mình yêu, vậy mà còn để cô chăm sóc lại mình, đối với người đàn ông đó là một sỉ nhục lớn, ông lên tiếng nói với Tuyết Đan:

_" Con về tổng bộ đi, ở đây có Hy Doanh và Ngọc Tuệ rồi" Tuyết Đan gật đầu đứng lên, cô nhìn anh trai đang giận dỗi, cô thờ ra nặng nhọc rồi rời đi, Gia Khiêm tiễn cô ra xe rồi anh mới quay lại phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Buổi tiệc tại Bạch gia (5)

Bạch Tuyết Đan ngồi trong xe cô suy nghĩ mong lung, cô nhìn sang Đinh Phúc nói:

_" Đến Áo Ảnh uống vài ly"

Đinh Phúc nghe cô nói, anh liền quay đầu xe quẹo trái hướng quán Bar Áo Ảnh mà đến.

Xe dừng lại trước cửa quán Áo Ảnh, Tuyết Đan bước xuống xe, cùng Đinh Phúc và hai vệ sĩ, bốn người thong thả đi vào bên trong.

Các nhân viên thấy vị khách bước vào là cô, họ liền cung kính cúi đầu chào, mời bốn người vào phòng VIP dành riêng cho những có tiếng tăm.

Tuyết Đan thả người dựa vào ghế nệm, ngoài cửa phục vụ đã đem rượu và trái cây vào, rượu được khai và rót đều vào cho 4 ly trên bàn, Tuyết Đan tay cầm ly rượu khẽ nói với hai vệ sĩ: các người uống với tôi một ly thôi, ngoài ra cứ ăn thoải mái hiểu chứ?

Hai vệ sĩ liền cúi đầu, tay cầm ly rượu hướng về Tuyết Đan khẽ nói:" chúng em xin kính lão đại!" lúc này cả bốn người đều cung li rồi uống cạn.

Uống xong hai vệ sĩ chỉ ngồi ăn, họ gọi thêm món ăn, thật sự họ chưa ăn gì, Đinh Phúc tiếp tục rót rượu cho lão đại, cả hai người tiếp tục uống, Đinh Phúc anh biết lão đại không vui trong lòng, nhưng lão đại không nói, thì anh cũng không dám hỏi, anh chỉ im lặng bồi lão đại uống rượu mà thôi.

Tuyết Đan giọng nói trong trẻo lên tiếng:

Cậu chuẩn bị bốn hôm nữa tổ chức tiệc khao anh em ở tổng bộ, cậu sắp xếp cho cẩn thận, chỉ dùng đầu bếp riêng của mình, huy động anh em phụ, vì tôi không muốn người ngoài biết chỗ của chúng ta, xong tiệc cậu theo tôi sang Mỹ giải quyết công việc cho xong, chọn ra khoảng hai mươi người giỏi nhất đi cùng, kiểm tra cho thật kỹ càng mới chọn, cậu nhớ chứ?.

Đinh Phúc nhìn lão đại anh gật đầu, cả hai tiếp tục uống rượu, uống hết chai rượu thứ hai Tuyết Đan đứng lên đi ra nhà vệ, lúc cô đi trở ra, trên hành lang bất ngờ một người đàn ông đâm sầm vào người cô, Tuyết Đan hơi chao đảo nhưng không té, người đàn ông nhìn về cô, hấn ta với đôi mắt đỏ ngầu vì say rượu, hấn nhìn người đẹp trước mặt miệng liền nói:

_" Ôi em gái xinh đẹp đi đâu mà vội vậy? Em đến đây phục vụ anh vui về đêm nay anh thưởng cho em nhiều tiền nha, gã đàn ông vừa nói hai cánh tay vươn ra muốn ôm lấy người của cô, Tuyết Đan nhẹ nhàng né tránh, đôi mày phượng cô chau lại, miệng cô nhếch mép nói với gã:

_"Hãy rút khỏi mắt tôi ngay, nếu không đừng có mà hối hận".

Gã đàn ông nghe cô nói hấn ta cười lớn, ánh mắt đầy dục vọng nhìn trên người cô giọng điệu bỡn cợt đáp:

_"Ồi tiểu tinh! Em thật là cá tính, thật thú vị, tôi thích em rồi đấy, tôi rất nóng lòng muốn được nghe tiếng em rên rỉ khi bị tôi chơi dưới thân, thật là kích thích, nào lại đây với tôi tiểu yêu tinh xinh đẹp.

Gã đàn ông vừa nói dứt lời, hấn nhào đến ôm Tuyết Đan, cô thật sự bị chọc giận.. Bốp..rầm, Tuyết Đan lách sang bên né cái ôm của gã đó, và liền sau đó là một cú đấm vào ngực, làm gã té ra xa trúng vào cái ghế gỗ ngã kêu lớn, gã đau lấy bàn tay ôm ngực, mắt trợn trừng nhìn Tuyết Đan gầm lớn:" người đầu bắt con đàn bà này về cho tao ".

Lời hấn vừa nói ra, trong các góc khuất xuất hiện sáu tên đàn ông lực lưỡng da đen, bọn họ mặc tây trang màu xanh đen, những tên đó tiến về Tuyết Đan ra tay.

Tuyết Đan hai bàn tay nắm thành quyền, cô đứng nhìn bọn trước mặt miệng nở nụ cười khinh bỉ, ba tên lao đến tung cú đá vào người cô, Tuyết Đan nhẹ nhàng né đòn.

Tại phòng VIP Đinh Phúc thấy lão đại sao đi lâu quá, anh ra hiệu cho hai đàn em đi ra tìm, hai người vừa đứng lên, lúc này cửa phòng mở bật ra, đi vào là phục vụ bàn, cậu ta thờ gáp nhìn Đinh Phúc nói: quý khách anh mau ra phía nhà vệ sinh, tiểu thư đi chung với anh đang bị một đám đàn ông đánh ở trong đó.

_"Cái gì?"

__ "Dạ đúng như vậy, các anh mau đến đó đi"

Vừa nghe xong cả ba phóng như tên bay về phía khu vực nhà vệ sinh, vừa đến khúc cua hành lang vào khu vệ sinh ba người đã thấy lão đại đang đánh hăng say, chung quanh là bốn tên da đen lực lưỡng, có hai tên đã nằm ngay đơ dưới nền đất, tức thời ba người phóng tới giao đầu với chúng, Đinh Phúc nắm tay lão đại đẩy cô ra phía sau anh để bảo vệ, cô lúc này an nhiên đứng sang một bên nhìn người của cô xử lý.

Trong vòng năm phút Đinh Phúc cùng hai đàn em đã cho mấy tên đơ ván, anh quay sang Tuyết Đan xin ý kiến: "bọn này giờ tính thế nào thưa lão đại?"

Tuyết Đan không nhìn họ chỉ khẽ nói:

__ "Đem về nhốt lại xử trí sau, nhất là tên khốn kia " cô nói nhưng mắt của cô lại liếc nhìn qua gã đàn ông đầu sỏ gây ra mọi chuyện này đang đứng ở góc kia, hần nghe cô nói, vừa sợ nhưng hần cũng ráng la lớn thị uy:" các người biết ta là ai không mà dám động đến ta hả? Ta là phó tổng giám đốc tập đoàn Dương thị, là em trai của Dương tổng,ta tên Dương chính Hùng, các người mà động vào ta là chỉ có con đường chết thôi có biết không?".

Tuyết Đan hai tay nắm chặt khi nghe đến tên kẻ sát hại cả gia đình mình, cô kìm nén cảm xúc, miệng nhếch mép nói: " đem chúng về hết "

Nói dứt lời cô bình thân đi ra ngoài xe chờ.

Đinh Phúc gọi điện cho đàn em đem xe đến, đưa bọn thám hại này về căn cứ, anh cũng ra xe đưa lão đại về, anh nhìn qua kính xe anh thấy được ngay chỗ vết thương vừa phẫu thuật của lão đại, nó đang chảy rất nhiều máu, vì lão đại mặc áo trắng, nên giờ đây vết máu càng rõ ràng hơn, nhưng cô không hề bận tâm đến vết thương của mình, ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn một cách vô hồn, Đinh Phúc biết giờ phút này lão đại đang rất đau lòng, cô lại nhớ về gia đình của mình.

Xe đã về đến tổng bộ cô vô hồn bước xuống xe đi thẳng vào bên trong, trong đại sảnh, Đặng Gia Khiêm đang ngồi cùng Đồng Nhan và Nguyên Khang, thấy cô về Gia Khiêm liền đứng lên đón cô, Tuyết Đan bước tới, màu đỏ của máu làm Gia Khiêm cùng hai người kia giật mình.

Đồng Nhan liền hỏi: "lão đại vết thương của chị chảy nhiều máu lắm, chị xảy ra chuyện gì vậy?".

Đinh Phúc từ ngoài bước theo sau cô, anh lên tiếng nói:

__ "Lão đại ở quán Bar bị người trêu chọc, chọc không được nên bọn chúng ra tay, vì lão đại vận động mạnh nên đã động đến vết thương, chắc rách ra rồi".

Gia Khiêm tức giận liền nói: "chúng ở đâu? Nói, tôi đi xử chúng ".

Đinh Phúc nhìn Gia Khiêm khẽ đáp:" bọn chúng đã bị đưa về đây hết rồi".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Buổi tiệc tại Bạch gia (6)

Nghe Đinh Phúc cất giọng nói, Gia Khiêm liền nhăn chặt hàng chân mày, ánh mắt nhìn Đinh Phúc có tia lạnh lẽo đầy nguy hiểm:

— Nói... chúng được giam ở đâu?

Bạch Tuyết Đan từ lúc bắt đầu vẫn luôn một mực im lặng. Ánh mắt lúc này của cô khẽ mang sự lạnh lẽo, giọng nói mang hơi thở khiến người ta không thể kháng nghị.

— Bọn chúng là của tôi, chưa có mệnh lệnh từ tôi không ai được phép động vào bọn chúng.

Vừa dứt lời Tuyết Đan lăm lăm bước đi về phía thang máy đi lên lầu. Không ai thấy được ánh mắt xinh đẹp lạnh lẽo kia khi xoay người đã không che giấu được nội tâm gào thét trong lòng.

Bóng dáng đơn độc của cô để lại cho một đám người đứng ở đây nhìn cô đến ngáy ngốc.

Đặng Gia Khiêm nhìn bóng dáng cô độc của cô như vậy lòng nhiều chứa đầy tâm tư phức tạp lo lắng, anh lại chuyển ánh mắt nhìn Đinh Phúc.

— Tuyết Đan, em ấy có tâm sự đúng không?

Đinh Phúc ở một bên gật đầu nhẹ, anh ở một bên chậm rãi ngồi xuống ghế, Gia Khiêm liền đi đến ngồi xuống kế bên, gương mặt Đinh Phúc cũng mang sự phức tạp kèm theo tiếng thở dài liền nói.

— Cái tên trêu chọc lão đại không ai xa lạ chính là em trai của tổng giám đốc tập đoàn Dương thị. Kẻ mà năm xưa đã cho người giết hết cả nhà lão đại. Khi người biết hần ta là em trai của tên đó, tâm trạng mới trở nên như vậy đây. Vết thương trong lòng của người lại đau, nên khi vết thương bên ngoài chảy nhiều máu mà cô cũng không hề có cảm giác gì, thật khiến tôi không biết làm gì cho phải.

Gia Khiêm bên cạnh cùng những người có mặt nơi đây khi nghe xong trong lòng cũng chứa nhiều sự xót xa và phức tạp đan xen. Đồng Nhan đứng lên miệng khẽ nói.

— Để tôi lên băng lại vết thương cho chị ấy, để như vậy mất quá nhiều máu sẽ không hay.

Đồng Nhan vừa cất bước đi, đúng lúc này Đinh Phúc đã nhanh chóng kịp ngăn cô lại, anh liền không nhanh không chậm nói, mang theo vài phần kiên quyết.

— Em không biết tính của Tuyết Đan hay sao? Trong lúc này hãy để yên cho em ấy, nếu em ngoan cố mà đến gần, anh chỉ sợ em sẽ bị thương mà thôi.

Nghe Đinh Phúc nhắc nhở bước chân của Đồng Nhan liền dừng lại, không phải cô chưa từng chứng kiến sự bùng phát tức giận của lão đại, nó thật là kinh khủng, phải nói là trên mức kinh khủng mới đúng, Đồng Nhan thở dài ngồi trở lại xuống ghế.

Đúng là khi một con người trải qua quá khứ kinh hoàng, trong lòng sẽ như có cái gai đâm sâu vào xương tủy vậy. Nó trở thành như một chấp niệm hay một thứ cảm kị được bảo vệ

nghiêm ngặt. Nếu để người khác đến gần, chắc chắn họ sẽ bùng phát điên cuồng.

Mà lão đại của họ lại là một ví dụ điển hình. Nội tâm sẽ không cho ai có quyền chạm vào cũng không ai được quyền xâm phạm.

Một giọng nói lại phát lên bất thình lình, chính là Nguyên Khang có chút không yên lòng mà nói.

– Vậy chẳng lẽ cứ để vết thương chảy máu cho đến chết hay sao?

Đinh Phúc bắt lực cúi thấp đầu, cả gương mặt mang sự đầy vẻ cam chịu.

Ở bên cạnh, gương mặt của Gia Khiêm đã không đủ bình tĩnh như ngày thường nhưng không ai có thể biết, lúc này trái tim anh đau không chịu nổi, anh liền đứng lên bất chợt bước chân vững chắc đi về phía thang máy, đưa tay bấm nút mở cửa bước vào bên trong, thang máy chậm rãi đóng cửa nhanh chóng đi lên trên tầng hai.

Đến tầng hai, anh chậm rãi cùng do dự bước từng bước đến trước cánh cửa phòng của Tuyết Đan. Bàn tay vươn ra đến tay nắm rồi khẽ chạm vào, đang do dự cầm đến nắm cửa xoay nhẹ thử. Anh lại không ngờ rằng cô ấy không khóa cửa. Đẩy nhẹ cánh cửa một chút anh nhanh chân bước vào bên trong phòng, ánh mắt tìm lấy thân ảnh của cô.

Bên trong khung cảnh chìm vào khoảng không gian màu đen, chỉ có duy nhất một bóng đèn nhỏ trên tường nơi treo bức tranh là sáng, Gia Khiêm nhú mảy đưa ánh mắt nhìn chung quanh tìm thân người của Tuyết Đan.

Dưới mặt đất, nơi góc tường một thân thể mỏng manh đang ngồi đó, một bên bàn tay mảnh mai trắng mịn đang cầm lấy chai rượu, còn bàn tay kia đang nắm giữ vật gì đó... nhìn kỹ lại hình như là một khung ảnh.

Bàn tay của cô nâng chai rượu lên miệng uống một ngụm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khung hình đó, không cần phải hỏi Gia Khiêm cũng biết đó là hình của ai rồi.

Chỉ là khung cảnh này khiến anh thật không thể chịu đựng nổi. Trong lòng như đang cuộn trào cảm giác mãnh liệt, sự cô độc cách ly này anh thật không thể chạm vào. Chính nó khiến anh không thể chấp nhận, anh muốn san sẻ cùng cô.

Gia Khiêm bước nhẹ đến gần bên cô, anh ngồi bệch xuống dưới đất kế cô, giọng nói nhẹ nhàng lại từ tốn lên tiếng.

– Em thật không nghĩa khí, trốn một mình uống rượu ngon thế này sao? . Uống một mình như thế không vui đâu đấy... đưa anh uống cùng nào!

Bàn tay to lớn đầy nam tính của anh đưa ra trước mặt cô, Tuyết Đan ở bên cạnh không nhìn anh, nhưng cánh tay cầm chai rượu lại đưa qua cho anh.

Gia Khiêm trong mắt liền tràn đầy ý cười, bàn tay nhanh chóng cầm lấy chai rượu đưa lên miệng uống một hơi gần hết, rồi anh lại trả về cho cô.

Tuyết Đan cũng không nói gì cứ âm thầm nhận lấy rồi uống, rồi lại đưa cho anh, hết chai đó cô lại lấy ra từ trong tủ đựng rượu thêm hai chai, hai người ngồi bên cạnh nhau, không ai nói ai câu nào, cứ như vậy mà uống cùng nhau.

Tuyết Đan uống đến phân nửa của chai cuối, cô đã không còn tỉnh táo, cả người ngồi không vững phải dựa vào người Gia Khiêm.

Gia Khiêm mặc dù có say nhưng vẫn còn trụ được, còn chút tỉnh táo anh để cho cô ngồi vào lòng mình. Hai cánh tay rắn chắc tham luyến ôm lấy eo cô từ phía sau, mũi anh vô thức ngửi mùi thơm từ tóc cô.

Tuyết Đan trong cơn say cảm nhận được sự ấm áp lan tỏa, nội tâm trong tiềm thức tràn lên mãnh liệt, lời nói vô thức từ miệng phát ra, kèm theo run rẩy thân người.

– Cha.... mẹ... xin đừng rời xa con, hãy mở mắt ra nhìn con đi.... Làm ơn...

Gia Khiêm nghe thấy sự khẩn cầu từ cô, cảm nhận được thân thể cô run rẩy, trong lòng chợt dâng lên cảm giác chua xót.

Nội tâm thực sự của Tuyết Đan chỉ trong lúc say đến độ vô ý thức thì mới lộ rõ sự đau khổ cùng yếu đuối, mà ngày thường được cô che giấu rất kỹ càng.

Đối mặt với mọi người cô dùng một gương mặt lạnh lùng và quyết đoán, cùng tàn nhẫn với kẻ thù, không ai nhìn thấy được một mặt này hiện giờ của cô.

Anh khẽ ôm chặt cô vào lòng như thể muốn xoa dịu cảm giác lúc này của cô. Anh biết người như cô không muốn thể hiện sự yếu đuối để người khác thương hại và đồng cảm.

Nhưng anh hiện tại thật sự muốn có thể thay cô cùng nhau chịu đựng thứ đau khổ mà cô đang trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Buổi tiệc tại Bạch gia (7)

Gia Khiêm thấy Tuyết Đan đã ngủ say anh nhẹ nhàng bế cô nằm lên giường, bàn tay anh lấy ra từ túi quần điện thoại, anh bấm gọi cho Đồng Nhan, điện thoại reo lên, Đồng Nhan liền bắt máy, anh liền nói: Đồng Nhan em mau lên phòng thay băng vết thương cho Tuyết Đan đi, em ấy say ngủ mất rồi.

Bên kia đầu dây Đồng Nhan dạ liên tục rồi liền cúp điện thoại, cô từ phòng mình chạy sang phòng lão đại, trên tay cầm theo hộp cứu thương.

Bước vào phòng Đồng Nhan nhìn sang ghế nệm cô thấy Gia Khiêm đã gục nằm trên ghế ngủ say rồi, cô đi đến gần anh kiểm tra, nhưng mùi rượu nồng bay từ người anh vào mũi cô Đồng Nhan khó chịu đánh trống lảng xa anh ra.

Đồng Nhan đến bên giường mắt thấy lão đại vì say mà ngủ ngon lành, cô lẹ tay cởi bỏ áo dính máu, rửa vết thương sạch sẽ, súc thuốc rồi băng lại, cô đi đến tủ quần áo lấy đại một cái áo mặc vào cho lão đại, tất cả đều xong Đồng Nhan đắp chăn cẩn thận cho lão đại, chỉnh chế độ máy sưởi cho ấm lên chút, vì cả hai người đều say sẽ dễ bị cảm lạnh mất, xong việc rồi cô liền quay trở ra khép cửa lại cho hai người họ ngủ, cô cũng quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Đồng Nhan ý định muốn nằm xuống giường, thì bất ngờ cửa phòng cô có người gõ, cô liền nhanh chân ra mở, người đứng trước phòng không ai khác là Nguyên Khang cô nhìn anh lên tiếng hỏi:

_ Luật sư Lãnh anh tìm tôi có chuyện gì? Nguyên Khang nhìn cô cười nhẹ miệng khẽ nói:

_ Em có thấy Gia Khiêm ở đâu hay không?

Đồng Nhan gật đầu nói: " anh ấy say ngủ trên ghế nệm trong phòng lão đại, hai người họ chắc uống nhiều nên ai cũng say mèm " Nguyên Khang gật gù lại nhìn trên người Đồng Nhan anh nhẹ nói:

_ Vậy thôi tôi không phiền em nghỉ ngơi, tôi về phòng đây, nhưng tôi nói nhỏ với em điều này, anh cuối đầu xuống bên tai cô rồi nói: " thân người em rất hấp dẫn, em hãy nhớ lời của tôi nói, em là chỉ để cho một mình tôi ngắm thôi đây, tôi mà biết em cho tên khác ngắm là không yên với tôi đâu" anh nói xong lời liền bắt ngờ hôn lên má cô một cái, anh cười tươi quay lưng rời đi, bỏ lại Đồng Nhan còn đứng ngây đơ ra đó mà chưa tiêu hóa kịp câu nói của anh.

Năm phút sau Đồng Nhan mới hiểu được cô tức giận nghĩ rằng ken két, khi cô nhìn xuống thân thể mình, trên người cô chỉ mặc vón vẹn chiếc đầm ngủ hai dây màu trắng, vãi lại mỏng, bên trong trên dưới lại không mặc nội y mới chết chứ.

_ "Trời ơi! Cái tên kia hần thấy hết cả rồi " quá tức giận cô quay vào trong phòng bàn tay đóng mạnh cửa, làm tiếng vang lớn cả tầng lầu đều nghe rõ.

Bên trong phòng Nguyên Khang cười hạnh phúc, nhưng anh phải đi tắm nước lạnh đây, vì lúc này nhìn rõ cánh xuân của ai kia, làm anh tăng vọt hỏa dục, anh đã rất cố gắng kiềm chế khi đứng trước mặt Đồng Nhan, về đến phòng là anh vào tắm ngay, thật là khổ tâm quá mức, nhưng anh đã quyết định theo đuổi cô, bắt cô về làm vợ của mình mới được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21: Buổi tiệc tại Bạch gia (8)

Tại phòng ngủ của Tuyết Đan lúc này Đặng Gia Khiêm anh mở mắt thức dậy, ánh mắt ngó nhìn chung quanh phòng nhưng anh không thấy Tuyết Đan đâu cả, anh cũng hiểu giờ này chắc cô đang bận lo giải quyết công việc, Gia Khiêm cũng bước chân rời khỏi phòng ngủ, anh cũng đóng cửa phòng cẩn thận, rồi xoay lưng bước đi về phòng của mình.

Vừa vào phòng Gia Khiêm nhìn thấy Nguyên Khang còn đang ngủ say như chết trên giường, điển nhất là tên này chỉ mặc mỗi chiếc quần nhỏ trên người mà ngủ, đây là thói quen của tên này, nhưng ở đây đâu phải là nhà riêng của mình đâu mà mặc như vậy chứ thật là điên với cái tên này mà.

Gia Khiêm bực mình anh ngó thấy cái móc áo treo đồ nằm trên kia , anh liền lấy xuống đi đến bên giường, Gia Khiêm nhắm ngay cái mông của Nguyên Khang mà đánh mạnh xuống.

Bốp.....bốp!

Á....á....á...Ui da đau quá, tên khốn nào đánh ông vậy hả?.

Nguyên Khang vì đau mà tỉnh dậy bàn tay đưa ra sau mông mà xoa xoa, miệng thì hét chửi om sòm, cặp mắt ngó nhìn xung quanh để tìm kiếm người vừa ra tay với mình.

Gia Khiêm đánh xong đứng vào một góc tường mà cười khoái trá, Nguyên Khang nhìn đến góc tường thì thấy cậu bạn của mình đứng đó trên tay vẫn còn cầm vật chứng vừa đánh người xong, miệng còn vui vẻ nhìn anh cười.

Nguyên Khang tức giận gào lớn: " Gia Khiêm tại sao cậu lại đánh tôi hả? Lão tử đây không có đập đuổi hùm của cậu nha ".

Gia Khiêm nhìn Nguyên Khang đang tức giận anh liền nghiêm mặt, nhìn cậu bạn từ tốn trả lời:

_ Cậu biết đây là đâu không hả?

Nguyên Khang nhẹ lời nói: thì là tổng bộ của Bạch gia, nhưng liên quan gì đến chuyện cậu đánh tôi chứ?

Gia Khiêm nhìn Nguyên Khang lại nói: " cậu nhìn trên người cậu xem cậu đang mặc cái kiểu gì? "

Nguyên Khang liền nhìn xuống người mình, anh ngước mặt lên nhìn qua Gia Khiêm rồi bình thản đáp: " thì tôi mặc như vậy ngủ quen rồi không phải cậu chưa từng thấy đâu? "

Gia Khiêm nghe cậu bạn mình nói anh lại bực mình giọng nói hơi lớn tiếng: " nhưng đây là Bạch gia , chứ không phải nhà của cậu nha, mà ở đây nữ lại nhiều nữa, cậu ăn mặc như thế coi sao được chứ, tôi nói cậu hiểu chứ?.

Nguyên Khang nghe bạn nói vậy anh đã hiểu ra vấn đề, anh liền gật đầu với Gia Khiêm.

Gia Khiêm nét mặt nghiêm túc nhìn bạn lại nói: cậu vào trong vệ sinh cá nhân đi , rồi tôi và cậu bàn một số việc.

Nguyên Khang gật đầu,rời giường đi vào bên trong, Gia Khiêm cũng vào để vệ sinh cá nhân, anh ngủ vừa dậy chưa có làm gì cả.

Sau ít phút cả hai người đều đã xong việc vệ sinh của bản thân, Nguyên Khang đi đến quầy bar pha hai tách cafe sữa nóng bung đến đặt trên bàn ở bộ ghế salon, anh cũng ngồi xuống đối diện với Gia Khiêm.

Hai người uống một ngụm cafe vào miệng, từ tốn nuốt xuống thưởng thức mùi vị của nó, Gia Khiêm lúc này mới nói:

_ Cậu có nói Phúc Hiền chuẩn bị tất cả cho trận dẹp loạn băng nhóm lần này của chúng ta chưa? Còn về bọn kia vẫn theo dõi tụi nó chứ , ngày mốt chúng ta và Tuyết Đặng cùng người của cô ấy sang đó rồi.

Nguyên Khang đợi Gia Khiêm nói xong, anh từ từ đáp: " tôi đã sắp xếp ổn hết rồi, cậu hãy an tâm, chúng ta lần này chơi cho tụi nó không còn đường sống nữa " Gia Khiêm nét mặt bình thản đầu gật nhẹ tỏ ý hài lòng.

15:30 chiều chiếc siêu xe màu đen chở Bạch Lâm Nghiêm về đến tổng bộ, các đàn em dâng hai hàng nghiêm túc cuối đầu chào Lâm Nghiêm, đi kế bên trái, phải là Hy Doanh và Đinh Phúc , nếu không nhìn nét mặt xanh xao của Lâm Nghiêm thì không ai biết anh vừa mới bị thương, và được chữa trị, vừa được xuất viện về, đáng đi vững chắc oai vệ, gương mặt sắc

lạnh, nghiêm nghị, vẻ đẹp như điêu khắc, làm cho bao trái tim phái nữ phải say mê.

Bạch Lâm Nghiêm cuối nhẹ đầu với các anh em của mình, rồi đi thẳng đến thang máy lên phòng riêng của anh.

Hy Doanh cùng Đình Phúc theo sau vào phòng, nhẹ đỡ phần lưng cho anh dựa vào tấm lông thú mềm mại, Hy Doanh đi đến mở ra cái hộp nhỏ đựng thuốc lấy ra một phần thuốc đưa đến cho Lâm Nghiêm, cô kinh cần lên tiếng:

_ Nhị lão đại mời anh uống thuốc, Lâm Nghiêm gật đầu đưa bàn tay đón lấy thuốc và ly nước uống nhanh mấy viên thuốc vào bụng.

Uống xong Lâm Nghiêm nhìn Đình Phúc hỏi:

_ Tuyệt Đan đâu? Đình Phúc cuối đầu trả lời: " dạ lão đại đang đi kiểm tra chung quanh tất cả lần cuối trước khi buổi tiệc diễn ra vào tối nay ".

Lâm Nghiêm gật đầu, lúc này ngoài cửa phòng có tiếng gõ... Cốc... Cốc.... Cốc.

Hy Doanh đi ra mở cửa phòng, nhìn thấy người ngoài cửa cô cuối đầu chào: mời Đặng tổng cùng luật sư Nguyễn Khang vào trong.

Gia Khiêm bước đến bên giường nét mặt tươi tắn nhìn Lâm Nghiêm lên tiếng:

_ Cậu thế nào rồi Lâm Nghiêm? Vết thương đỡ đau nhiều không?.

Bàn tay Lâm Nghiêm đưa ra bắt tay Gia Khiêm miệng anh cười nhẹ nói: " tôi đỡ hơn nhiều lắm rồi, vết thương lành rất nhanh, cảm ơn cậu nhiều Gia Khiêm.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cưỡng hôn

Gia Khiêm cười tươi nhìn Lâm Nghiêm anh đi đến ngồi xuống ghế bàn tay cầm lên tách trà vừa được Hy Doanh rót cho mình, uống vào một ngụm anh từ tốn lên tiếng:

_ Tối nay cậu có uống được rượu với tôi không?

Lâm Nghiêm gật đầu nói: " được chứ cậu cứ lo xa, có bác sĩ Hy Doanh của chúng ta ở đây thì cậu ngại gì ".

Hy Danh cười nhẹ mắt nhìn Lâm Nghiêm đáp: " nhị lão đại của tôi ời, anh chỉ nên uống ít thôi, anh chỉ mới lành thôi đó ".

Lâm Nghiêm cười nhẹ nói: " đừng lo, em đừng lo tôi trai tráng khỏe mạnh a ".

Hy Doanh nghe anh nói vậy cô đành lắc đầu chịu thua, lúc này ngoài cửa Tuyệt Đan bước chân nhẹ nhàng vững chắc bước vào phòng, hôm nay cô mặc đầm công sở màu xanh dương, áo ống ở bên trong, ở ngoài là khoác áo vest, mái tóc dài đen được cột cao gọn gàng, cô nhìn Gia Khiêm cô cuối nhẹ đầu chào anh, rồi liền dời mắt sang Lâm Nghiêm giọng cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Anh trai! Anh thấy trong người khỏe hơn nhiều không?.

Lâm Nghiêm nghe Tuyệt Đan hỏi mình, nhưng anh trong lòng vẫn còn không vui vì chuyện cô sắp đi sang Mỹ mà không cho anh đi cùng lúc này anh vẫn trầm mặc, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, anh vô như không nghe thấy lời cô hỏi vậy.

Hy Doanh thấy tình hình căng thẳng cô nhanh miệng trả lời thay: " dạ lão đại, vết thương đã lành rất nhanh và cơ thể nhị lão đại cũng đã hồi phục tốt lắm thưa lão đại ".

Tuyệt Đan thấy anh trai như vậy trong lòng cô rất khó chịu, anh giận cô, không nói chuyện với cô, thà anh mắng chửi cô rồi thì thôi, chứ anh như lúc này làm trái tim cô chua xót, trên cuộc đời này cô chỉ có ba và anh là điểm tựa, là hạnh phúc, là điểm yếu nhất của cô mà thôi, đã nhiều ngày rồi anh không nhìn lấy cô, Tuyệt Đan đau lòng không nói được, cô phát tay ra hiệu cho mọi người lui ra ngoài hết, mọi người đều hiểu nên tất cả cùng nhau rời khỏi phòng.

Tuyệt Đan đi đến chốt lại khóa cửa, cô lúc này từ từ đi về phía Lâm Nghiêm đang ngồi trên giường, cô ngồi xuống giường đối diện với anh trai, bàn tay cô nắm giữ bàn tay của Lâm Nghiêm đưa bàn tay anh áp vào má của cô, miệng nhỏ nhẹ nói:

_ Anh trai! Anh không còn thương Đan nhi nữa đúng không? Anh ghét Đan nhi nhiều như vậy sao, anh không muốn nói chuyện với Đan nhi, không muốn nhìn Đan nhi nữa, Đan nhi rất đau lòng đó anh trai.

Lâm Nghiêm đang nhìn ngoài cửa sổ, bất ngờ anh nghe tiếng Tuyệt Đan nói những lời này, trái tim anh co thắt, vì trong lời nói cô như sắp khóc, anh từ nhỏ không bao giờ làm cô buồn, cô muốn những gì anh đều cho cô, anh lo cho cô, bảo vệ cô, anh yêu cô em gái nuôi này mất rồi, giờ nghe giọng cô ngẹn ngào làm trái tim anh đau lắm.

Lâm Nghiêm từ từ quay sang anh nhìn Tuyệt Đan anh thấy đôi mắt xinh đẹp của cô đã ngấn lệ, cô rất mạnh mẽ, chỉ riêng trước mặt anh và ba cô mới tỏ ra mặt mềm yếu này mà thôi.

Bàn tay anh đưa lên vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, Tuyệt Đan nhìn anh như mong đợi lời nói của anh nói với mình, anh không nói gì chỉ nhìn cô, bất ngờ anh kéo cô gần vào người anh, bàn tay đưa ra sau trệ trụ sau đầu cô, môi anh nhắm ngay vào môi cô hôn xuống, nụ hôn anh nồng nhiệt, mạnh mẽ anh gặm nhấm cánh môi cô, thừa lúc cô muốn mở miệng nói lời phản kháng, anh liền đi vào bên trong khoan miệng, lưỡi anh du ngoạn bên trong mút lấy vị ngọt ngào của cô.

Tuyệt Đan bị hôn bất ngờ, cô dư sức hạ anh, nhưng cô nghĩ anh vừa bị thương chưa khỏi hẳn, nếu làm vậy anh có việc gì cô lại là người đau lòng hơn ai hết, nghĩ vậy mà cô không làm gì mặc anh hôn mình, nhưng cô thấy bất ngờ đối với nụ hôn của anh cô không thấy khó chịu, mà cơ thể như có luồng điện chạy trong người mình, cô từ từ hòa theo anh, mặc cho anh dẫn dắt, Lâm Nghiêm thấy Tuyệt Đan không phản kháng anh, mà còn theo anh dẫn dắt trái tim Lâm Nghiêm hạnh phúc tốt cùng, anh dần chuyển nụ hôn xuống dưới xương quai xanh xinh đẹp của cô, anh mút mạnh trên làn da trắng mịn của cô, để lại ấn ký của mình trên người cô, mỗi một nụ hôn, một cái mút mạnh của anh làm cả người cô rung rẩy, tê dại, người cô mềm nhũn ra vì sự kích thích lạ kì này.

Môi anh đã ở trước đôi nhũ hoa xinh đẹp của cô, tay anh kéo xuống chiếc áo ống trước mắt mình, vì mặt áo ống nên cô không mặc áo ngực, khi anh vừa kéo xuống, thì đôi nhũ hoa tròn trịa, trắng mịn xuất hiện ngay mắt anh, không suy nghĩ Lâm Nghiêm liền cúi xuống ngậm lấy một bên mà mút nhẹ...ừm.ừm Tuyệt Đan bị cảm giác xa lạ này khiến cô tê dại mà nhẽ

phát ra tiếng rên rì, bàn tay kia của anh cũng không rảnh rỗi, anh lại xoa nắn bên còn lại, Tuyết Đan lần đầu tiên tiếp xúc với cảm giác này cô không thể kiểm soát được sự thích thú của cơ thể mình, hai cánh tay cô vô thức ôm chặt lấy đầu của anh mà giữ chặt, cô sợ anh rời khỏi người mình.

Lâm Nghiêm rất hạnh phúc vì cô cũng có cảm giác với anh, anh lúc này muốn mượn nước đẩy thuyền, bàn tay anh như con rắn nhỏ lần mò xuống phía dưới váy của cô, đi đến điểm nhạy cảm của nữ giới, ngón tay anh xoay tròn phía ngoài chiếc quần mỏng của cô, động tác từ chậm rồi đến nhanh, miệng anh vẫn còn cắn mút nhụy hoa trước ngực cô, trên dưới phối hợp, Tuyết Đan đầu óc lúc này đều ngu muội, sự kích thích quá lớn làm cô lớn tiếng rên rì, cô bất ngờ rung mình, tay chân co quắp lại, cô thết to lên liền đạt đến cao trào, anh nhìn cô như vậy lòng anh rất hạnh phúc, thừa cô đang yếu đuối bàn tay anh coi bỏ chiếc quần nhỏ của cô, nơi tư mật xinh đẹp của cô hiện rõ trước mắt anh, anh liền cúi đầu vào nơi đó mà thưởng thức mùi vị ngọt ngào của người anh yêu bấy lâu nay, vì mới lên đỉnh, nơi đó của cô càng thêm nhạy cảm, khi chiếc lưỡi của anh tiếng vào làm cả người cô liên rung động, cảm giác tê dại lên tới não bộ, Tuyết Đan không tự chủ liền lớn giọng rên rì, ở nơi đó nước ngọt chảy ra càng nhiều hơn Lâm Nghiêm mê mẩn mà thưởng thức.

Anh đang chìm đắm nơi đó, bỗng tiếng gõ cửa vang lên làm thức tỉnh Tuyết Đan lúc này, cô liền ngồi dậy, anh cũng dừng lại, hai tay ôm chặt lấy người cô vào lòng, anh khẽ nói bên tai cô:

_Tuyết Đan anh yêu em nhiều lắm, em hãy chấp nhận tình yêu của anh

nha?.

Tuyết Đan nhìn anh hai má cô ửng hồng, cô nhẹ nhàng đáp:

_Chuyện đó tính sau nha, anh giờ phải dưỡng thương cho khỏi hẳn đi, nói xong cô mặc lại quần áo vào chỉnh tề,cô lấy khăn lau đi vết dịch vừa mới qua trận hoan ái mà nó ướt cả xuống nệm, cô đi vào nhà vệ sinh để tẩy rửa mùi khó ngửi của chính mình, anh cũng đi vào bên trong phòng thay đồ, anh chọn bộ lễ phục màu trắng mặc vào, vì cũng đã đến giờ nhập tiệc rồi.

Lâm Nghiêm thay xong đi ra mở cửa, Đình Phúc kính cẩn cúi đầu chào anh liền nói:

_Nhị lão đại! Lão gia đã đến và cho gọi anh xuống, Lâm Nghiêm nhìn Đình Phúc anh gật nhẹ đầu, tay anh đưa lên ra hiệu cho Đình Phúc lui xuống trước.

Tuyết Đan cô thấy Đình Phúc đã đi lúc này cô mới bước ra, cô rời khỏi phòng anh trai để về phòng mình thay đồ, trước khi rời khỏi cô còn bị anh trai kéo lại gặm nhấm môi cô một hồi mới thả tay cho cô rời đi, anh nhìn cô anh nở nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lâm Nghiêm ghen

Tại đại sảnh tổng bộ Bạch gia lúc này Bạch Lâm Vũ ông đang ngồi nói chuyện cùng với các bạn ông, trong đó có ba và mẹ của Đặng Gia Khiêm là Đặng Gia Đức và vợ là Lý Ngọc Tinh, cùng hai người bạn thân nữa là Lãnh Phú Cường, và Trần Phúc Hưng, cả năm người vừa uống rượu trò chuyện rất vui vẻ.

Bạch Lâm Nghiêm bước chân bình ản đi đến trước các trưởng bối, anh liền cung kính cúi đầu chào họ:

_Con là Bạch Lâm Nghiêm xin kính chào các bác.

Mọi người liền ngừng lại cuộc trò chuyện, tất cả nhìn sang người vừa chào họ, Lý Ngọc Tinh lúc này nhìn Lâm Nghiêm bà cười tươi khẽ nói:

_Cháu là Lâm Nghiêm đó sao? Ôi đã lớn thế này rồi, cháu rất giống mẹ đó, mẹ cháu rất là đẹp và hiền thực, dễ gần gũi , cháu chưa lập gia đình đúng không?.

Lâm Nghiêm đầu gật nhẹ, bà Ngọc Tinh lại nói: ta có người cháu gái, con của em gái út của ta, con bé 21 tuổi thôi, làm bên thiết kế thời trang cho công ty PN nổi tiếng khắp các nước, con bé mãi lo làm việc đến nay vẫn chưa có người yêu , để ta hẹn cho hai đứa gặp mặt nha?.

Lâm Nghiêm chỉ im lặng cười tươi mà không nói gì, từ phía sau Đặng Gia Khiêm bước đến anh cúi đầu chào ba mẹ cùng các trưởng bối, rồi ngồi xuống bên ba mẹ mình.

Lý Ngọc Tinh nhìn con trai bà mừng quá ôm chặt lấy người cậu , bà thì thăm bên tai cậu:

_Con khỏe không? Mẹ nhớ con lắm, sao không thường xuyên về nhà vậy con?.

Gia Khiêm cười tươi hai cánh tay anh ôm mẹ miệng cũng khẽ nói:

_Con xin lỗi mẹ, vì lúc gần đây công việc nhiều quá nên con không về thường được, ba Đặng nhìn cậu con trai, ông cười nhẹ rồi quay sang Bạch Lâm Vũ lên tiếng:

_Lâm Vũ tôi nói cậu chuyện này, theo tôi biết Gia Khiêm nhà tôi nó yêu con gái Tuyết Đan nhà anh đã nhiều năm rồi, nó nói nếu lấy vợ thì nó chỉ lấy Tuyết Đan, nếu người khác nó không lấy , anh đồng ý gả Tuyết Đan cho Gia Khiêm con tôi nha, chúng ta là bạn thân, nay trở thành xuôi gia vậy là tốt quá rồi anh thấy đúng không?

Lúc này hai người bạn của Lâm Vũ là Lãnh Phú Cường và Trần Phúc Hưng cũng đồng thời lên tiếng ủng hộ, ông Phú Cường lên tiếng:

_Đồng ý đi Lâm Vũ, cháu Gia Khiêm thật xứng đáng làm con rể của anh đó nha, tôi thấy hai đứa nó rất xứng đôi, mọi người nghe nói xong đều cười vui vẻ chúc mừng.

Lâm Nghiêm từ khi nghe người lớn bàn đến chuyện hôn sự của Tuyết Đan, mà chú rể không phải là anh, trong lòng anh liền bộc phát con tức giận, " Tuyết Đan là của anh, người con gái này anh đã đầu khờ âm thầm yêu bấy lâu, anh chỉ vừa thổ lộ với cô lúc chiều, mà bây giờ lại có nguy cơ bị người cướp mất, không Lâm Nghiêm này làm sao lại để chuyện đó xảy ra được chứ " hai bàn tay anh nắm chặt lại thành quyền anh đang kim chế con giận dữ đang âm ỉ bên trong người mình.

Tuyết Đan mặc chiếc đầm dạ hội màu đỏ tươi, cổ áo được khoét hơi sâu làm nửa lộ, nửa hở nơi cặp ngực xinh đẹp của cô, chiếc váy được xẻ tà từ phần đùi đi xuống, lộ ra cặp chân thon dài, nước da trắng mịn màng, cô bước đến, không hẹn mà cả hai người Gia Khiêm cùng Lâm Nghiêm đều quay sang nhìn một lượt, hai trái tim nam nhân lúc này cùng đập lối nhịp, hai tên đàn ông này nhìn cô không hề chớp mắt, tới khi họ bị tiếng gọi lớn của cô: Gia Khiêm, Lâm Nghiêm hai người tỉnh táo lại cho tôi! ".

Lúc này cả hai mới giật mình trở về hiện tại, các trưởng bối nhìn thấy cảnh này ai nấy cũng cười tươi mà lắc đầu, họ biết hai tiểu tử này bị trúng phải tiếng sét ái tình rồi nha , khổ cũng sắp đến rồi đó nha.

Tuyết Đan lễ phép chào các trưởng bối, cô nhìn sang ba mình cô nhỏ nhẹ lên tiếng: " ba đã đến giờ làm lễ khai tiệc rồi đây ạ ".

Bạch Lâm Vũ gật đầu, ông liền đứng lên , mọi người cũng đều đứng dậy cùng bước qua khu vực lễ tiệc.

Bạch Lâm Vũ tuyên bố khai tiệc và nói về thưởng cho anh em đã cực khổ chiến đấu xác cánh cùng Bạch gia trong thời gian qua, thưởng như lời đã từng hứa, tất cả mọi người đều la lớn reo mừng, cùng nâng ly chúc cho Bạch gia càng ngày càng vững mạnh.

Gia Khiêm vui vẻ đi bên cạnh Tuyết Đan anh đi bên trái, còn Lâm Nghiêm cùng đi bên phải , cả ba người không hề tách ra, nói cho đúng là không tên nào chịu rời khỏi Tuyết Đan cả.

Đi lại gần ba người họ là Đồng Nhan, theo sát cô là Nguyễn Khang , kế bên là Đình Phúc theo sát anh là cô bé xinh đẹp Lữ Ngọc Tuệ, khổ nhất vẫn là Hy Doanh cô là bác sĩ nên cô cứ phải theo dõi tình hình của Lâm Nghiêm, nhắc nhở không cho anh uống rượu nhiều, và một người nữa mà mới từ Mỹ về đến nơi đó là Trần Phúc Hiền anh 23 tuổi anh là bác sĩ chuyên cả nội và ngoại khoa, anh là bác sĩ nổi tiếng đứng thứ nhì trên thế giới, là bạn thân với Gia Khiêm và Lâm Nghiêm, trên tay anh cầm ly rượu, miệng cười tươi nhìn mọi người liền nói:

Nào hôm nay chúng ta phải say một trận ra trò nào, dứt lời tất cả cùng nhau cạn ly, Tuyết Đan vẫn giữ thái độ bình thản, không cười gì chỉ là cô hằng hái uống rượu mà thôi.

Cả đám cùng nhau chơi trò kéo, búa, bao, ai thua thì uống, cuộc chơi của bọn họ kéo dài đến tận 12 giờ khuya, Lâm Nghiêm thua nhiều nên bị uống quá , anh mệt mỏi đành trốn về phòng nghỉ ngơi, một lát sau Đồng Nhan cũng say khướt đi về phòng, nhưng khổ nỗi, phòng của cô thì cô lại không vào, nhắm ngay phòng của Nguyễn Khang mà lù vào, mà lại còn nóng quá lột hết đồ rồi nằm lên người của Nguyễn Khang nha " phần này mong các bạn tự hiểu nhé ".

Còn cô bé Ngọc Tuệ nhà ta say quậy lung tung, rồi còn khóc lóc thê thảm, Đình Phúc đã say khướt mà còn phải bế cô về phòng, về đến phòng anh bị cô trêu chọc khơi lên ngọn lửa dục vọng đã được anh kìm hãm bao lâu nay, hôm nay vì cô mà bùng phát dữ dội " ai ui người chịu khổ là cô nhóc nhà ta rồi nha ".

Cuộc chơi giờ chỉ còn lại 5 người, nhưng Gia Khiêm và Lâm Nghiêm chơi quá giỏi, người bị uống nhiều nhất lúc này là Phúc Hiền cùng Tuyết Đan, Hy Doanh là bác sĩ và có trách nhiệm lo cho vết thương của Lâm Nghiêm nên cô được phép uống ít, Tuyết Đan tư lợm quá mạnh, nên dù bị uống nhiều nhưng cô vẫn còn chút tỉnh táo , cô nhìn lên đồng hồ thấy cũng đã trễ nên cô lên tiếng:

_Thôi chúng ta ngừng lại đi, tôi xin phép về phòng nghỉ ngơi đây, nói xong cô liền đứng lên, bước chân cô không vững mà đi vào trong thang máy đi lên phòng của mình,Gia Khiêm mệt mỏi theo sau Tuyết Đan anh đứng trước phòng cô, anh gõ 2 cái, lúc này Tuyết Đan chậm rãi đi ra mở cửa, cô thấy anh chưa kịp lên tiếng hỏi anh , thì môi của cô đã bị anh hôn mất, nụ hôn say đắm cuốn hút, bị hôn bất ngờ, trong người lại có hơi men, làm tăng cao cảm giác của hai người lúc này.

Gia Khiêm ôm cả người cô lù vào trong phòng, anh đưa tay đóng lại cửa phòng, anh ép người cô vào tường, nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt, cơ thể Tuyết Đan đầy rung động cô không kìm nén được cảm xúc mà lên tiếng rên nhẹ.

Gia Khiêm càng hứng thú khi nghe được tiếng rên kiều diễm của cô, cả hai đều bị men say làm cho điên đảo, nhưng Gia Khiêm không có ý định làm tổn thương người anh yêu, nên anh chỉ làm cho cô đạt được hạnh phúc cao trào, anh ngừng lại bế cô vào trong tắm , thay đồ ngủ cho cô, đắp mềm cẩn thận, hôn lên trán cô một cái, miệng anh khẽ nói bên tai cô:

Tuyết Đan anh rất yêu em, nói xong anh nhìn cô, Tuyết Đan cũng đờ người vì câu nói của anh , anh cười tươi với cô rồi liền rời quay lưng rời khỏi phòng cô.

Anh về lại phòng của mình với một tâm trạng vui vẻ, Gia Khiêm lên giường nhanh chóng nhắm mắt mà ngủ, Tuyết Đan cũng vì say nên không lâu sau cũng ngủ mất.

Hy Doanh gọi thêm mấy anh em đi hai tên say mềm còn lại về phòng của họ, cô cũng nhanh trở về phòng của mình mà ngủ luôn, một ngày vui vẻ mà một muốn đứt hơi luôn, các trưởng bối vì lớn tuổi nên đã ra về từ rất sớm mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Đồng Nhan cùng Tiểu Tuệ Làm Loạn (1)

7 giờ 30 phút sáng tại tổng bộ Bạch gia, một tiếng thét đầy uy lực được phát ra từ phòng của Nguyễn Khang:

_Á.....á.....á..!

_ Nguyễn Khang! Anh mau tỉnh dậy cho tôi!.

Nguyễn Khang trong cơn ngủ ngon , anh bị một tiếng thét lớn kể bên tai, linh hồn anh liền nhập về với xác, anh theo quán tính mà ngồi bật dậy, rời khỏi giường, nhưng tiếp theo đó lại thêm một tiếng la, kèm theo lời chửi bới lớn:

_Á.....á.....Nguyễn Khang anh là một tên bệnh hoạn, biến thái, dâm tặc, anh che cái thứ lẳng nhẳng phía dưới của anh lại đi, thấy là muốn nôn mửa.

Nguyễn Khang nghe cô nói những thứ lẳng nhẳng trên người mình, anh liền cúi xuống nhìn xem cô đang nói về thứ gì, khi nhìn ra, anh liền cảm thấy ngượng, anh đỏ cả mặt mũi , anh quên mất tối qua cô và anh chiến đấu hăng say, cuối cùng gần sáng anh mệt quá nên ôm cô ngủ mà quên cả chuyện mặc đồ vào rồi, Nguyễn Khang vội nhặt chiếc áo choàng tối qua cời ra vắt đại xuống đất, anh cảm liền mặc vào, bước chân bình ổn anh đi đến ngồi trước mặt cô, miệng anh cười tươi khê lên tiếng nói:

_ Em đã là người của Nguyễn Khang tôi, chỉ có tôi mới được chạm vào em, nếu em dám để ai vào mắt, thì lúc đó em sẽ biết sự độc ác của tôi ra sao, nói xong anh bá đạo hôn lên cánh môi mềm của cô, Đồng Nhan phần bên dưới thân sau một đêm kịch liệt bây giờ nó đau đến độ không thể cử động được, cô tức giận cắn vào lưỡi của anh, một vị tanh và mặn của máu tràn ngập trong miệng của hai người, nhưng Nguyễn Khang quyết định không thả môi cô ra, đến khi anh thấy cô có dấu hiệu khó thở, lúc này anh mới từ tốn buông tha cho cánh môi của cô.

Được buông ra Đồng Nhan tức giận tung một cú đấm...bốp, vào mắt trái của Nguyễn Khang...bốp, một cái nữa vào bụng, lực đánh của cô không nhỏ, Nguyễn Khang tay ôm bụng, nét mặt nhăn nhó, tay còn lại che mắt trái, miệng anh lầm thảm nói:

Đồng Nhan em sao lại ra tay mạnh như vậy hả? Em định mưu sát chồng em sao?.

Đồng Nhan nghe anh nói vậy, cô tức giận, nghiêng răng, nghiêng lợi, mắt mở to nhìn anh hét lớn:

_ Lành Nguyên Khang! Cái đồ biến thái, bệnh hoạn kia, tôi đồng ý lấy anh khi nào mà gọi chồng với con hả?

"Àm.....âm "

Đồng Nhan hét xong đồng thời chân cô dúi thẳng ra đập cho Nguyên Khang một cái vào ngực, anh liền té xuống giường, cả người anh trúng vào cái ghế gần đó, cái ghế lại trúng vào tường nhà , tạo ra tiếng động lớn .

Nguyên Khang liền ngồi dậy lao lên trên giường hai cánh tay ôm lấy người Đồng Nhan , cô lúc này tức giận quyết đánh cho tên này một trận ra trò, bằng thao tác nhẹ nhàng Đồng Nhan đã chiếm thế thượng phong, cô đè anh ở bên dưới, cả người cô trần trụi đè lên trên anh , chiếc áo khoác vì hai người dẫn co nên đã bung ra dây cột, cơ thể sáu múi của anh lộ rõ trước mặt cô.

Đồng Nhan liền đưa tay đánh túi bụi vào người anh.

Rầm!

Cửa phòng bất ngờ bị người đập mạnh mà bung ra, những người bên ngoài liền xông vào, trong đó có Hy Doanh và Gia Khiêm cùng mấy anh em trong tổng bộ.

Những gì họ vừa nhìn thấy làm cả đám người đỏ mặt ngượng ngùng, Nguyên Khang nhanh tay kéo mềm đắp lên cho Đồng Nhan, hai tay kéo người cô ôm vào trong lòng anh, che cho cô đồ xấu hổ, miệng anh nhanh liền nói:

_ Hai chúng tôi đùa có hơi mạnh tay chút, thật xin lỗi đã làm phiền mọi người lo lắng rồi, anh nói xong , cả đám liền cười nhẹ gạt đầu lui ra ngoài, Gia Khiêm lúc này trước khi rời khỏi anh thêm vào một câu:

Hai người cứ tiếp tục vui đùa đi, chúng tôi ủng hộ hai người, Gia Khiêm nói xong mắt nhìn vào bạn mình trên giường, khẽ nháy mắt ra hiệu với nhau, tay anh nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng dùm cho hai người họ .

Thấy mọi người đã rời đi, Đồng Nhan lúc này mới dám xoay mặt qua, hai hàng nước mắt cô bắt đầu rơi xuống, hai bàn tay ôm mặt khóc tức tưởi, cô vừa thấy xấu hổ với anh em trong bang, lại vừa cảm thấy tức giận bản thân mình vì say sưa quá mà làm ra những việc bấy giờ hỏi cũng không kịp nữa rồi.

Nguyên Khang thấy cô khóc, anh đau lòng thương xót, anh hai cánh tay ôm chặt cô vào trong lòng mình, bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt cho cô, anh từ tốn nhỏ nhẹ từng lời nói vào tai cô:

_ Dương Đồng Nhan em hãy nghe rõ từng lời của anh nói!

_ Anh yêu em!

_ Thật như vậy, ngay lần gặp gỡ đầu tiên anh đã có cảm tình với em rồi, anh biết chắc em là người mà anh đã chờ đợi bấy lâu nay, anh biết nhất thời em sẽ không tin anh, nhưng anh sẽ chứng minh tình yêu anh dành cho em là thật lòng.

Anh xin em hãy cho anh một cơ hội để được yêu em, được bên em và chăm sóc cho em nha Đồng Nhan?.

Cô đang khóc, nhưng khi vừa nghe những lời nói chân thành của anh, trái tim cô chợt rung động, cô ngược gương mặt đầy nước mắt lên nhìn anh , cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Em có thể tin tưởng anh được không? Nguyên Khang liền gạt đầu, anh liền cúi xuống hôn lên cánh môi mềm mại của cô, Đồng Nhan cũng vui vẻ đáp lại anh, hai người ôm chặt lấy nhau cả hai đều cảm thấy hạnh phúc thật sự là trong lúc này, cả hai cùng hòa làm một trong từng hơi thở dồn dập, từng tiếng rên rỉ yêu kiều, những giọt mồ hôi của cả hai lẫn vào nhau, tạo nên một bức tranh hạnh phúc ngọt ngào " phần chi tiết tùy mọi người suy nghĩ nhé ".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đồng Nhan cùng Tiểu Tuệ Làm Loạn (2)

Khác với Đồng Nhan cùng Nguyên Khang, bên phòng của Ngọc Tuệ và Đình Phúc cả hai đều cùng thức dậy một lượt, nhưng Ngọc Tuệ lại không la lối gì, cô vẫn nhớ ra tối qua là cô câu dẫn anh , đúng vậy chỉ vì cô yêu anh , nhưng mỗi khi Ngọc Tuệ dụ ý anh , thì Đình Phúc lại đem chuyện anh lớn tuổi nhiều, nên khi muốn cưới vợ thì phải chọn ngang tuổi, hoặc nhỏ hơn một, hai tuổi là được rồi, chỉ vì vậy cô không dám bày tỏ tình cảm của cô cho anh biết.

Tối qua cô đã cam tâm cho anh những gì quý nhất của mình cho anh, dù khi tình táo anh không chấp nhận thì cô cũng không hối hận, đã yêu anh thì Ngọc Tuệ chấp nhận hết tất cả những điều sẽ xảy ra với mình.

Ngọc Tuệ vẫn nằm trong lòng anh., ngón tay cô vẽ vòng tròn trên vùng ngực săn chắc của Đình Phúc, rồi cô lại hôn lên viên đậu nhỏ trước ngực anh.

Cả người Đình Phúc khẽ rung động, vật cao ngạo phía dưới lại trời dậy, anh bất ngờ lật người Ngọc Tuệ cho cô nằm bên dưới người anh, đôi mắt đầy lửa ái dục lúc này đã thiếu chảy lý trí cuối cùng của anh , tách ra hai chân cô, anh đẩy mạnh vật cao ngạo vào sâu bên trong người cô, anh ra sức rong ruổi ra vào.

Kích tình qua đi anh vẫn nằm đó an ổn nhắm mắt nghỉ ngơi, Ngọc Tuệ bước xuống giường đi vào bên trong tắm rửa, hơn nửa tiếng trôi qua cuối cùng cô cũng xong , quần áo chỉnh tề cô bước ra , chân cô dừng lại bên giường cô đứng ngắm nhìn anh hồi lâu mới quay lưng đi ra cửa phòng.

Trước khi rời đi bất ngờ Đình Phúc lên tiếng nói:

_ Em bây giờ muốn đi đâu vậy?.

Ngọc Tuệ nghe anh hỏi mình, cô dừng lại bước chân, giọng bình thản đáp:

_ Tôi đi đâu không phải việc anh được quảng đầu, nói xong cô liền mở cửa rời khỏi phòng.

Đình Phúc nhìn bóng lưng cô rời đi, anh tức giận, hai bàn tay nắm chặt, anh suy nghĩ một chút rồi cầm lên điện thoại gọi cho đàn em thân tín, chuông điện thoại reo lên, bên kia đầu dây

lên bắt máy

_Anh Phúc có việc gì cần dặn? Đình Phúc bên này liền nói:

_Lục Vỹ cậu mau cho người theo xác Ngọc Tuệ xem cô ấy đi đâu, làm gì, với ai, báo ngay cho tôi, nhớ phải theo sau bảo vệ cô ấy đó.

Lục Vỹ nghe chỉ biết dạ liên tục, Đình Phúc nói xong anh cúp máy, anh mặc đồ vào, ánh mắt anh nhìn lên gương, một màu đỏ chói mắt hiện rất rõ trên tấm trải giường màu trắng tinh, anh nở nụ cười hạnh phúc, vì người anh yêu bấy lâu, giờ đây cả thể xác cùng tâm hồn đều thuộc về anh, không niềm vui nào bằng cả, nhưng anh vẫn ngại mình lớn hơn cô nhiều tuổi, đến với cô thật là thiệt thòi cho cô quá nhiều rồi.

Từng bước nặng nề anh đi trở lại phòng của mình.

Tuyết Đan đã thức từ sớm, co bạn phải thu xếp đồ để cho chuyển đi vào sáng ngày mai, cửa phòng cô lúc này vang lên tiếng gõ, cô liền dùng tay lại bước ra mở cửa.

Lâm Nghiêm lúc này bước chân nhẹ đi vào trong phòng, Tuyết Đan nhẹ đóng lại cửa, rồi cô lại bắt tay vào làm tiếp công việc con đang dở của mình.

Lâm Nghiêm ngồi vào ghế ánh mắt nhìn vào gương mặt xinh xắn của em gái nhỏ, trái tim anh lúc này không ngừng đập loạn, anh cứ nhìn như cũng không nói gì.

Ngọc Tuệ sau khi rời khỏi phòng mình cô gọi cho Đồng Nhan cả hai quyết định đi hưởng thụ trước khi lao vào nhiệm vụ sống còn vào ngày mai, Ngọc Tuệ gọi điện đến quán Bar PT01 đặt phòng VIP cho hai người, và cả chọn cho mình người tình một ngày đêm nay, cuộc gọi của cô đã bị người của Đình Phúc nghe được, khi hai cô rời khỏi tổng bộ, Lục Vỹ vội chạy đi tìm Đình Phúc mà báo cáo.

Đình Phúc cùng Nguyên Khang đang ngồi bàn chuyện ngày mai đi như thế nào, thì Lục Vỹ từ ngoài bước vào cuối đầu chào mọi người rồi liền kể tai Đình Phúc nói nhỏ, Đình Phúc nghe xong anh liền gào to: Ngọc Tuệ em giỏi lắm, dám lòi lủn cả Đồng Nhan vào cuộc nữa, Nguyên Khang đang nói chuyện với Gia Khiêm anh vừa nghe đến tên Đồng Nhan, Nguyên Khang liền quay sang Đình Phúc liền hỏi:

_ Đồng Nhan và Ngọc Tuệ đã làm gì?

Đình Phúc nhìn Nguyên Khang tức giận lên tiếng: " hai người họ đi Bar PT01 chơi, và tìm người chơi tình một ngày một đêm với họ đấy, Nguyên Khang trợn trừng mắt hét to:

_ Cậu vừa nói cái gì hả? Hai cô ấy tìm trai làm tình một ngày đêm sao?.

_ Thật không?

Lục Vỹ liền gật đầu nhìn Nguyên Khang nói: " chính em nghe chị Ngọc Tuệ gọi điện đặt phòng VIP ở đó và cả dịch vụ kia nữa, hai chị đã đi được nửa tiếng rồi ".

Nguyên Khang tức giận đập mạnh tay xuống bàn, miệng thảm chửi: " chết tiệt chúng ta mau đến đó ngay đi, Đồng Nhan em gan lắm đó, xem tôi về xử lý em ra sao nha " nói dứt lời ba người đàn ông phóng như bay ra xe mà chạy đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Con ghen bùng phát

Hai chiếc siêu xe phóng nhanh trên đường bất chấp luật lệ giao thông và những xe cùng lưu thông với nó, người cầm lái không ai khác là anh chàng luật sư Lãnh Nguyên Khang, ngồi ghế phụ là anh chàng Đình Phúc, hai gương mặt nổi đầy gân xanh đỏ, đôi mắt hung hực tia lửa cháy, họ đang ở đỉnh điểm của cơn giận dữ, họ thật sự không ngờ người phụ nữ của mình lại dám chơi trò ăn vụng hoan lạc sau lưng mình, chiếc xe sau là các đàn em thân tín của hai người.

Không bao lâu hai chiếc xe thẳng gấp tại một quán bar lớn, Nguyên Khang và Đình Phúc liền xuống xe đi thẳng vào bên trong, theo sau là Lục Vỹ các anh em trong bang hội.

Đình Phúc bước vào đi thẳng đến quản lý của quán anh lên tiếng nói:

_ Phòng của hai vị tiểu thư Đồng Nhan và Ngọc Tuệ ở đâu?.

Quản lý nghe anh hỏi gương mặt anh ta hơi ngại ngừng liền đáp:

_ Tôi xin lỗi các vị, ở đây có quy định không tiết lộ thông tin của khách hàng đến đây, xin các vị thông cảm

Nghe quản lý nói vậy Đình Phúc tức giận nói lớn: " tôi hỏi lần nữa, là phòng mấy? Nếu không nói đừng trách chúng tôi tại sao ra tay không lưu tình chỗ của các người làm ăn ".

Quản lý cả người run rẩy khi nghe Đình Phúc nói, cộng thêm những người phía sau, ai nấy cũng mở to mắt nhìn anh, nét mặt họ như muốn ăn tươi nuốt sống người vậy, quản lý miệng lắp bắp nói:

_ Phòng VIP số 12 ạ, vừa nghe xong cả hai đi nhanh vào bên trong, các đàn em theo phía sau.

Nguyên Khang cùng Đình Phúc đứng trước phòng 12 trái tim hai người đập dồn dập, họ sợ không biết khi mở cửa vào sẽ thấy những gì, Đình Phúc suy nghĩ xong quyết định đưa tay vặn khóa mở cửa bước vào theo sau là Nguyên Khang.

Nhưng vừa bước vào một màu trong phòng có một màu xanh tím mờ ảo, một mùi thơm thoang thoảng bay ra làm người ta dễ chịu, hai bước chân trầm ổn tiếng sâu vào trong, một âm thanh vang lên đều đặn khiến cho ai nghe cũng phải ngưng ngừng, máu huyết sôi trào, đó là tiếng rên rỉ của người nữ, tiếng thở dốc của phái nam, Nguyên Khang cùng Đình Phúc vừa nghe anh xong, cơn tức giận liền bùng phát cả hai liền nhìn nhau như ngầm hiểu ý, nhanh chân bước vào bên trong sau tấm rèm chắn ngang trước mặt họ.

_ Các người đang làm cái trò vậy hả?.

Không hẹn mà cả anh chàng cùng lên tiếng gào to, vì cảnh trước mắt làm cho họ nổi điên.

Hai chiếc ghế quý phi, Đồng Nhan và Ngọc Tuệ đang nằm trên đó, mái tóc họ xõa dài, phần y phục họ chỉ mặc bộ đồ nhỏ xinh xắn, làn da trắng mịn, đôi môi mềm mại, cùng bầu ngực căng tròn tuyệt đẹp lộ rõ ra trước mặt hai tên đàn ông kia, bàn tay họ đang lướt đi trên cơ thể của các cô, còn hai tên nữa có nhiệm vụ hầu các cô ăn và uống rượu, trên màn hình ti vi lại chiếu phim người lớn, làm cho con người cảm giác càng hưng phấn, lúc hai anh chàng nhà ta nhìn thấy hai tên kia đang chăm sóc đến bầu ngực của các cô, con ghen tức lúc này không còn chịu đựng được Đinh Phúc và Nguyễn Khang liền nhau tới nắm hai tên kia vào vùng đòn mà dấm đá tới bụi, hai người còn lại thấy bạn bị đánh liền nhanh vào ngăn cản, liền bị hai anh chàng nhà ta đánh luôn.

Đồng Nhan và Ngọc Tuệ đang nằm say sưa hưởng thụ, nghe tiếng động hai cô liền mở mắt nhìn.

Đồng Nhan nhìn thấy được người đó là Nguyễn Khang trái tim cô lúc liền nhảy loạn, cùng hơi sợ, vì cô đã hứa với anh là cho cả hai một cơ hội, mà giờ cô lại lén anh đi chơi như thế này, lại còn bị anh bắt được, tình cảnh này giống y như vợ đi ăn vụng rồi bị chồng bắt gian tại trận vậy, có một cảm giác tội lỗi nha.

Ngọc Tuệ khi nhìn thấy Đinh Phúc cô không cảm thấy lo sợ gì, ngược lại càng thấy thích thú hơn, cô biết thế nào anh cũng tìm ra mình ở chỗ này, nói đúng hơn là cô giăng bẫy để cho anh sập bẫy và quả nhiên anh đã trúng kế, cô nhìn một đám âm ỉ trước mặt, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Các người làm loạn xong chưa? Nếu xong rồi phiền đi ra ngoài dùm, đừng làm mất hứng của chúng tôi.

Đinh Phúc nghe Ngọc Tuệ nói anh tức giận tung một cú đánh dứt điểm vào tên nằm dưới sàn, anh liền nhanh đứng lên bước đến trước mặt Ngọc Tuệ anh tức giận gào lớn:

_ Ngọc Tuệ em là người phụ nữ của tôi, vậy mà em dám cả gang đi chơi bởi với đàn ông sau lưng tôi thế này à?.

Ngọc Tuệ nhìn anh cô cười nhếch môi, lời từ tốn nói: "Đinh Phúc anh có nói lộn không vậy? Tôi là người phụ nữ của anh khi nào, anh đừng nói với tôi là do chuyện tôi qua nha?".

_ Chuyện tôi qua tôi không cần anh có trách nhiệm với tôi, vì tôi thích nên mới chọn cùng anh làm chuyện ấy, anh hãy đi khỏi đây đi, tôi muốn ai chịu trách nhiệm là việc của tôi anh không cần lo lắng về chuyện đó đâu, tôi bây giờ muốn người đàn ông kia ở bên tôi, anh đi về đi, nói xong cô kéo anh chàng đang ngã dưới đất lên ý muốn hôn tên đó, không ngờ Đinh Phúc lại tay hơn kéo tay Ngọc Tuệ ôm cả người cô vào lòng anh, môi anh liền hôn lên môi cô mà cắn nát.

Bên kia Nguyễn Khang đánh xong mấy tên kia anh liền từng bước tiến đến bên Đồng Nhan, cô bất giác lo sợ chân lùi về phía sau, anh thấy cô lùi, anh càng tiến lên ép cô vào bức tường, hai cánh tay anh định lên tường ngăn hết đường lui của cô, từ trên cao anh nhìn xuống thân thể cô phơi bày ra ngoài anh nghiêng răng nói:

_ Anh tôi qua cùng sáng nay chưa chăm sóc em tận tình phải không huhm? Nên mới làm cho em buồn quá, liền chạy đến đây tìm người để chăm sóc em đúng không? Được hôm nay anh sẽ chuộc lỗi với em, anh sẽ chăm sóc tốt cho em đến khi em hài lòng mới thôi.

Vừa nói xong Nguyễn Khang liền muốn bế cô lên nhưng Đồng Nhan đã nhanh né được, cô liền tung đòn đánh về phía anh.

Ngọc Tuệ bị Đinh Phúc hôn quá mạnh bạo, khiến môi cô rất đau, cô tức giận liền cắn vào lưỡi của anh, bị đau Đinh Phúc liền buông môi cô ra, Ngọc Tuệ tức giận liền động thủ với anh, Đinh Phúc nhanh nhẹn né đòn, trong phòng lúc này là một đồng hỗn loạn, kẻ đánh, người đỡ, kẻ rượt, người đuổi, Đồng Nhan tức giận cầm cái đĩa phóng tới Nguyễn Khang, nhưng nó không trúng vào Nguyễn Khang mà lại bay vào trán của Đinh Phúc, máu ở nơi đó liền phun ra, Ngọc Tuệ nhìn thấy cô lo lắng chạy đến lấy cái khăn sạch mà cầm máu cho anh, giọng cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Anh có đau lắm không? Nào mau ngồi xuống ghế đi, cô đỡ anh ngồi xuống ghế, tay cầm điện thoại gọi cho quảng lý chuẩn bị đồ băng vết thương mang vào cho cô, và dọn dẹp cùng khiêng mấy người bị ngã nằm dưới đất ra ngoài, hai cô lấy quần áo mặc vào chỉnh tề.

Nói xong chưa đầy năm phút đồ băng bó đã được đưa vào, những người kia đều được khiêng ra ngoài trả lại căn phòng đẹp đẽ như lúc đầu cho cô Ngọc Tuệ thuần thục băng lại vết thương cho anh, Đinh Phúc vui vẻ nhìn cô lo lắng cho mình, anh từ tốn hai cánh tay ôm lấy eo cô, miệng nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Ngọc Tuệ anh yêu em, anh rất yêu em, hãy tha lỗi cho anh lần này nhé!.

Ngọc Tuệ đang dán miếng băng keo cuối lên trên miếng gạc ở trán anh, cô nghe anh thổ lộ lời yêu với mình, động tác làm liền dừng lại, cô mở cặp mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt anh, để cô chắc chắn mình không nghe nhầm, anh nhìn cô ánh mắt đầy yêu thương, miệng anh hôn lên cánh môi mềm của cô nhẹ nhàng mút lấy vị ngọt của cô, hai cánh tay anh bế lấy cả người cô bước vào bên trong phòng mà cô đã đặt từ lúc đầu.

Nguyễn Khang anh thấy hai người kia đã rời khỏi, bàn tay anh cũng kéo Đồng Nhan đi vào bên trong phòng còn lại, anh gọi điện thoại cho mấy anh em cứ ăn chơi vui vẻ, nhưng nhớ phải còn tỉnh táo để phòng bắt trắc sảy ra, một thì vào phòng mà nghỉ ngơi, ngày mai còn nhiệm vụ quan trọng, nói xong anh đặt điện thoại sang một bên, anh dè Đồng Nhan lên giường lớn mà bắt đầu cho cuộc trừng phạt của anh.

6 giờ sáng hôm sau hai người đang ôm nhau ngủ, thì bất ngờ điện thoại của Ngọc Tuệ vang lên, cô mò mẫm tìm điện thoại của mình, cầm lên điện thoại cô bấm nút nghe:

_ A lô!

Bên kia đầu dây giọng của Tuyệt Đan lên tiếng: " mọi người đang ở đâu? 8 giờ bay, tôi không muốn mọi người có mặt trễ, Đồng Nhan nghe xong liền tỉnh ngủ, cô lay người Đinh Phúc miệng gọi lớn: " anh mau dậy lão đại vừa gọi 8 giờ bay lão đại không muốn chúng ta về trễ đâu.

Đinh Phúc liền tỉnh táo, anh đi qua gõ cửa phòng của hai người kia, Đồng Nhan cũng ngồi bật dậy vào trong tắm nhanh thay đồ, Nguyễn Khang cũng nhanh vào tắm, không đầy hai mươi phút cả bốn người đều chỉnh tề, họ bước ra bên ngoài các anh em đã chờ sẵn, Đồng Nhan đi đến quỳ đưa ra thẻ vàng cho chủ quán cả tính tiền, cô không cần biết là bao nhiêu, nhận lại thẻ tất cả liền ra xe của họ mà phóng nhanh, hướng tổng bộ Bạch gia mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 27: Quyết chiến! (1)

Chỉ gần 30 phút cả đám người Đồng Nhan cùng Ngọc Tuệ đã về đến tổng bộ Bạch gia, bốn người ai nấy nhanh chân về phòng thay đồ, lấy những thứ cần thiết cho nhiệm vụ lần này rồi liền rời khỏi phòng ra máy bay riêng của Bạch gia lão đại đang chờ họ ở đó.

Lâm Nghiêm đứng cùng Tuyệt Đan, nét mặt tỏ vẻ buồn bã vì không được đi cùng, anh nhìn mọi người lên tiếng dặn dò:

Các anh em lần này nhiệm vụ này rất đặc biệt, chúng ta phải lấy lại sự uy nghiêm của Bạch gia, phải cho những kẻ khác phải kính nể mỗi khi nhắc đến Bạch gia, các anh em phải cẩn thận và nhớ bảo vệ lão đại cho tốt, xong việc, sẽ thưởng lớn cho các anh em, thôi mọi người hãy xuất phát đi.

Lâm Nghiêm nói xong mọi người vỗ tay lớn, rồi tất cả chào Lâm nghiêm lên máy bay, Lâm Nghiêm quay sang bắt ngờ anh ôm cả người Tuyết Đan vào lòng, hôn lên trán cô một cái miệng anh nói thầm bên tai cô:

Em phải bảo trọng sức khỏe của mình đó, đừng để bị thương có biết không?.

Tuyết Đan gật nhẹ đầu rồi liền quay lưng đi lên máy bay, theo sau là Gia Khiêm, Nguyên Khang, Đồng Nhan, Đình Phúc, Ngọc Tuệ, bác sĩ Phúc Hiền cùng Lục Vỹ.

Chiếc máy bay lúc này cất cánh rời khỏi tổng bộ bạch gia, Lâm Nghiêm đứng nhìn mà miệng cười tươi, 20 phút sau một chiếc máy bay khác lại đáp xuống trong khuôn viên tổng bộ, Lâm Nghiêm cùng Hy Doanh và một trợ lý đặc lực, là cánh tay trái của anh, cô là Phùng Trúc An 24 tuổi, là một nữ hacker tài giỏi đứng nhất nhì quốc tế, cô giỏi võ, bắn súng rất chuẩn, hay e then, nhưng là một sát thủ giết người không hề để lại dấu vết, là người được tính nhiệm trong lòng Lâm Nghiêm.

Lâm Nghiêm ra lệnh: " đi thôi! "

Chiếc máy bay liền cất cánh hướng nước Mỹ mà đến.

Máy bay của Tuyết Đan đã bay đến nước Mỹ và nó cũng đang nhắm hướng đến tổng bộ của Đặng Gia.

Về đến nơi trong tổng bộ đã chuẩn bị sẵn cơm tối cho mọi người, Tuyết Đan cùng mọi người tắm xong rồi dùng bữa.

Sau bữa ăn được nửa tiếng Tuyết Đan mở cuộc họp cùng các thành viên của hai gia tộc, phân rõ các vị trí cho từng nhóm, Gia Khiêm ngồi xe cùng Tuyết Đan, Tiểu Tuệ đi cùng Đình Phúc đặt bom chốt của chúng, Đồng Nhan cùng Nguyên Khang phía sau tiếp ứng phòng rủi ro bất ngờ, sáng 8 giờ 30 xuất phát.

Tuyết Đan lên tiếng dừng cuộc họp cô nói mọi người về nghỉ ngơi sớm, mai phải thức sớm, cô nói xong mọi người liền đứng lên cuối đầu chào các lão đại rồi từng người ôm ả rút lui, ai về phòng người nấy.

Trong phòng họp giờ chỉ còn lại mấy người bọn họ, Tuyết Đan, Gia Khiêm, Đồng Nhan, Ngọc Tuệ, Đình Phúc, cùng Nguyên Khang, mọi người cùng nhau uống cape trò chuyện. Tuyết Đan uống một ngụm cape cô nhìn Ngọc Tuệ dặn dò:

_ Đình Phúc cùng Tuệ 5 giờ sáng dẫn theo vài thân tín đi đặt bom trước, và cứ chốt ở đó, để cùng tiếp ứng, nhưng nếu sau 20 phút lúc mọi người xuất phát đi mà vẫn chưa đến nơi đó, thì các người lần theo định vị ở máy của tôi mà tiếp ứng, nên phòng hờ trường hợp xấu, lúc đó Tuệ em cứ bấm nút kích hoạt cho bom nổ nơi của bọn chúng đi nhé.

Đình Phúc cùng Ngọc Tuệ liền gật đầu, Tuyết Đan nhìn sang Gia Khiêm cô nhẹ lời hỏi:

_ Vũ khí đã chuẩn bị ổn hết chưa anh Gia Khiêm?

Gia Khiêm đặt nhẹ tách cape xuống bàn giọng từ tốn đáp:

_ Tất cả đều sẵn sàng, những vũ khí tối tân nhất đó em

Tuyết Đan gật nhẹ đầu, cô uống hết ít cape còn lại trong tách, cô liền đứng lên, giọng nhẹ nhàng nói:

_ Thôi mọi người đi nghỉ ngơi đi.

Nói xong cô bước chân rời khỏi phòng họp, tất cả liền bước theo sau ai về phòng người nấy mà nghỉ ngơi, Ngọc Tuệ vận nắm cửa xoay nhẹ bước vào phòng mình, bắt ngờ vòng eo của cô có người ôm chặt, cô ngửi được mùi thơm quen thuộc nên cô không phản kháng, không ai khác vào đây đó chính là Đình Phúc của cô.

Đình Phúc bước vào theo cô, anh đưa tay chốt lại khóa cửa, rồi liền bế lên cả người Ngọc Tuệ đi đến giường lớn, anh đè lên trên cô, đôi mắt khao khát đầy yêu thương anh nhìn cô miệng cười tươi khê nói:

_ Bảo bối anh yêu em!.....anh rất nhớ em đó.

Nói dứt lời môi của Đình Phúc liền cúi xuống găm nhắm đôi môi mềm mại của Ngọc Tuệ, màn đêm buông xuống, ánh trăng chiếu sáng hai thân thể đang hưởng thụ sự hạnh phúc bên nhau, tiếng rên rỉ yêu kiều của cô gái, cùng tiếng thở dốc lên đỉnh hạnh phúc của đàn ông tất cả hợp lại thành một điệp khúc mê hoặc lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quyết chiến! (2)

1 giờ: 05 phút theo giờ của địa phương, máy bay Bạch Lâm Nghiêm đã đáp xuống một biệt thự lớn của gia đình Trúc An ở Mỹ, sau khi tắm rửa ăn uống, Lâm Nghiêm ngồi trên ghế nệm, tay cầm tách cape uống vào một ngụm, còn Trúc An ngồi kế bên báo cáo tình hình của bên Tuyết Đan, anh đã nắm rõ hành động của cô, anh sẽ hỗ trợ cho cô, anh rất lo lắng cho cô vợ này của mình.

Lâm Nghiêm nghe xong chỉ gật đầu, lúc này Hy Doanh nhìn anh lên tiếng nói:

_ Nhị gia anh uống thuốc này đi ạ, và nằm xuống cho em sức thuốc ở vết thương phía sau lưng, anh mà có chuyện gì lão đại lột da em đó ạ.

Lâm Nghiêm cười tươi khi nghe Hy Doanh nhắc đến Tuyết Đan, anh biết Tuyết Đan rất lo cho mình.

Chân anh bước nhẹ vào phòng, anh cởi áo sơ mi và nằm sắp xuống, Hy Doanh đeo găng tay rồi liền thoa thuốc cho anh, ít phút sau đã xong, cô nhẹ nhàng rời khỏi phòng anh, đi về phòng của mình mà nghỉ ngơi.

4 giờ 20 phút sáng khi mọi người còn đang ngủ thì Đình Phúc cùng Ngọc Tuệ đã dậy, họ chuẩn bị đi làm nhiệm vụ đã được giao.

Bốn chiếc siêu xe hiệu MC Laren P1 GTR màu trắng nhanh chóng rời khỏi tổng bộ Đặng gia với sự hướng dẫn của cấp dưới thân tín của Nguyên Khang , người này có tên Đức Duy, 21 tuổi, nghề nghiệp chính luật sư.

Khoảng hai mươi lăm phút chạy, cuối cùng cả nhóm đã đến nơi, đem xe đi giấu vào nơi an toàn, lúc này Ngọc Tuệ cùng

Đình Phúc mới thả bộ, len lỏi vào những đường hầm thoát nước của tòa nhà của bọn chúng, hai người chân bước không hề phát ra tiếng, họ nhanh nhẹn gài những trái bom vào các nơi trong khuôn viên tòa nhà, không đầy một tiếng họ đã hoàn thành và nhẹ nhàng rút lui, đi đến nơi đã được sắp xếp mà chờ đợi.

Một cái ổng nhòm được đặt ngay cửa sổ nơi căn nhà bọn họ đang ở chờ đợi, nó có thể nhìn rõ ràng sang bên đó, Đình Phúc sẽ theo dõi động tĩnh của bên đó.

Đúng 8 giờ sáng theo giờ của địa phương, tất cả mọi người đều chỉnh tề, Tuyết Đan bước ra với trang phục vận động theo đúng phong cách của một sát thủ, kể cả Đồng Nhan, đặt biệt hôm nay gương mặt của Tuyết Đan được đeo mặt nạ phía bên thái dương có một biểu tượng hình hoa hồng bằng màu trắng.

Vì hai người nữ đều đeo mặt nạ, về cả chiều cao cũng ngang ngửa nhau, nên các đàn em không ai nhìn ra ai mới là lão đại, duy chỉ có các người trong các thủ lĩnh họ mới nhìn ra nhau.

Đồng Nhan lúc này quét mắt nhìn tất cả mọi người cô lên tiếng:

_ Xuất phát!

Tất cả đều lên xe , có tất cả 30 chiếc xe bọc thép chống đạn loại mới nhất, được trang bị khá tốt các thiết bị, cùng súng ống, đạn, bom, cùng các dụng cụ y tế, cả thuốc gây tê, thuốc giảm đau, thuốc hạ sốt loại mạnh nếu phải cần dùng đến, máy thở ôxy chống khí độc, và nước uống, cùng thức ăn khô.

Gia Khiêm cùng Tuyết Đan lên xe đầu cùng sáu đàn em thân tín, còn Nguyên Khang thì ngồi cùng xe với Đồng Nhan và Lục Vỹ cùng mười người khác, ngồi vào xe các Nguyên Khang mở ra thiết bị giám sát ở bên ngoài, vì vậy mặc dù trong xe bí bách, nhưng họ vẫn thấy được khung cảnh bên ngoài.

Đoàn xe xuất phát được năm phút, Tuyết Đan liền nhắn tin cho Ngọc Tuệ, lúc này hai chiếc điện thoại đều bắt đầu mờ chế độ định vị, bên này Ngọc Tuệ nói với Đình Phúc:

_ Anh mau ăn hết phần ăn đó ngay cho em, lát nữa vận động lại không có sức.

Cô quay sang nhìn các anh em miệng cười tươi nhỏ nhẹ nói:

_ Các anh em an no đi, chuẩn bị chiến đấu.

Cả đám đàn ông nghe cô nói ai cũng vui vẻ ăn liền, Ngọc Tuệ cũng cười xuống ăn nhanh phần của mình.

Xong tất cả nghiêm túc vào vị trí sẵn sàng, Đình Phúc vẫn theo dõi động tĩnh bên đó.....bất ngờ anh lên tiếng:

_ Tuệ em nhắn ngay cho lão đại, bọn chúng kéo băng ra ngoài rồi.....đi rất nhiều xe, khoản 15 chiếc xe chống đạn loại 14 chỗ, có cả vũ khí nữa, mau xin lệnh của lão đại, không biết chúng nó đi đâu?

Ngọc Tuệ bàn tay bấm nhanh gửi tin cho Tuyết Đan .

Bên này điện thoại của Tuyết Đan có tiếng báo, cô cầm lên xem liền đưa cho Gia Khiêm đọc, cô lại nhanh tay bấm hàng chữ đưa qua Gia Khiêm cô cho anh biết suy nghĩ của mình

Nội dung tin: tôi nghi ngờ có nội gián trong Đặng Gia.

Gia Khiêm đọc xong liền gạt đầu thay lời nói, như ngầm đồng ý.

Gia khiêm cầm bộ đàm lên nói:

_ Mười chiếc xe đầu dừng lại, tấp vào phía sau những tầng đá lớn, còn những chiếc khác vẫn chạy tiếp, súng lên đạn, đưa vào vị trí ngắm bắn chuẩn bị sẵn sàng.

Gia Khiêm vừa nói xong xe của anh và Đồng Nhan cùng tám chiếc còn lại đều tấp sang bên, chạy vào các tầng đá lớn gần đó mà dừng lại.

Đoàn xe còn lại vẫn chạy tiếp về phía trước, nhưng chưa chạy được bao nhiêu xa thì....âm....âm...

Đoàng.....doàng, hai tiếng nổ lớn và những tiếng súng vang lên làm cả đoàn xe liền ngừng lại tấp vào hai bên đường, mọi người trên xe bắt đầu nổ súng đáp trả lại.

Ở phía dưới gương mặt của Tuyết Đan cùng Gia Khiêm và Nguyên Khang Đồng Nhan, nét mặt ai cũng tỏa ra khí lạnh lùng, họ tức giận vì bị người bán đứng, trong hai tiếng nổ vừa rồi, đã có anh em của họ bị mất mạng và bị thương, vì đạn băng ra là loại đạn cối, có tính sát thương rất lớn, Tuyết Đan nghiêng răng nói:

_ Khốn kiếp tôi muốn kẻ nội gián đó phải do tôi trị tội Gia Khiêm à.

Gia Khiêm liền gạt đầu, Tuyết Đan nghiêm lại nét mặt lớn tiếng ra lệnh:

_ Các anh em chúng ta cùng tiến lên giết hết bọn nó trả thù cho các anh em đã hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Quyết chiến! (3)

Tuyết Đan cầm bộ đàm cô chỉ đạo cho mọi người, cô ra lệnh:

_ Những chiếc xe đang dừng ở phiến đá lớn chia làm hai cánh trái, phải cùng rẽ sang đường khác đánh từ phía dưới của bọn chúng, chặn đứng đường lui của địch .

Còn những chiếc xe ở phía trên kia tập hợp lại tạo thành hình tròn chặn lối tiến của chúng, dùng tất cả vũ khí bom, và súng thực loại lớn, súng trường tấn công... vừa dứt lời thì Bùm.....bùm.....bùm, nhiều tiếng nổ lớn vang lên nơi khúc đường núi đó, những chiếc xe bị tung lên cao nổ lớn, tạo ra những ngọn lửa lớn kèm khói đen mù mịt, những tiếng la ó, cùng những tiếng đạn bắn vang lên..... Đoàn.....đoàn.....đoàn.

Tuyết Đan ra lệnh không để tên nào sống sót, nên khi có một tên nào từ phía kia bung chạy ra liền bị những tay súng chuyên nghiệp của bên Tuyết Đan hạ gục, Gia Khiêm cùng Tuyết Đan ngồi trong xe chỉ huy thế trận lúc này phần thắng nghiêng về bên Bạch và Đặng gia, lúc này cô và Gia Khiêm bước xuống xe đứng nhìn người của họ đang rất hăng hái hạ gục đối phương.

Hon một tiếng quyết chiến cuối cùng cũng đã giải quyết xong tất cả bọn chúng.

Gia Khiêm ra lệnh rút lui về tổng bộ, đoàn xe bắt đầu rời đi, chỉ chừa lại mười xe để chuyển xác các người đã mất về an táng, cùng chuyển những anh em đi bệnh viện của Đặng gia.

Chiếc xe của Tuyết Đan vừa chạy được năm phút thì cô đã phát hiện xe của họ đã bị đặt bom, và cũng vừa được kích hoạt không lâu, loại bom này nếu xe chạy quá chậm, hay dừng lại bom lập tức nổ , nên việc cho dừng xe là không thể được Tuyết Đan nhìn Gia Khiêm cô cầm điện thoại nhấn một hàng chữ đưa cho anh đọc :

_ Xe có bom! Và nội gián nhất định trong những người ngồi trên xe, phải tìm ra nó.

Gia Khiêm liền chau mày tức giận vì biết xe bị cài bom, lại là một trong những đàn em của mình, ánh mắt anh lúc này không dám quá lộ liễu biểu hiện sự tức giận vì không muốn tên kia biết.

Tuyết Đan đột ngột lên tiếng:

_ Đây các anh em bác sĩ Hy Doanh của chúng tôi có điều chế ra loại thuốc bổ rất tốt cho sức khỏe sau khi căn thẳng và vận động nhiều, tôi đây thưởng cho anh em mỗi người một viên bồi bổ cơ thể, rất cảm ơn các anh em đã vì Bạch gia và Đặng gia mà hết lòng tận sức.

Nói xong cô lấy từ trong túi áo ra một hũ thủy tinh nhỏ, chia thuốc cho từng người luôn cả tài xế xe, mọi người vui vẻ liền uống ngay, nhưng trong đó có một tên là uống sau cùng.

Năm phút trôi qua lần lượt ai cũng đau bụng muốn đi, Tuyết Đan nhanh cho xe chạy xác lẻ có bãi cỏ cô kêu họ nhảy xuống, họ không hiểu gì, nhưng vẫn nghe lệnh mà nhảy hết trên xe giờ đây chỉ còn lái xe đang ôm bụng nhưng vẫn cố gắng lái xe , còn lại là một tên có nước da ngâm , tên này từ này giờ vẫn bình thường, Tuyết Đan nói lớn với Gia Khiêm:

_ Đóng cửa xe, giữ thẳng khôn này lại, lời cô vừa dứt bất ngờ... Đoàn.....đoàn, hai tiếng súng vang lên liền tiếp.

Một là của tên đó bắn về phía Tuyết Đan nhưng Gia Khiêm kịp đỡ cho cô anh bị đạn bắn trúng vào trước ngực, Tuyết Đan liền nổ súng nhắm ngay đầu tên đó mà bắn, tên đó chết ngay tại chỗ.

Tuyết Đan liền nói với tài xế: " cậu mau xuống đây ôm Gia Khiêm nhảy ra khỏi xe mau , bom sắp nổ rồi, tôi sẽ đưa xe rời khỏi đây nếu không các xe phía sau sẽ bị ảnh hưởng, cậu nhanh đi.

Nói xong cô liền tèo ra phía trước xe, Gia Khiêm đau lòng nắm tay cô không muốn cho cô làm vậy, Tuyết Đan nhìn anh đầu cô lắc, miệng liền nói:

_ Đây là mệnh lệnh của tôi, là ý của tôi anh không được cãi lệnh, nói xong cô đánh mạnh vào cổ tay anh , làm Gia Khiêm bị đau bất ngờ buông tay cô ra, Tuyết Đan thừa dịp nhảy ra phía trước, hai bàn tay liền cầm lấy vô lăng xe mà lái , Tuyết Đan nhìn chung quanh tìm vị trí thích hợp để cho Gia Khiêm nhảy, cô nhìn thấy được một chỗ cô liền nói lớn:

_ Hai người mau nhảy đi không còn thời gian đâu , với vận tốc xe chạy bây giờ là 140 km/h Gia Khiêm cùng tài xế xe cùng nhảy xuống một đường dốc nhưng cũng có cỏ mọc nhiều, Gia Khiêm vì bị thương trước ngực nên cú nhảy không chuẩn xác, anh bị trượt ngã dài xuống dốc đồi, đầu bị đập vào gốc cây bất tỉnh, tài xế thì ôm được cành cây nên vẫn nằm bên trên, anh ôm bụng tìm chỗ giải quyết bầu tâm sự trước đã.

Tuyết Đan vừa thả hai người xong cô liền đạp chân ga chạy như bay về phía trước, bỏ lại phía sau các chiếc xe trong đoàn với sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Xe của Nguyên Khang liền dừng lại anh chạy đi tìm tài xế chiếc xe của Tuyết Đan để hỏi, lúc này tài xế vừa giải quyết xong đang hốt hải chạy ra anh nhìn thấy Nguyên Khang anh liền nói lớn:

_ Anh Khang! Xe của chúng tôi bị đặt bom, đã phát hiện ra nội gián, nó bị lão đại hạ rồi, nhưng anh Gia Khiêm đã bị thương và anh ấy cũng cùng nhảy ra khỏi xe với em một lượt, anh ấy bị ngã xuống dưới đó, còn em bị đau bụng quá, lúc này lão đại cho bọn em uống thuốc sô, vì vậy mới tìm ra được nội gián đó.

Nguyên Khang lo lắng nói lớn: " lão đại đâu? " .

Tiểu Lục liền trả lời: " dạ bom sắp nổ lão đại phóng xe chạy rồi, nói sợ ảnh hưởng mọi người

Đồng Nhan mở to mắt nhìn về phía hướng xe của Tuyết Đan lúc này chạy, cô lên tiếng: " nhanh chạy theo tiếp cứu lão đại ngay đi ".

Đúng lúc này đoàn xe của Lâm Nghiêm vừa chạy tới nơi, anh liền xuống xe, bước nhanh đến bên mọi người liền lên tiếng hỏi:

_ Tuyết Đan đâu rồi?

Nguyên Khang liền lên tiếng: " lão đại đã lái chiếc xe có gài bom phóng nhanh về phía trước rồi.

_ Hà!

_ Trời ơi! Tuyết Đan của tôi, các người còn đứng đây mà làm gì? Mau chạy theo cứu Tuyết Đan mau.

Vừa dứt lời mọi người đều lên xe rồi phóng nhanh về phía trước.

Nhưng xe họ chạy không bao lâu...bùm...bùm, một loạt tiếng nổ vang lên đằng xa, kèm theo khói lửa bốc lên đó một góc trời, làm mọi chiếc xe đều dừng lại vì giật mình, duy chỉ có hai chiếc xe lao về trước, đó là xe của Lâm Nghiêm, cùng Đồng Nhan, họ rất lo lắng cho lão đại của mình, Lâm Nghiêm cả người đều lạnh run, hai bàn tay nắm lại để cố bình ổn cảm giác lo sợ của anh lúc này.

Anh sợ mất cô, mất đi người mà anh yêu đến tận tâm liệt phế, nếu mất cô anh cũng không còn tiếc cuộc sống này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Lo sợ mất đi em

Xe vừa dừng lại Bạch Lâm Nghiêm liền xuống xe, anh chạy nhanh đến nơi chiếc xe phát nổ, đôi mắt đỏ hoe anh cố mở to mắt để tìm kiếm một bóng hình người trong tìm, nhìn mãi Lâm Nghiêm chỉ thấy mỗi xác chiếc xe nổ tang tành khói lửa vẫn còn, Lâm Nghiêm trái tim đập liên hồi anh lo lắng miệng gào lớn:

_ Bạch Tuyết Đan!.....Bạch Tuyết Đan.....Tuyết Đan em xuất hiện ra đây cho anh.....Tuyết Đan ơi!.

_ Anh yêu em rất nhiều Tuyết Đan, hãy trở về với anh đi, em đâu rồi Tuyết Đan?.

Vừa gọi vừa hét, đôi mắt Lâm Nghiêm giờ đây cay xè vì khóc, anh không thể nào chấp nhận được chuyện cô gái bé nhỏ của anh ra đi như vậy.

Lâm Nghiêm nhìn về các thuộc hạ mà gào to ra lệnh:

_ Các người mau chia ra một số xuống dưới kia tìm Gia Khiêm, số còn lại mau cùng tôi xuống đây tìm lão đại mau lên! Lối vừa nói xong Lâm Nghiêm liền chạy nhanh xuống vực, bắt chấp những tiếng ngăn cản của mọi người.

Anh đang chạy gần tới chiếc xe thì bất ngờ chiếc xe lại phát nổ.

Bùm.....bùm.....bùm

Ở phía bên phải một bóng đen nhào tới Lâm Nghiêm, cả thân hình dề lên trên anh, hai cánh tay ôm trọn đầu Lâm Nghiêm để che chắn cho anh.

Tiếng nổ đã ngừng lúc này Lâm Nghiêm mới mở mắt nhìn lên người đang dề lên anh nãy giờ, cũng lúc này ánh mắt xinh đẹp cũng đang nhìn xuống anh, Lâm Nghiêm vì bất ngờ mà há to miệng, cặp mắt đen tròn mở to nhìn người trước mắt, sự hạnh phúc làm cho anh xúc động lời nói bị nghẹn lại ở cổ họng, hai cánh tay Lâm Nghiêm vòng qua ôm chặt cơ thể người con gái này, anh sợ hãi nếu ôm lỏng tay thì cô gái này sẽ biến mất khỏi mắt anh mãi mãi.

Lâm Nghiêm nhìn cô gái trước mặt miệng từ tốn nói:

_ Tuyết Đan anh yêu em!.

_ Chúng ta cưới nhau đi em, anh rất sợ cái cảm giác mất đi thứ mình trân quý nhất, cảm giác đó làm trái tim anh nó rất đau và kinh khủng lắm em có biết không?.

Nói lời vừa xong Lâm Nghiêm liền nhắm môi của Tuyết Đan mà hôn ngẫu nhiên, cô cũng hạnh phúc mà đáp lại nụ hôn của anh, cô bất chấp nếu có người nhìn thấy, cô không quan tâm đến chuyện đó, cô chỉ biết hạnh phúc được lúc nào thì cứ vui về mà nhận lúc ấy mà thôi.

Còn về bên phía số người đi tìm Gia Khiêm, họ chia nhau tìm khắp nơi dưới đáy vực mà không thấy anh đâu, chỉ thấy được vết máu tươi trên thân cây, tìm mãi cho tới trời sụp tối bọn họ đành tạm dừng lại, dựng lều ở đó để sáng đi tìm sớm.

Cả nhóm người của Đặng Gia và Bạch Gia họ phong tỏa đường lên xuống của khu vực này, nhưng cũng may trên đây không có nhà dân ở.

Tại một thị trấn nhỏ của nước Mỹ trong căn nhà xinh xắn, trên chiếc giường trắng tinh Đặng Gia Khiêm đang nằm, vết thương bị đạn bắn đã được xử lý, đạn cũng được lấy ra, đầu thì bị băng kính mít, quần áo đã được thay, trên người anh giờ chỉ mặc chiếc áo thun mỏng nhẹ, quần sọc ngắn vải kaki mềm.

Trong nhà bếp một cô gái đáng người cao ráo, nước da trắng mịn, tóc nâu đen mượt mà, cô đang loay hoay nấu súp lơ mùi thơm bay khắp nhà.

Gia Khiêm từ từ mở mắt vì mùi thơm của thức ăn, làm cho cái bao tử lúc này nó biểu tình dữ dội mà anh phải tỉnh luôn.

Ngồi dậy Gia Khiêm nhìn chung quanh trong phòng, trong đầu anh thắc mắc đây là ở đâu?

Bước nhẹ chân xuống giường anh cảm giác đầu mình sao đau quá, cả phía trước ngực, Gia Khiêm đi vào bên trong nhà vệ sinh mắt nhìn vào gương soi anh đã hiểu tại sao mà mình đau rồi, anh trong đầu lại thắc mắc " mà tại sao lại bị thương như vậy, mà mình tên gọi là gì vậy ta? ".

Đang bận lo suy nghĩ, cửa phòng có người mở ra, anh liền bước đi ra khỏi nhà vệ sinh để xem ai vào.

Anh vừa đi ra thì nhìn thấy người vào là một cô gái trẻ mà lại rất xinh đẹp, trên tay còn đang bê một mâm thức ăn, cô nhìn thấy anh đã tỉnh lại, cô cười tươi nhẹ nói:

_ Anh Gia Khiêm qua đây ăn súp rồi còn uống thuốc nữa, không thì vết thương sẽ đau lắm đó.

Cô gái nói xong đặt cái mâm lên cái bàn gần đó, cô nhanh nhẹn đi đến đỡ lấy cánh tay của Gia Khiêm mà dìu anh đi đến chiếc ghế cho anh ngồi xuống, cô cũng ngồi xuống, rồi nhẹ nhàng cầm tờ súp thổi cho nguội, cô từ tốn đút cho anh ăn.

Gia Khiêm bị đờ người vì hành động quá đáng yêu của cô gái trước mặt, anh cũng vô thức há to miệng để cho cô đút anh ăn một cách ngon lành, không hề có ý phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Mất trí

Đặng Gia Khiêm rất vui về vì được cô gái xinh đẹp đút ăn, anh say đắm nhìn gương mặt cô, trong suy nghĩ anh cảm thấy người này rất quen thuộc nhưng anh không thể nhớ nổi là ai, Gia

Khiêm dừng lại nhìn cô lên tiếng hỏi:

_ Cô tên là gì?

_ Còn ở đây là ở đâu vậy? Vì sao tôi lại ở đây?.

Cô đang dứt anh ăn, nghe anh hỏi, cô dừng lại mắt nhìn anh cười nhẹ rồi từ tốn đáp:

Em tên là Nguyễn Hạ Huyền, em 21 tuổi, là bác sĩ khoa nội, chuyên về tim, em ở đây có một mình, trên đường đi làm về em thấy anh ngất ở bìa rừng nên đem anh về đây.

Đầu anh bị va đập trúng, còn trước ngực thì bị bắn, anh không nhớ ra gì sao?

Gia Khiêm nhìn Hạ Huyền đầu anh lắc nhẹ, cô thấy vậy thôi không hỏi anh nữa, cứ để từ từ vậy, cô dứt cho hết phần súp còn lại trong tô cho anh xong.

Hạ Huyền đi vào dọn tô xong lấy thuốc và nước đưa cho Gia Khiêm uống, anh cũng rất vui vẻ uống nhanh.

Hạ Huyền thấy anh đã xong cô nhẹ nhàng đỡ anh vào giường ngủ, đắp chăn cẩn thận cho anh, cô mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng đi làm một số việc của bệnh viện mà lúc chiều cô đem về nhà .

Ba tiếng sau đó những công việc Hạ Huyền đã làm xong, cô mệt mỏi rời khỏi phòng sách trở về phòng của mình, cũng là phòng Gia Khiêm đang nằm, vì trong nhà chỉ có một phòng nên Hạ Huyền bấm bụng ngủ chung với anh mà thôi.

Cô vào phòng thấy anh vẫn ngủ say, cô an tâm lấy quần áo đi tắm, cả ngày mệt mỏi giờ được ngâm mình trong nước ấm, thật không thích gì bằng, vì quá mệt mỏi mà Hạ Huyền đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trên giường lúc này vì khác nước nên Gia Khiêm tỉnh dậy, anh lấy nước để kê bên giường uống một ly, uống xong anh lại muốn đi nhà vệ sinh, nên xuống giường đi vào toilet.

Vừa bước vào bên trong một cảnh đẹp trước mắt là Gia Khiêm đỏ hết mặt mũi, trái tim anh đập loạn, phía chính giữa hai chân bắt ngờ trường đau, người con gái trước mắt anh quá đẹp.

Nước da trắng hồng mịn màng, mái tóc dài mượt, dáng người cao ráo thon thả, sống mũi cao thẳng, môi hồng tự nhiên mềm mại, mắt to, lông mi dài cong vút.

Cô không mặc gì cả, cặp ngực to tròn, nhụy hoa phía trước hồng nhạt đang ửng, hiện bên dưới mặt nước, mùi sữa tắm hương hoa thơm dịu thật là hấp dẫn mê người.

Gia Khiêm nuốt nước bọt, anh đi đến, ngồi xuống mà ngắm nhìn Hạ Huyền, cả thân thể xinh đẹp đang lộ ra trước mắt anh, Gia Khiêm cúi xuống hôn lên môi mềm mại của cô, bàn tay vuốt nhẹ gương mặt xinh xắn của cô, anh rung động bởi cô gái này mất rồi.

Lúc này Gia Khiêm suy nghĩ " mà không biết cô tắm đã bao lâu rồi nhỉ " anh đưa tay xuống kiểm tra nước, anh giật mình vì nước đã lạnh ngắt, Gia Khiêm liền nhanh tay bế cô rời khỏi bồn tắm, ôm cô vào đặt cô lên giường, anh lấy khăn lau nhẹ người cho khô, anh đắp chăn cho cô và tăng lên độ ấm trong phòng, lúc này anh cũng trèo lên giường, hai cánh tay ôm chặt cô vào trong lòng mình anh cũng an tâm mà nhắm mắt mà ngủ.

Một ngày mới lại bắt đầu lúc này người của Bạch Gia và Đặng Gia đều đã dậy, họ nhanh chóng ăn sáng rồi lại lao vào cuộc tìm kiếm Gia Khiêm, chiếc xe chờ Lâm Nghiêm và Tuyết Đan cũng vừa dừng lại, Tuyết Đan rất lo lắng cho Gia Khiêm, nên cả đêm cô không chợp mắt được, mặc dù kể bên Lâm Nghiêm đã cố gắng ra sức dỗ dành, tính của Tuyết Đan là như vậy, mỗi khi có anh em nào bị chuyện gì thì cô không thể nghỉ ngơi an ổn được đến khi lo cho người đó được ổn thỏa lúc đó cô mới an tâm mà ngủ.

Nên mặc dù trời còn rất sớm Tuyết Đan đã dậy để đến đây cùng anh em đi tìm Gia Khiêm

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tình cảm ái muội 2

Lời nói của Hạ Huyền chưa tròn thì môi cô đã bị Gia Khiêm chiếm lĩnh, anh nhẹ nhàng liếm mút dẫn dắt Hạ Huyền từ từ cũng nguyện ý hòa theo, đáp lại nụ hôn của anh.

Bàn tay anh không an phận bắt đầu vuốt ve bờ vai mềm mại lần lần đi xuống tấm lưng nhỏ nhắn mà xoa xoa, bàn tay còn lại đi lên phía trước mà xoa nắn nơi trước ngực tròn trịa của cô.

Anh hôn mỗi lúc càng cuồng nhiệt làm Hạ Huyền không thở được, lúc này anh rời bỏ môi cô mà đến nơi tròn trịa xinh đẹp mà liếm mút, anh ngậm trọn bên ngực của cô vào miệng mút mạnh.

Hạ Huyền lần đầu tiếp xúc thân mật với đàn ông, nên lúc này cô không thể kìm chế được mà khẽ rên rỉ vì cảm xúc này quá lạ lẫm tê dại.

Nhưng cũng lúc này lý trí cuối cùng còn sót lại làm cô bình tĩnh và thề là.....bóp.....á.....á.....á.....anh là tên vô sỉ, một tên khốn khiếp.

Một tiếng hét lớn gấp hai lần tiếng thét khi này, làm rung động cả ngôi nhà, Gia Khiêm lo lắng nếu để cô hét như vậy thế nào cánh sát cũng tìm đến mà thôi anh quyết định làm cho cô im lặng ngay, nghĩ là làm anh nhanh tay lật người cô đè xuống nệm, anh liền cúi xuống hôn cô ngậm lấy môi cô, thừa dịp cô mở miệng muốn la, anh tiến vào trong khoáy đảo mút lấy lưỡi và vị ngọt của riêng cô.

Vì bị hôn Hạ Huyền không thể la lối nữa, cô bị anh hôn đến mê mẩn cô không thể khản cự nổi sự kích này cả người cô thả lỏng cùng đón ý hòa theo anh, mặc nhiên để cho anh dẫn dắt.

Nhưng khi vật cao ngạo của Gia Khiêm đi vào bên trong của cô thì Hạ Huyền không thể im lặng được vì nó như bị xé rách một cơn đau khiến cô cong người lớn tiếng rên nói:

Gia Khiêm dừng lại đi em đau lắm, hai hàng nước mắt cô rơi lã chã, Gia Khiêm nhìn mà đau lòng, nhưng vì lúc này súng đã lên đạn phải bắn thôi.

Gia Khiêm bàn tay vuốt ve mặt Hạ Huyền giọng nói dịu dàng lên tiếng: " em hãy thả lỏng cơ thể một chút sẽ hết đau thôi, ngoan nghe anh, em kẹp anh chết mất, dứt lời anh cúi xuống ngậm lấy môi cô mà liếm mút.

Chương 34: Tình cảnh ám muội _3

Hạ Huyền nghe Gia Khiêm nói cô bức bối lên tiếng .

_ Chứ không phải do anh quấy phá giấc ngủ của em sao mà giờ còn hỏi lời thừa như vậy nữa.

Gia Khiêm nhìn môi cô chu lên phản đối mình, anh cười tươi vòng tay ôm cô càng chặt hơn, anh cúi xuống ngậm lấy môi cô mà cắn mút, khi Gia Khiêm thấy Hạ Huyền có biểu hiện khó thở lúc này anh mới buông tha cho cô.

Gia Khiêm nhìn cô thở hồng hộc anh cười nói: " bây giờ em có chịu ăn không? Hay là em muốn chúng ta tiếp tục vận động cơ thể như lúc sáng hôm? ".

Hạ Huyền nghe anh nói cô thật sự sợ hãi, cô nhanh miệng nói: " Được em ăn ngay nè ".

Dứt lời cô liền cầm chén lên mà ăn ngấu nghiến, lúc này Gia Khiêm mới bắt đầu cầm chén lên mà ăn.

Sau hơn nữa tiếng trôi qua hai người đã ăn xong, Gia Khiêm để cô ngồi ở ghế, anh lo dọn dẹp và rửa chén sạch sẽ, anh đi đến bế cô lên ôm vào lòng mình, miệng anh thì thầm bên tai cô.

Anh bế em vào tắm nha, sẵn em tắm dùm anh luôn, anh sợ ướt phải vết thương thì phiền em hơn thôi, Hạ Huyền nghe anh nói cô mắc cỡ đỏ hết cả mặt, cô vui mặt mình vào trong lòng ngực anh không dám ngẩng mặt lên nhìn anh, còn Gia Khiêm vẫn bình thản ôm cô đi trong phòng tắm.

Vào đến nơi anh đặt cô ngồi lên thành bồn tắm, anh mở nước và canh độ nước cho ấm vừa, lúc này anh mới nhẹ nhàng mở dây cột áo choàng trên người Hạ Huyền xuống, cơ thể xinh đẹp của cô hiện ra trước mắt anh, làm cho tiểu đệ vốn dĩ đang ngủ, bất ngờ thức dậy, anh nuốt xuống nước bọt, cố gắng kìm hãm dục vọng của mình xuống, vì anh biết cô vẫn còn rất đau sau cuộc ân ái lúc sáng nên không thể tiếp tục làm nữa.

Anh liền nhanh tay ôm đặt cô vào bồn nước, còn anh vơ lấy vòi sen mở nước lạnh mà tắm cho mình, bất chấp vết thương có ướt hay không, anh lúc này cần hạ hỏa dục xuống gấp.

Hạ Huyền mắt nhìn thấy anh tự làm ra cái trò tổn thương chính mình, cô lo lắng vết thương sẽ nhiễm trùng mất, cô không để ý mình thế nào cô liền đứng lên rời khỏi bồn tắm để ngăn cản lại việc làm của anh.

Nhưng vì phòng tắm ướt, sàn thì trơn khi chân cô mới vừa bước ra khỏi thì cô bị trơn cả thân trần trượt té nhào về phía trước, Gia Khiêm lúc này kịp thời nhìn thấy được anh liền quàng đi vòi sen, hai cánh tay chụp gọn người Hạ Huyền vào trong lòng, hai thân thể chạm vào nhau, cặp ngực tròn trịa đè sát vào lòng ngực của anh, hai cánh tay anh vì vô tình mà đặt ngay chỗ không nên đặt của cô.

Gia Khiêm mới vừa cực khổ hạ được dục vọng, áy vậy mà tình cảnh này nó lại trở lại và càng tăng lên mạnh mẽ, cô đắm đuối nhìn vào mặt anh, Gia Khiêm lúc này cũng mê đắm nhìn cô, anh cúi xuống hôn lên môi, nụ hôn ngọt ngào và thật cuồng nhiệt làm hai người mê đắm.

Nụ hôn của anh khiến cho cô bị cuốn hút, hai cánh tay cô từ lúc nào đã ôm chặt lấy cổ anh, Gia Khiêm được sự chấp thuận của Hạ Huyền anh liền ôm cô trở vào giường, đặt cô nằm xuống anh cởi bỏ đồ trên người mình, anh liền lao vào cuộc chiến, mà cuộc chiến này luôn làm anh khao khát, cùng mê đắm, không bao giờ anh muốn dừng lại nó

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 35: Chị em gặp mặt _ 1

Lâm Nghiêm cùng Tuyết Đan ăn cơm xong, hai người liền lên xe tiếp tục đi tìm Gia Khiêm, họ đi đến từng nhà trong khu vực mà hỏi thăm.

Hạ Huyền sau cuộc ân ái cô nằm trong lòng Gia Khiêm, giọng nói mang theo nỗi u buồn cô lên tiếng.

_ Gia Khiêm ah, túi đồ ở trên bàn là những thứ em thấy được trong người anh, khi lúc em cứu anh về, điện thoại đã sạc pin cho anh rồi, cả cái bóp có tất cả chứng minh thư, cùng những giấy tờ khác của anh, anh hãy xem và gọi về nhà cho người thân đến đón anh, đừng để lâu họ sẽ lo lắng lắm đó.

_ Còn chứng mất trí tạm thời, vài ngày sẽ khỏi anh không cần phải lo lắng đâu.

Gia Khiêm nghe cô nói trong lòng anh thầm cười và suy nghĩ "thật ra anh đã nhớ ra, nhưng vì muốn được ở bên cô, muốn hưởng thụ hạnh phúc bình an thêm vài ngày rồi mới về, nhưng khi anh đi, nhất định phải có cô kề bên, trái tim anh vì cô mà rung động, anh hiểu được anh đã thật sự yêu thương cô, đối với Tuyết Đan tình cảm đó phần nhiều là thương cảm, thương xót cho một cô bé, mới có tí tuổi đã phải chịu cảnh mất người thân yêu, dần dà anh lại ngộ nhận là tình yêu.

" Nhưng khi gặp Hạ Huyền anh mới ngộ ra được anh yêu thật sự là cô gái này, mà anh có linh cảm, Hạ Huyền và Tuyết Đan có huyết thống chị em, khi về anh sẽ điều tra việc này ".

Hạ Huyền nói xong đã lâu, nhưng chờ mãi vẫn không thấy anh trả lời, cô cứ nghĩ là anh đã ngủ, cô ngược mặt nhìn anh để xem anh thật đã ngủ say chưa, nhưng cô vừa nhìn lên thì chạm phải ánh mắt biểu lộ sự buồn bã, anh nhìn cô khẽ từ tốn nói.

_ Em ghét anh lắm đúng không?.

Hạ Huyền bất ngờ vì câu hỏi của anh, cô lắc đầu lia lịa, miệng nhanh đáp.

_ Em làm gì mà ghét anh chứ, anh ăn nói lung tung gì vậy? .

_ Vậy sao em cứ muốn đuổi anh đi về hoài.

_ Không đâu! Anh hiểu lầm em rồi!.

_ Em sợ người nhà anh sẽ lo lắng nên mới nhắc nhở anh, anh báo với người nhà một tiếng cho họ an tâm thôi mà, chứ em có đuổi anh về đâu.

_ "Thật không?".

Hạ Huyền gạt đầu lia lịa để Gia Khiêm tin tưởng.

Gia Khiêm nhìn cô anh cười tươi khê lên tiếng.

_ Vậy em ngủ đi, anh đi gọi điện chút xíu.

Hạ Huyền vui vẻ gạt đầu, mắt cô nhẹ nhàng nhắm lại chìm vào giấc ngủ, lúc này Gia Khiêm xuống giường, anh cầm lên điện thoại của mình, bấm số của Bạch Lâm Nghiêm.

_ Bên này Tuyết Đan đang cảm lạnh, ánh mắt sắc bén cô nhìn chung quanh để tìm kiếm, thì bất ngờ điện thoại của Lâm Nghiêm reo lên, anh liền mở ra thấy được số của Gia Khiêm anh mừng rỡ liền bấm nghe.

_ A lô! Cậu hà Gia Khiêm?

Bên đầu dây Gia Khiêm lên tiếng.

_ Vâng tôi đây! Tôi vẫn tốt chỉ bị thương sơ sơ, đạn đã được lấy ra rồi, mấy hôm nay tôi bị mất trí nhớ tạm thời, giờ đã hồi phục.

Lâm Nghiêm nghe bạn nói vậy anh vui quá lại hỏi.

_ Giờ cậu ở đâu chúng tôi đến đón cậu về?

_ Gia Khiêm liền nhanh đáp: tối nay 19 giờ cậu và Tuyết Đan đến đây theo địa chỉ này dùng cơm với tôi, cậu cho anh em về nghỉ ngơi đi nhé.

Lâm Nghiêm ngạc nhiên không hiểu tại sao cậu ấy không chịu về ngay mà lại hẹn tối gặp dùng cơm nữa chứ, thật là con người khó hiểu, nhưng kệ chiều ý thôi, Lâm Nghiêm nói lời tạm biệt và hẹn tối gặp lại, bên kia Gia Khiêm tắt máy.

Tuyết Đan nãy giờ nghe cuộc nói chuyện giữa hai người cô cũng an tâm vì Gia Khiêm đã được bình an, cô quay đầu xe đi trở về tổng bộ, Lâm nghiêm gọi điện báo cho anh em rút về nghỉ ngơi, vì đã tìm ra Gia Khiêm rồi, anh bây giờ rất hồi hộp xem Gia Khiêm có bí mật gì giấu giếm.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chị em gặp mặt _ 2

Bạch Lâm Nghiêm cùng Bạch Tuyết Đan hai người trở về tổng bộ của Đặng Gia, lúc này tại phòng khách mọi người tề tựu đông đủ không thiếu ai .

Tuyết Đan bước tới gần mọi người cô liền lên tiếng nói.

_ Lúc nãy Gia Khiêm gọi cho anh Lâm Nghiêm bảo tối nay đến theo địa chỉ này dùng cơm với anh ấy, nói xong cô đưa tấm giấy có ghi địa chỉ cho mọi người, rồi cô liền bước đi lên phòng của mình cô mấy ngày nay không ngủ được bao nhiêu, giờ thật sự có chút mệt.

Lâm nghiêm nhìn mọi người anh cười nhẹ lên tiếng: " mọi người chuẩn bị đi tối nay mình đi khám phá bí mật của Gia Khiêm " nói xong anh cũng bước đi theo Tuyết Đan lên phòng của họ.

Tuyết Đan vào phòng nhưng không khóa cửa cô biết lát nữa Lâm Nghiêm sẽ theo vào, cô lấy đồ đi vào phòng tắm, Lâm Nghiêm mở nhẹ cửa phòng bước vào, anh cũng cẩn thận khóa lại cửa .

Bước vào bên trong tai anh nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, cô đang tắm trong đó, Lâm Nghiêm cời đi áo khoác ngoài, treo lên móc, anh cời luôn chiếc áo sơ mi trắng treo lên, anh ở trần lộ ra cơ bắp cuộn cuộn sáu múi rõ ràng, nước da trắng mịn không thua gì phái nữ, anh mệt mỏi nằm lên giường, mắt liền nhắm hờ chút cho đỡ mỏi, anh đang cố tình chờ Tuyết Đan ra để trò chuyện.

Mười lăm phút sau Tuyết Đan từ trong nhà tắm bước ra trên người cô mặc bộ đồ sọc ngắn mắt mè ở nhà, tóc ướt được cô quấn nằm gọn trong chiếc khăn trắng lớn, vừa bước ra mắt cô đã thấy Lâm Nghiêm đang nằm trên giường, anh đang nhắm mắt ngủ, cơ thể anh cơ bắp cuộn cuộn lộ ra trước mặt Tuyết Đan thật làm cô bị lòi cuốn, cô lau ráo tóc xong, bước chân từ tốn cô đi lại bên giường ngồi xuống bên Lâm Nghiêm cô nhìn anh lúc ngủ thật sự là rất đẹp, người anh trai này đã bên cô từ nhỏ, những gì cô thích anh đều cho cô, anh bảo vệ cô tuyệt đối trong mọi vấn đề dù cô sai hay đúng anh đều đứng về phía cô, thật sự trong trái tim cô từ khi hiểu biết cô đã thương mến người anh này, bây giờ đây tình cảm đó đã vượt ra khỏi mức anh trai và em gái mất rồi.

_ Nhưng điều mà Tuyết Đan hạnh phúc nhất là chính anh cũng đã yêu cô giống như cô yêu anh vậy, chỉ có điều khác là cô không hề nói ra, chỉ có ngầm đồng ý mà thôi, vì còn tình cảm của Gia Khiêm cô phải nói rõ ràng với anh, lúc đó cô mới an tâm mà nói yêu Lâm Nghiêm.

Bàn tay cô tình nghịch vuốt ve gương mặt anh, dần dần lại trượt xuống trước ngực, rồi xuống nơi cơ bụng sáu múi hấp dẫn của anh, ngón tay thon dài cô vuốt qua lại nơi bụng anh.

Lâm Nghiêm nãy giờ vẫn vờ ngủ, nhưng lúc này bị cô trêu chọc như thế này thì anh không còn có thể chịu nổi nữa rồi, anh liền mở to mắt nhìn cô bé nghịch ngợm trước mặt, anh bất ngờ lật cả người cô nằm xuống nệm, anh thì đè lên phía trên cô, đôi mắt anh đầy dục vọng nhìn cô say đắm, miệng khê cười nhẹ nói.

_ Em thật là biết cách giết người mà, em là người câu dẫn anh phạm tội, thì đừng trách kẻ phạm nhân này ra tay không dĩ tình nhé, vừa dứt lời Lâm Nghiêm ôm chặt lấy Tuyết Đan môi anh liền nhắm đến môi mềm mại của cô mà hôn cuồng nhiệt, bàn tay anh cũng không ngoan ngoãn mà chạy loạn khắp nơi trên cơ thể thơm tho xinh đẹp cùng đầy hấp dẫn của Tuyết Đan

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chị em gặp mặt _ 3

Lâm Nghiêm hôn cuồng nhiệt làm cho thần trí của Tuyết Đan say mê cô cũng dần ý hòa theo anh, mà cũng không biết tự khi nào y phục trên người của cả hai đã không còn nữa, da thịt đụng chạm nhau tạo ra một luồng điện chạy khắp thân thể của họ, sự ấm áp và kích thích của Lâm Nghiêm mang đến khiến cho Tuyết Đan mở miệng theo cảm xúc mà rên lên thành tiếng.

Bạch Lâm Nghiêm nghe được tiếng rên yêu kiều của Tuyết Đan, lúc này tạo cho anh thêm sự kích thích và cổ vũ, Lâm Nghiêm đặt tiểu đệ trước cửa hoa huy*t của Tuyết Đan, anh nhìn đến gương mặt của cô giọng trầm ấm lên tiếng hỏi bên tai cô.

_ Tuyết Đan em cho anh nhé em!

Tuyết Đan mặc dù lúc này cô đang bị cảm xúc làm mê mẩn, nhưng cô vẫn biết được anh nói là ý gì, cô nhìn mặt anh cười tươi, bàn tay cô đưa lên vuốt ve gương mặt của anh, giọng nhẹ nhàng khẽ nói.

_ Được, tất cả những gì em có đều cho anh, Lâm Nghiêm em yêu anh!.

Một cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả lúc trong giây phút này, Lâm Nghiêm cả gương mặt liền ửng đỏ, đôi mắt mơ màng có chút nước, miệng anh cười tươi như hoa nở ngày xuân, anh không thể ngờ anh lại được nghe Tuyết Đan nói yêu anh, câu nói này anh đã mong chờ mười mấy năm trời, anh rất lo lắng khi thấy Gia Khiêm về nước, anh sợ Gia Khiêm sẽ cướp mất cô bé mà anh đã yêu suốt gần ấy năm, anh buồn bã, tức giận, lo lắng, nhưng giờ đây những điều đó đã tan theo bọt nước biển, chỉ vì một lời của cô nói lúc này.

Lâm Nghiêm nhìn ngắm cô hồi lâu anh mới từ tốn nói bên tai Tuyết Đan.

_ Tuyết Đan anh rất yêu em!

_ Hãy gả cho anh em nhé!

Tuyết Đan nhìn anh cô cười tươi như hoa nở, đầu cô lúc này liền gật nhẹ.

Lâm Nghiêm cười tươi cuối xuống hôn ngậm lấy môi Tuyết Đan, đồng thời lúc này phía giữa hai chân, Lâm Nghiêm đưa vật cao ngạo đang cương cứng đau nhức tiến vào bên trong của Tuyết Đan chính thức phá đi tấm rào chắn tượng trưng cho sự trong trắng của người con gái, cô Bạch Tuyết Đan hôm nay chính thức trở thành là thiếu phụ nhân của Lâm Nghiêm anh.

Tuyết Đan vì sự tấn công bất ngờ của anh, và khi vật đó xuyên qua bên trong người cô, một cảm giác đau đớn, bị xé rách, làm cho cả người Tuyết Đan run nhẹ, hai bàn tay cùng móng tay của cô, vì quá đau cô dùng lực bấu vào tấm lưng trần của Lâm Nghiêm mà đâm mạnh xuống, Tuyết Đan muốn cắn lại hai hàm răng cho bớt đau, nhưng môi cô đang bị Lâm Nghiêm ngậm lấy, cô không muốn cắn phải lưỡi của anh nên đành để yên mà chịu đựng.

Lâm Nghiêm biết cô bé của anh đang rất đau, nên lúc này anh liền giữ yên không dám di chuyển, anh đợi cô bớt đau mới tiếp tục, anh hai bàn tay xoa bóp đôi nhũ hoa tròn trịa của cô, ngón tay khẽ nhẹ lên nhụy hoa mà đều chạm, Tuyết Đan bị anh chọc ghẹo cảm giác tê dại như có nguồn điện chạy đi khắp người, làm cho cô cảm giác sung sướng mà rung nhẹ cả người liền lên đỉnh, cũng nhờ vậy mà bên dưới lúc này một dòng nước ấm bất ngờ chảy ra, làm bên trong lúc này càng trơn tru dễ dàng hơn khi di chuyển ra vào.

Lâm Nghiêm thấy cô đã ổn, anh lúc này mới bắt đầu hăng hái luật động ra vào, anh phần khích ôm Tuyết Đan lẳng qua lẳng lại, thay đổi đủ tư thế, làm cho Tuyết Đan mê mẩn với mùi vị tình yêu này, cô cứ từ anh đòi hỏi, đến gần 18 giờ anh mới chịu phóng thích tinh hoa của mình vào sâu bên trong cô, kết thúc lần thứ tư đạt được cao trào hạnh phúc.

Lâm Nghiêm bế cô đặt vào bồn tắm, anh đi ra ngoài gọi người dọn sạch sẽ giường, Lâm Nghiêm yêu thương cắt đi tấmgrap có dính vết máu xử nữ của Tuyết Đan, anh muốn cắt nó làm kỷ niệm của hai người.

Xong tất cả Lâm Nghiêm trở vào cùng tắm với cô, rồi anh lại ôm bế cô trở về giường, lau khô người cô, lau và sấy khô tóc cho cô, anh lại trèo lên giường ôm cô cùng ngủ, Tuyết Đan cũng vui vẻ nặc cho anh muốn làm gì thì làm, cô lúc này cũng mệt mỏi ôm chặt lấy eo của anh mà nhắm mắt ngủ.

Lúc này tại nhà của Hạ Huyền Gia Khiêm đã nấu xong tất cả món ăn, giờ chỉ chờ những tên đồng bọn đến là có thể nhập tiệc, Gia Khiêm bất ngờ nhớ đến ba mình, anh liền cầm lên điện thoại gọi cho ba, tiếng chuông vang lên hai tiếng thì giọng nói của ba cậu ông Đặng Gia Đức lên tiếng nói.

_ Ba đây con trai con có khỏe không?

Gia Khiêm cười nhẹ, rồi từ tốn trả lời ông.

_ Dạ con chào ba, con rất khỏe, ba và mẹ có khỏe mạnh không ạ?

Ông Gia Đức cười tươi lại nói tiếp.

_ Ba và mẹ đều khỏe, mà con gọi về chắc chắn là phải có việc gì muốn hỏi đúng không? Chứ để gì con trai gọi về lúc giờ này.

Gia Khiêm bị nói trúng anh cười thành tiếng trong điện thoại, rồi từ từ trả lời ba mình.

_ Ba đúng là người hiểu tính con trai nhất, đúng là con có chuyện muốn hỏi ba, nhưng hỏi về chuyện gia đình của em Tuyết Đan, ba có biết ngày trước đi Bối và bác Doãn Minh có đầy đủ là mấy người con vậy ba?.

Ông Gia Đức giật mình bất ngờ khi nghe con trai tự dưng hôm nay lại hỏi chuyện của nhà Doãn Minh, mặc dù không hiểu lý do của con trai, nhưng ông cũng từ tốn trả lời cậu con trai.

_ Gia đình bác Doãn của con có được ba người con hai gái sinh đôi, một cậu con trai út, nhưng cô bé em sinh đôi cùng với Tuyết Đan bị thất lạc khi vừa gần tròn tháng, nói đúng hơn là bị bắt cóc, nhưng suốt nhiều năm tìm kiếm nhưng vẫn không tìm được, ba chỉ lo sợ con bé đã mất rồi, thật là thương cho gia đình bác Doãn của con mất mát quá nhiều.

Ông Gia Đức nói đến đây giọng ông liền nghẹn ngào, không thể nói tiếp nữa.

Gia Khiêm nghe ba mình nói vậy, anh thầm mừng rỡ trong lòng, nhưng trong lúc này không tiện nói ra cho ba biết, Gia Khiêm từ tốn nói.

_ Dạ con cảm ơn ba, con xin phép cúp máy đây ạ.

Cắt lời anh liền cúp điện thoại, Gia Đức khi bình tĩnh tâm trạng lại, thì con trai đã tắt máy, ông nghiêng răng chửi thầm.

" Cái thằng hết nói nõi, hỏi xong việc của nó rồi, là nó trở mặt với cha nó liền hà, haiza! Thật là đồ con trai đáng ghét, thật là nổi điên với nó mà ".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chị em gặp mặt _4

Đặng Gia Khiêm nói chuyện xong với ba, anh cắt điện thoại vào túi quần tây, bước chân nhanh chóng trở về lại phòng ngủ, anh muốn gọi cô mèo con của mình thức dậy chuẩn bị cho sự gặp mặt đầy ý nghĩa này .

Lúc này đây cô gái Hạ Huyền đang say sưa chìm trong giấc mơ của mình, bên tai cô chợt nghe tiếng gọi lớn của người đàn ông, mà lại gọi đúng tên của mình Hạ Huyền bị giật mình liền mở to ra đôi mắt thức giấc.

Điều đầu tiên Hạ Huyền nhìn thấy sau khi mở mắt là gương mặt điển trai đầy yêu nghiệt của tên đàn ông đã cướp mất đi sự trong sạch của cô đã gìn giữ bao nhiêu năm, không ai khác vào đây đó là tên động dục Đặng Gia Khiêm chết bầm trước mặt, Hạ Huyền tức giận chửi bới lảm bảm trong miệng mình.

Gia Khiêm nhìn ra được cô gái của mình đang rất tức giận, và hình như đang mẩn lảm thảm gì ở trong miệng, nhìn cô lúc này thật đáng yêu chết đi được, nếu không vì có hẹn với bọn người kia thì anh chắc chắn anh sẽ ăn sạch sẽ cô ngay lúc này.

Gia Khiêm nghiêm mặt nhìn cô gái trong lòng mình, anh lên tiếng hỏi .

_ Em chửi bới từ nãy giờ đã xong chưa? mau ngồi dậy đi tắm thay đồ, ba mươi phút nữa chúng ta có khách đó em .

Gia Khiêm nói xong anh cười tươi với cô rồi nhẹ nhàng hôn lên trên môi mềm mại của Hạ Huyền một cái, anh liền đứng lên rời khỏi phòng để cho cô thoải mái mà chuẩn bị, anh đi xuống bếp hâm nóng lại các món ăn lần nữa trước khi dùng.

Lúc này tại căn cứ của Đặng Gia Bạch Tuyết Đan và Bạch Lâm Nghiêm đều đã thức dậy, hai người cũng đã thay xong quần áo âu phục chỉnh tề, chỉ còn đợi bọn Đồng Nhan và Hy Doanh, Ngọc Tuệ, Đinh Phúc, Trúc An, Nguyễn Khang, cùng các anh em thân tính khác.

Hai người đang ngồi nhâm nhi ly rượu vang đỏ ngon tuyệt,lúc này cánh cửa phòng có người gõ ba tiếng, giọng ngọt ngào của Trúc An lên tiếng .

_ Lão đại!

_ Nhị lão đại mọi người đã sẵn sàng xin mời hai anh chị .

Bạch Lâm Nghiêm liền đứng lên đi ra mở cửa, đầu anh gật nhẹ, ý là đã hiểu Trúc An hiểu ý liền cúi đầu chào hai người, rồi nhẹ nhàng quay người đi xuống dưới lầu.

Tuyết Đan vẫn theo thói quen cài sẵn vũ khí bên trong y phục của mình phòng ngừa bất trắc, cô đưa qua cho Lâm Nghiêm hai khẩu súng ngắn và năm dây đạn, cùng một cây dao bấm chuyên nghiệp dành cho những sát thủ sử dụng mà thôi.

Lâm Nghiêm cười tươi tấn đón nhận cất vào bên trong chiếc áo vest của mình, anh liền nhanh tay ôm lấy eo nhỏ của Tuyết Đan dìu cô cả hai rời khỏi phòng, anh không quên khóa cửa cẩn thận bằng chức năng chống trộm hiện đại nhất .

Cả hai xuống dưới sảnh thì mọi người đều đã ra xe đứng chờ, gương mặt ai cũng rất hào hứng chờ đợi đến lúc gặp mặt Gia Khiêm mà điều quan trọng là họ muốn khám phá bí mật của Gia Khiêm đang che giấu, tất cả đều lên xe, những chiếc xe nhanh chuyển bánh.

Năm chiếc xe nối đuôi nhau rời khỏi căn cứ Đặng Gia, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn các món ăn ngon, và những món Gia Khiêm thích ăn nhất, mà quan trọng là rượu, Phúc Hiên đã chuẩn bị năm thùng rượu mạnh loại Gia Khiêm thích uống nhất,năm chiếc xe theo địa chỉ được cho, nhanh phóng mà chạy đến .

Hạ Huyền lúc này cô đã chuẩn bị xong, cô mặc trên người chiếc đầm lờ mờ đen, cổ tròn, hai dây càng tôn lên nước da trắng, cô khoác một chiếc áo mỏng bên ngoài cùng màu có tay ngắn, cô không muốn Gia Khiêm không được vui,tóc dài cô cột cao gọn gàng,chân mang đôi giày búp bê màu đen nhìn cô vừa xinh đẹp lại sang trọng. cô xuống bếp phụ với Gia Khiêm dọn thức ăn ra bàn, đang dọn cũng gần xong, vào lúc này chuông cửa bất ngờ vang lên in ỏi, Hạ Huyền vội vàng dừng tay, cô nhanh chân đi ra mở cửa.

Đứng trước cửa lúc này là Bạch Lâm Nghiêm tiếng chuông cửa vừa dứt, tiếng mở cửa cũng liền tiếp theo sau, Lâm Nghiêm nhìn cô gái trước mặt mình anh lập bắp nói .

_ Bạch Tuyết Đan em tại sao lại thay y phục khác rồi hả?.

_ À hay ý em muốn vượt tường với tên Gia Khiêm đó hả? Anh nói cho em biết em đã là người của anh, mãi mãi sau này cũng đừng có mong mỏi,mơ tưởng đến ai khác có biết không hửm?

Lâm Nghiêm nổi cơn ghen tuông anh tức giận liền nắm giữ bàn tay của Hạ Huyền với ý định ôm cô vào lòng, Hạ Huyền thấy ra điều đó, cô sợ hãi liền la lớn.

_ Anh Gia Khiêm mau ra cứu em với!..... Gia Khiêm ơi!

Cũng vừa lúc này phía sau của hai người hai giọng nói không hẹn mà cùng nhau lên tiếng .

_ Bạch Lâm Nghiêm anh đang ôm ấp cô gái nào trước mặt tôi vậy hả?.

_ Bạch Lâm Nghiêm cậu mau buông tay người phụ nữ của tôi ra ngay!.

Lâm Nghiêm nghe được tiếng quen thuộc anh liền buông tay cô gái trước mặt mình, anh quay ra phía sau, một diễn cảnh lúc này làm cho Lâm Nghiêm xém chút nữa ngã xiu, anh đứng chết lạng ngay tại chỗ mắt mở lớn hết mức có thể, miệng há to và không thể khép lại được.

Tuyết Đan vừa lúc Lâm Nghiêm xoay người cô cũng cố ý bước lên xem con bé nào có lá gan lớn dám đụng vào người đàn ông của cô, nhưng khi nhìn thấy được mặt của đối thủ Tuyết Đan cũng không hơn gì tình cảnh của Lâm Nghiêm là bao nhiêu, cô quá bất ngờ vì có một người giống y chang như mình, không thể nhìn ra sự khác biệt nào, cô chôn chân bất động tại

chỗ ngay lúc này .

Hạ Huyền cô vì sợ hãi mà nhắm mắt lại, nhưng khi vừa nghe được tiếng người nữ lạ cô bớt sợ hơn và từ từ mở mắt nhìn những gì đang diễn ra, cô vừa nhìn thấy người nữ trước mắt, vì hốt hoảng, cùng kinh ngạc, cả hai bàn tay liền đưa lên che lấy miệng chính mình để tránh việc cô hét lớn trong lúc này.

Hạ Huyền không thể tin nổi vào mắt mình, tại sao trên đời này lại có người giống mình như giọt nước như vậy chứ, Hạ Huyền lấp bấp nhìn cô gái giống mình lên tiếng hỏi .

_ Xin.....lỗi cô!.....cho.....tôi.....hỏi cô tên gọi là gì vậy?.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chị em gặp mặt _ 5

Hạ Huyền hỏi lời xong, Gia Khiêm ôn tồn đi đến đứng phía sau của cô, cánh bàn tay anh vòng ra phía trước ôm lấy eo của Hạ Huyền, anh liền hôn nhẹ lên chiếc cổ trắng mịn của cô, ánh mắt nhìn hai người đang đứng bất động hiện rõ ý cười, giọng từ tốn lên tiếng .

_ Đây hai người định đứng luôn ngoài này cho chết cóng hết hay sao? Muốn gì vào nhà hãy nói, đám người của Đồng Nhan họ đang đi đến kia, mau vào nhà thôi Lâm Nghiêm cả Tuyết Đan nữa mau vào trong thôi.

Gia Khiêm dứt lời anh liền bế bổng cô gái của anh lên, xoay người ôm cô đi vào nhà, Hạ Huyền bị ôm bất ngờ cô hốt hoảng la ó um sùm .

_ Gia Khiêm!.... Mau bỏ em xuống, em tự đi được mà Gia Khiêm.....mau bỏ em xuống đi anh.

Lâm Nghiêm và Tuyết Đan khi họ nghe tiếng la của cô gái trước mắt lúc này hai người mới chợt tỉnh táo, Lâm Nghiêm eo Tuyết Đan cả hai nhẹ bước theo vào trong nhà, lúc này đám người của Hy Doanh, Đồng Nhan, Trúc An, Ngọc Tuệ, Đình Phúc, Phúc Hiên, Nguyên Khang, và Lục Vỹ cũng vừa bước theo vào bên trong ngôi nhà .

Lúc tất cả đã ngồi an vị trên ghế, Hạ Huyền lúc này từ bên trong bê ra mâm bánh ngọt và trà cùng trái cây, khi cô đưa trà đến từng thành viên, lúc này đây không ai bảo ai nhưng mọi người đều hành động giống nhau như một, đó là há to miệng, mắt đứng tròn, bàn tay cầm tách trà giữ ở trạng thái như thời gian bị ngừng lại, còn Gia Khiêm ngồi yên quan sát tình hình anh chỉ cười thầm trong bụng, thật ra cảm giác này anh đã trải qua, bây giờ chứng kiến lại thật là thú vị nha.

Hạ Huyền mời trà xong cô đi đến ngồi kế bên Gia Khiêm, nhưng cô lại bị anh bá đạo kéo cô ngồi vào trong lòng của anh, cô bất đắc dĩ phải chiều ý của anh, vì ở đây toàn là bạn thân của Gia Khiêm cô không muốn anh phải mất mặt trước mọi người .

Gia Khiêm uống một ngụm trà ấm, xong anh đặt tách xuống bàn, anh nghiêm mặt nhìn mọi người, giọng trầm ấm lên tiếng nói.

_ Tôi mời mọi người đến đây hôm nay là có ba việc cần công bố, mọi người hãy chú ý nghe cho rõ nhé .

_ Việc thứ nhất tôi xin tuyên bố tôi sẽ kết hôn vào tháng sau, và người tôi cưới làm vợ là Hạ Huyền bác sĩ khoa nội, người đang ngồi trong lòng của tôi lúc này đây.

_ Ô!.....hà.....kết hôn sao?.

Tất cả đều cùng nhau nói, tạo ra một diễn cảnh khá bất ngờ và nghe qua cứ tưởng chuyện hài hước, vì ai cũng biết Gia Khiêm yêu thích Tuyết Đan đã từ lâu, ấy mà giờ đây anh lại tuyên bố sẽ kết hôn mà cô dâu lại không phải là Tuyết Đan kia chứ quả là y như chuyện hài.

Gia Khiêm tăng hắng hai tiếng, mọi người liền im lặng để lắng nghe tiếp .

Gia Khiêm từ tốn lại nói.

_ Việc thứ hai là tôi nghi ngờ Tuyết Đan và Hạ Huyền là chị em sinh đôi bị thất lạc năm xưa, tôi đã hỏi ba của tôi, ông ấy và ba của Tuyết Đan và Lâm Nghiêm là bộ ba tri cốt của nhau, nên ba tôi biết rõ, ông ấy có nói ngày trước mẹ của Tuyết Đan sinh đôi một cặp con gái, nhưng người em bị bắt cóc và mất tích luôn từ đó, mặc dù đã tìm rất nhiều năm vẫn không tìm ra được cô em gái của Tuyết Đan. Bây giờ chỉ cần Hy Doanh và Phúc Hiên kiểm tra ADN cho hai người là sẽ biết chính xác ngay, nhưng lúc này theo tôi nghĩ mọi người nhìn hai người họ thì chưa có kết quả xét nghiệm thì mọi người cũng đã có thể nhìn ra rồi đúng không?

Hạ Huyền trong lòng Gia Khiêm cả người cô đã rung lên vì cô đang khóc, cô suy nghĩ " hai mươi mốt năm sống và lớn lên nhờ một mình sư cô nuôi dưỡng, không có biết cha và mẹ mình là ai, tình cảm yêu thương nhận được là từ sư cô bang cho, ngày ngày lễ phật, đọc kinh, đi học, rồi trở về chùa, chỉ có vậy, nhưng giờ đây bất ngờ có người nói, cô có gia đình, cô chị gái xinh đẹp như vậy, cô không tránh khỏi xúc động vui buồn lẫn lộn xen nhau trong lúc này.

Tuyết Đan là một người cứng cỏi không có gì làm cho cô phải bận tâm, nhưng trong lúc này khi cô nghe được mình còn có người em gái ruột thịt của mình, cùng được cha mẹ sinh ra cả mười ngón tay cô bám vào lòng bàn tay chính mình, cô đang kiểm chế cảm xúc nó đang càng lúc tăng lên trong người mình, cô không muốn ai nhìn ra được cô đang cảm giác hạnh phúc đến mức độ nào, Lâm Nghiêm là người hiểu cô nhất, anh với cánh tay qua bàn anh nắm lấy bàn tay của cô, anh không cho cô tự làm tổn thương chính mình, nhờ có anh mà tâm trạng của Tuyết Đan bớt căng thẳng hơn cô nhìn anh cười nhẹ, cô trầm lặng suy nghĩ " từ ngày cha và mẹ cùng em trai mất đi, trên cuộc sống này cô đã xem như mình đã chết, chỉ có mỗi ba và Lâm Nghiêm là động lực để cô sống tiếp và cả mối thù lớn của gia đình cô nhất định phải đòi, cho nên nó cũng là một trong những tác động lớn để cô tiếp tục cuộc sống này.

Nhưng bây giờ cô còn một đứa em gái máu mủ này, cô phải yêu thương và bảo vệ cho nó được an toàn cùng hạnh phúc, bây giờ cô lại có thêm một điều nữa để cô tiếp tục cuộc sống của mình rồi ".

Gia Khiêm ngừng lại một ít giây anh lại nói tiếp, mọi người vẫn đang cố gắng để lắng nghe tiếp, Gia Khiêm uống thêm ngụm trà và tiếp tục.

_ Việc thứ ba tôi muốn nói chúng ta cần phải bảo vệ cho Hạ Huyền cẩn thận, vì Tuyết Đan và em gái không khác gì nhau, và trong thế giới hắc đạo lẫn bạch đạo Tuyết Đan gieo thù oán không ít, nên việc tìm ra em gái sinh đôi của em ấy không được công bố ra bên ngoài, nếu không sẽ có những kẻ tìm đến Hạ Huyền mà hạ thủ, mọi người có hiểu những gì tôi lo lắng hay không?.

Vừa nghe xong lời của Gia Khiêm tất cả mọi người liền tỉnh ngộ, họ nhanh liền gật đầu đồng ý với lời của Gia Khiêm, Tuyết Đan lúc này bắt ngơ lên tiếng

_ Anh Gia Khiêm nói không sai chỗ nào, tôi cũng đang lo lắng về chuyện này, theo tôi cứ để em ấy sống bên này với Gia Khiêm, và căn nhà này vốn dĩ không ai biết đến khu vực nơi đây cũng ít người ở, chúng ta sẽ mua lại hết khu vực này và cho các anh em xây nhà sống trong khu vực này, theo mô hình như nhà dân ở bình thường nhưng thực tế chúng ta sẽ kiểm soát được hết, khi em ấy đi làm sẽ có người đưa đi, đón về, bệnh viện em ấy làm Gia Khiêm xem anh mua lại luôn đi, nó sẽ có sự giám sát của chúng ta, như vậy em ấy sẽ được an toàn, và quan trọng là chúng ta phải tập huấn võ cho em ấy, để em ấy phòng thân.

Mọi người gật đầu lia lịa khi nghe ý kiến của Tuyết Đan đưa ra, Hạ Huyền đã bót khóc, Gia Khiêm yêu thương lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Hạ Huyền dựa vào lòng ngực của Gia Khiêm cô nhẹ nói với anh.

_ Về võ thuật em có được học từ nhỏ, nhưng so với các anh, chị chắc chắn là em không thể so sánh được, và em cũng không biết bắn súng, em chỉ biết cầm dao mổ để cứu người mà thôi, Gia Khiêm cười tươi khi nghe cô nói vậy anh nhìn cô nhẹ đáp.

_ Em khỏe quá, mọi người dạy cho em là để em phòng khi có bất trắc, nguy hiểm em tự phòng thân mình, chứ có ai bảo em đi giết người đâu mà em sợ.

Tuyết Đan nhìn hai người tình cảm như vậy lòng cô lúc này cũng cảm thấy an tâm và nhẹ nhàng, cô rất lo lắng cho Gia Khiêm vì cô mà buồn bã, nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi, anh ấy đã có được hạnh phúc của mình rồi.

Đang im lặng Ngọc Tuệ bất ngờ la lớn.

_ Trời ơi em đói bụng quá, làm ơn cho em ăn cái gì đi mấy anh chị ơi!.

Nghe Ngọc Tuệ bảo đói lúc này Gia Khiêm mới chợt nhớ ra là chưa có ai được ăn cơm cả, anh cười tươi nói lớn.

_ Tôi rất xin lỗi mọi người nhiều, mãi lo nói chuyện mà quên mất, nào mời các anh em chúng ta cùng nhập tiệc mừng cho chị em Tuyết Đan đã tìm được nhau nhé, xin mời tất cả vào trong dùng tiệc nào

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chị em gặp mặt _6 đỡ khóc đỡ cười _ 1

Sau lời mời của Gia Khiêm thì tất cả mọi người đều đứng dậy để đi vào bên trong nhà ăn, Lục Vỹ, Đinh Phúc cùng Nguyên Khang cả ba đi ra ngoài xe bê những thùng rượu vào, còn các người nữ thì bụng bê những món ăn của bọn họ đem theo đặt thêm lên trên bàn tiệc .

Tất cả đã xong, rượu cũng đã được khai ra và rót vào ly, cả đám vui vẻ cùng cầm lên ly đưa cao về phía trước mặt cả đám liền cùng nói lớn.

_ Xin chúc mừng gia đình lão đại! Xin chúc mừng Đặng tổng sắp kết hôn.....một.....hai.....ba..... Zô.....zô! .

Cả đám rất hưng phấn vui vẻ họ cùng nhau ăn, rồi uống, Hạ Huyền đi đến mờ nhạc sôi động, cả đám vì có men rượu nên rất thích thú cả đám đều kéo nhau ra giữa nhà mà khiêu vũ .

Bạch Tuyết Đan vui vẻ ôm lấy em gái nhỏ vào lòng, cả hai cùng nói chuyện với nhau, cùng nhau nâng ly và uống liên tục, Hạ Huyền hết khóc rồi lại cười, cô kể lại những chuyện lúc nhỏ của mình đã từng trải qua cho chị gái nghe, cô lại hỏi về cha và mẹ của mình .

Tuyết Đan đau lòng không biết phải nói sao cho em gái hiểu, cô đành nói đại họ và em trai bị tai nạn xe hơi đã qua đời.

Hạ Huyền nghe xong càng khóc lớn hơn, Tuyết Đan yêu thương ôm em gái vào lòng mà dỗ dành, đang lúc ôm nhau, Hạ Huyền vì uống nhiều mà nôn hết lên người của chị mình, Hạ Huyền thấy áy náy nên nhanh đưa chị vào trong phòng của mình tắm, cô đưa chiếc khăn ngăn màu đen cho chị thay đổi .

Bên ngoài cả đám người vẫn rất hăng say uống rượu hôm nay cả hai người ít uống rượu nhất là Hy Doanh và Phúc Hiền họ đều là bác sĩ, nhưng vì niềm hạnh phúc của lão đại mình mà cả hai uống nhiều như chưa từng được uống.

Lúc này Lục Vỹ mở lời bài trò chơi anh rủ thêm ba người Trúc An, Hy Doanh, và Phúc Hiền cùng ra sân phía sau nhà chơi tù xì còi y phục trên người và uống một ly rượu nếu thua, vì tất cả đều đã có men say nên ai cũng hăng máu, cuối cùng bốn người ôm bốn chai rượu cùng nhau ra sân ở phía sau nhà của Hạ Huyền họ bắt đầu trò chơi của mình .

Trong phòng lúc này Tuyết Đan đã tắm gội xong, cô mặc đồ của em gái thật vừa vặn, xoa ra mấy tóc vì còn ướt, đi trở ra cô cầm ngay chai rượu uống còn dở dang khi này mà tu hết, hai chị em lại cùng ngồi xuống ghế sofa họ lại tiếp tục tâm sự và uống rượu.

Gia Khiêm và Lâm Nghiêm cùng đám bạn Nguyên Khang Đồng Nhan, Đinh Phúc Ngọc Tuệ, sáu người vẫn vui vẻ uống rượu nhảy nhót vui vẻ không biết say là gì .

Ngoài sân vườn lúc này phần thắng đang nghiêng về Phúc Hiền và Trúc An, Hy Doanh đã bị Phúc Hiền còi chỉ còn mỗi bộ đồ trong màu hồng xinh đẹp, còn Lục Vỹ bị còi giờ chỉ còn chiếc quần nhỏ, cơ thể Lục Vỹ đầy quyền rũ với cơ bụng sáu múi chắc chắn khỏe mạnh, làm cho Trúc An nhìn mê mẩn, Trúc An bị còi chỉ còn chiếc quần dài, còn phần trên xem như bay mất.

Phúc Hiền lại tiếp tục ra cái kéo, Hy Doanh lại mở hồ ra cái bao, Phúc Hiền lại thắng anh vui vẻ cười, anh đưa cánh tay còi đi chiếc áo nịch ngực của Hy Doanh, đôi ngực to săn chắc lộ ra bên ngoài, nhụy hoa hồng hồng phía trước ngực làm cho máu huyết của Phúc Hiền sôi trào khi anh vừa nhìn thấy, anh đưa ly rượu phạt đến cho cô uống .

Hy Doanh vì đã uống quá nhiều nên lần này uống nữa, thật sự cô không thể nào nuốt nổi, một nửa rượu đã bị trào ra ngoài miệng rơi xuống đôi ngực xinh đẹp của cô, rượu màu đỏ chảy xuống làn da trắng hồng như tuyết của Hy Doanh, Phúc Hiền nhìn cảnh tượng trước mắt anh không thể chịu nổi kích thích này, anh ôm lấy cả người Hy Doanh cuối xuống hôn ngẫu nhiên lên cánh môi mềm mại của cô, Hy Doanh trong cơn say cũng rất cuồng nhiệt đáp lại với anh và cả hai người chìm đắm trong vũ khúc của cơ thể, và chuyện gì nên xảy ra cũng đã xảy ra ngay sau nụ hôn đó.

Trúc An mê mẩn ngắm nhìn thân thể hấp dẫn của Lục Vỹ, cô vô thức đưa bàn tay vuốt ve trên vòng ngực săn chắc của anh, cô không chú ý nhiều, khi phát hiện ra thì đã không còn kịp nữa rồi, cô đã bị Lục Vỹ dụ dỗ, dẫn dắt cô chìm vào sự đam mê của ái dục mất rồi, giờ phút này cô chỉ biết mình đang nằm dưới thân anh mà phát ra tiếng rên rỉ đầy quyền rũ lòng người chỉ vì cảm giác sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Chị em gặp mặt _ 7 đỡ khóc đỡ cười _ 2

* Lúc này bên trong nhà Tuyết Đan và em gái hai cô đều đã say hai cô dựa đầu vào nhau tiếp tục nói chuyện, bất ngờ bàn tay của Hạ Huyền bị người kéo mạnh, kèm theo là giọng nói nhura nhura của đàn ông lên tiếng.

_ Tuyết Đan anh nhớ em rồi, chúng ta vào trong nằm nghỉ ngơi đi em.

Hạ Huyền tay bị kéo mạnh cô đau quá liền quay ra sau, trong lúc say nhưng cô vẫn nhìn ra người đang nắm giữ bàn tay mình không phải là Gia Khiêm, Hạ Huyền sợ hãi liền la lớn.

_ Anh Gia Khiêm!.....Gia Khiêm.

_ Anh đâu rồi đến giúp em với tay em đau quá.

Gia Khiêm từ phòng vệ sinh vừa đi ra, tai anh chợt nghe được tiếng kêu của Hạ Huyền mặc dù mình đang rất say nhưng anh cũng cố gắng chạy nhanh ra phía trước.

Gia Khiêm mắt nhắm mắt mở anh chạy đến nắm lấy một cánh tay kéo cả thân thể người mà anh cho là Hạ Huyền vào trong lòng mà che chở, giọng nhẹ nhàng anh lên tiếng an ủi.

_ Hạ Huyền em đừng sợ nữa đã có anh ở bên em rồi.

Người trong lòng Gia Khiêm lúc này vì bị ôm bất ngờ nên không kịp phản ứng, nhưng khi cô nghe được tên Hạ Huyền thì cô liền trầm giọng lên tiếng nói.

_ Tôi không phải là Hạ Huyền Gia Khiêm à, anh mau buông tôi ra đi.

_ Hạ Huyền lúc này cô cũng vừa nghe được giọng nói của chị mình, cô liền nhanh quay lại hướng về tiếng chị mình nói, cô vừa nhìn ra được Gia Khiêm lúc này vẫn đang ôm chị mình, Hạ Huyền bức tức cô nói lớn.

_ Gia Khiêm anh đang làm gì vậy hả? .

Tuyết Đan lúc này cũng vừa đẩy được cơ thể Gia Khiêm ra khỏi mình, cô nhìn sang Lâm Nghiêm giọng điệu bức bối nói lớn.

_ Lâm Nghiêm anh vào đây với em, anh chết với em ngày hôm nay, anh nghĩ sao mà cả tôi mà anh cũng không nhìn ra là sao hả?.

Tuyết Đan tức giận nắm lấy lỗ tai của Lâm Nghiêm mà kéo đi, Lâm Nghiêm vì đau quá mà kêu la ầm ĩ ở phía sau cô.

Gia Khiêm nhìn hai người kia mà anh chết đứng tại chỗ, anh trong đầu trầm suy nghĩ " ôi trời thật là không ổn rồi nha, hai chị em cô giống nhau như hai giọt nước, cứ nhảm kiểu này hoài chắc có ngày mất vợ luôn là chắc rồi, không được phải tìm ra cách gì đó để phân biệt giữa hai chị em này mới được nha " .

Gia Khiêm đang bận bịu với những suy nghĩ của mình bỗng dưng một tiếng động lớn vang lên hình như có ai vừa ngã xuống đất thì phải " ầm ".

Gia Khiêm liền nhanh nhìn xuống, cả gương mặt anh liền hoảng, giọng nói trầm ảm nhìn người nằm dưới đất mà gọi lớn.

_ Hạ Huyền em bị gì vậy, mau mở mắt ra nhìn anh đi Hạ Huyền!.

Gia Khiêm vội vàng bế cô nhanh vào phòng của họ, anh nhanh lấy khăn nhúng nước vắt khô lau mặt cho cô, bóp tay chân cho cô, miệng vẫn không ngừng gọi lấy tên cô.

_ Hạ Huyền em mau tỉnh lại đi em!.....em là đang bị gì vậy Hạ Huyền!.

Gia Khiêm bất ngờ nhớ ra ở đây họ có đến hai bác sĩ giỏi mà, anh vội vàng chạy khắp nhà để tìm, đến lúc Gia Khiêm chạy ra ngoài sân sau tìm thử, ôi trời những thứ anh đang nhìn thấy làm Gia Khiêm xem chút nữa chảy cả máu mũi.

Thấy tình cảnh không mấy thuận tiện để kêu họ Gia Khiêm lại chạy vào nhà, anh quyết định chính mình sẽ bắt mạch kiểm tra cho cô xem là cô bị gì trước rồi mới tính tiếp, vì anh trước kia có học qua môn này, thật vừa đúng lúc này cũng có dịp để dùng rồi.

_____()

*Lời tâm sự!

* Thật xin lỗi các bạn chương này của mình viết không được tốt lắm, nhưng mình giữ đúng lời hứa tối nay sẽ ra chương mới của bộ này nên mình đã rất cố gắng viết, tình hình của mình hiện tại không tốt, công việc quá nhiều, mình rất mệt mỏi, cánh tay bị trật gần tuần trước cũng đã bớt, nhưng vì mấy ngày nay lại làm nhiều nên nó lại trở đau nặng hơn.

Mình đã cố gắng nhiều để viết truyện, vì tình cảm của các bạn đã dành cho truyện của mình, Trương Diệu Anh thật chân thành cảm ơn tình cảm của các bạn đọc giả rất là nhiều, chương này nếu có gì sai sót, rất mong các bạn bỏ qua cho mình nha

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chị em gặp mặt _ 8 đỡ khóc đỡ cười _ 3

Gia Khiêm lấy lại bình tĩnh anh cầm cánh tay Hạ Huyền đặt nhẹ lên chiếc gối mềm, hai ngón tay đặt nhẹ lên cổ tay của Hạ Huyền Gia Khiêm tập trung vào mạch trên cổ tay cô mà kiểm

tra.

Trải qua gần mười phút kiểm tra cuối cùng Gia Khiêm cũng mừng rỡ thở ra một hơi vì mạch của Hạ Huyền khá là ổn định, chắc do cô say quá mà thôi, Gia Khiêm vui vẻ nhìn con mèo của mình ngủ ngon như vậy, Gia Khiêm thật thấy hạnh phúc khó tả, anh liền nhanh đi ra khóa cửa phòng anh liền trèo lên giường hai cánh tay ôm cả người Hạ Huyền vào lòng mà đi vào giấc ngủ.

Bạch Tuyết Đan tức giận kéo Lâm Nghiêm ra bên ngoài cả hai lên xe hơi, cô hạ xuống màn xe, Tuyết Đan liền bắt đầu ra tay tra tấn Lâm Nghiêm bằng cách, ngắt, nhéo, cắn, Lâm Nghiêm vì đau anh la ó lên tiếng năn nỉ.

_ Vợ ơi tha thứ cho chồng đi mà!

_ Anh còn dám gọi tôi vợ à? Có người chồng nào mà cả vợ mình mà nhìn không ra như anh không hả?

Lâm Nghiêm nhìn cô gái nhỏ của mình tức giận anh càng nhìn càng thấy yêu thương, Lâm Nghiêm bất ngờ bấm một nút nhỏ bên trên tay lái, lúc này tất cả ghế trong xe đều được hạ xuống ráp lại thành một chiếc giường lớn thoải mái, Lâm Nghiêm bất ngờ lật cả người Tuyết Đan nằm xuống nệm, anh liền đè lên trên cuối đầu xuống hôn lên cái miệng đang huyền thuyên mẩn mình này giờ.

Bị hôn bất ngờ Tuyết Đan không phản ứng kịp cô bị Lâm Nghiêm hôn cuồng nhiệt đến không thở nổi, cả người cô dâng lên sự kích thích cuồng nhiệt, hai cánh tay cô liền ôm lấy cổ anh, môi anh đào của cô lúc này cũng cuồng nhiệt đáp trả lại nụ hôn đầy nóng bỏng của Lâm Nghiêm cả hai cùng nhau phiêu bồng trong cảnh giới cực lạc chỉ riêng hai người, không bao lâu trên hai cơ thể đã không còn gì vướng bận, chiếc xe theo nhịp của hai người bên trong mà nó mà lắc, lúc chậm nhưng có lúc lại nhanh và mạnh mẽ, kèm theo là những tiếng rên rỉ đầy quyến rũ, và tiếng thở dốc mạnh mẽ lên đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Phân biệt

*Khí hậu mát lạnh của vùng ngoại ô nước Mỹ, ngoài phía sau sân vườn nhà của Hạ Huyền lúc này hai cô gái xinh đẹp cả người không mảnh vải, các cô vì lạnh mà động đậy, theo quán tính hai cánh tay càng ra sức ôm chặt chẽ thứ ấm áp kề bên mình, cả người liền xích lại gần hơn nơi khiến các cô thấy ấm.

Phúc Hiên vì cô gái trong lòng động đậy làm anh liền mở mắt tỉnh táo, Phúc Hiên nhìn ra cô gái của mình đang bị lạnh, mà trên người của cả hai không có mặc gì cả, Phúc Hiên nhẹ nhàng ngồi dậy đi lượm lại y phục của Hy Doanh mặc vào cho cô anh cũng nhanh mặc vào quần áo và ôm bế cô đi vào bên trong nhà.

Lúc đi ngang qua cặp Lục Vỹ anh cố ý đá vào người Lục Vỹ cho tên đó thức dậy mà lo cho cô bé kia, nếu không gọi không chừng chút nữa hai người này sẽ chết vì lạnh công mất thôi.

Phúc Hiên vừa rời đi thì Lục Vỹ vì bị đá đau anh liền mở mắt, anh nhìn cô gái của mình miệng bất giác cong lên cười tươi, Lục Vỹ cũng nhìn ra Trúc An đang bị lạnh, cơ thể cô hiện đang rung nhẹ, anh liền vội nhặt lên quần áo mặc vào cho cả hai, rồi liền nhanh bế cô vào bên trong nhà cho đỡ lạnh.

Bên trong nhà là một cảnh tượng hết sức vui mắt, mọi người say rượu ngủ ra sắn gỗ đủ các tư thế và kiểu.

Người ôm chân ghế, kẻ chui xuống gầm bàn, cặp đôi Nguyên Khang và Đồng Nhan thì ôm nhau ngủ trên sofa, còn cặp Đinh Phúc và Lữ Ngọc Tuệ thì ôm nhau nằm gần cửa đi vào bếp.

Phúc Hiên bế Hy Doanh đi vào khu vực phòng ngủ của Gia Khiêm chỗ này ấm áp và trống nhất anh đặt nhẹ cô xuống bàn thân cũng nằm xuống mà ôm lấy cả người cô vào lòng mình, truyền hơi ấm cho cô để cô ngủ ngon hơn.

Lục Vỹ lúc này cũng vừa bế Trúc An vào tới anh tìm một chỗ trống trong góc đặt cô gái nhỏ của mình xuống anh cũng liền này kề bên cô mà ngủ tiếp vì bây giờ chỉ mới là 6 giờ 30 sáng thôi.

5 tiếng sau, từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói lạnh lẽo làm cho tất cả đều giật mình thức dậy hết.

_ Bây giờ là mấy giờ rồi mà tất cả các người vẫn còn không chịu dậy nữa hả!

_ Lâm Nghiêm anh ghi vào sổ trừ tất cả những người chưa thức dậy ở đây, bốn tháng lương cả tiền thưởng và hai mươi ngày phép năm nay luôn cho em.

_ Được Tuyết Đan, để anh ghi vào sổ hết.

Lời Lâm Nghiêm vừa dứt, thì cả căn nhà bắt đầu náo loạn lên vì ai cũng tranh nhau mà đi vào trong để vệ sinh cá nhân, mọi người đều sợ bị boss trừ lương nha.

Không đầy nửa tiếng mà tất cả đều chỉnh tề ngồi chung quanh Lâm Nghiêm và Tuyết Đan, Hạ Huyền đang bận rộn pha chế cà phê cho mọi người, Gia Khiêm thì đang làm điểm tâm cũng đã sắp xong.

Tuyết Đan nhìn Trúc An nói.

_ Em có đem theo dụng cụ xăm trên xe không?

Trúc An nhìn lão đại cô cung kính cuối đầu nhẹ đáp.

_ Dạ em có mang theo để em ra xe lấy.

Nói xong cô đứng lên đi ra phía cửa, Tuyết Đan nhìn Hy Doanh lại nói.

Em lấy dụng cụ lấy mẫu máu của chị và Hạ Huyền đi xét nghiệm huyết thống dùm, chị muốn mọi người trên dưới đều phải tâm phục khẩu phục và hết lòng ra sức bảo vệ cho em gái ta thật tốt như đối với ta vậy.

Hy Doanh liền gật nhẹ đầu cô đứng lên đi lấy giỏ đựng dụng cụ y tế của mình, Hạ Huyền lúc này bê cà phê lên cho mọi người, Tuyết Đan lên tiếng nói.

_ Em gái hãy ngồi xuống ghế để Hy Doanh lấy ít máu của chúng ta đi xét nghiệm .

Hạ Huyền gật nhẹ đầu liền nhẹ ngồi xuống ghế kế bên chị mình .

Năm phút sau Hy Doanh đã lấy xong máu, cô cắt ki hai lọ máu vào túi áo khoác của mình, Lâm Nghiêm bảo mọi người vào ăn sáng rồi chuẩn bị trở về căn cứ.

Trúc An đưa hộp dụng cụ xăm cho Tuyết Đan rồi cô đi vào trong ăn sáng với mọi người .

Tuyết Đan nhìn Lâm Nghiêm cô khẽ nói .

_ Anh muốn xăm gì lên bàn tay em để phân biệt giữa em và em gái em thì tùy ở ý của anh đó.

Lâm Nghiêm rất hạnh phúc khi nghe cô bé của mình nói như vậy, cô cho anh tùy ý quyết định nữa, anh hạnh phúc vì trong trái tim của Tuyết Đan đã có bóng hình anh ngự trị, cô đã yêu anh thật rồi .

Bạch Lâm Nghiêm chuẩn bị xong anh từ tốn xăm lên cánh tay phải của Tuyết Đan.

Sau nữa tiếng trôi qua cuối cùng Lâm Nghiêm cũng đã xong, anh vui vẻ cất dụng cụ trở vào hộp, Tuyết Đan đưa cánh tay lên xem xét, cô liền ngại ngùng khi thấy anh xăm trên tay cô hàng chữ: Bạch Lâm Nghiêm là người của Bạch Tuyết Đan mãi mãi .

Tuyết Đan nhìn Lâm Nghiêm ánh mắt đầy yêu thương, hai má cô ửng hồng vì ngại ngùng.

Lâm Nghiêm yêu thương ôm cô vào lòng, bàn tay vuốt ve mái tóc của cô, giọng anh thủ thỉ bên tai cô.

_ Bạch Tuyết Đan anh yêu em! chúng ta cưới nhau em nhé .

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Huyết thống _ 1

Bạch Tuyết Đan nghe Lâm Nghiêm nói trái tim cô lúc này đập nhanh, cô rất hạnh phúc khi nghe được anh nói yêu mình và muốn tính đến chuyện kết hôn nữa.

Tuyết Đan im lặng hồi lâu cô mới từ tốn, cô nói thật nhỏ vào tai anh, cô không muốn em gái nghe .

_ Chúng ta sẽ kết hôn sau khi em làm xong một việc quan trọng, nếu đến khi đó nếu em còn sống thì em sẽ làm vợ của anh.

Lâm nghiêm nghe lời vừa xong anh gạt mình, ánh mắt anh mở to nhìn thẳng vào gương mặt xinh xắn của cô anh nói.

_ Em đi trả thù đúng không?

Tuyết Đan không nói nhưng đầu cô thì gật nhẹ.

Bạch Lâm Nghiêm lo lắng lại nói.

_ Anh sẽ đi cùng với em. Tuyết Đan nhìn anh cô nét mặt không vui lắc đầu lại nói.

_ Anh không được đi, chuyện này là mối thù của gia đình em, tự em sẽ giải quyết, nhà họ Bạch chỉ có mỗi một mình anh mà thôi, anh đừng làm cho ba đau khổ, em đã quyết định rồi anh không cần bàn cãi nữa.

Tuyết Đan đứng lên rồi khỏi ghế bước đi vào nhà ăn, cô nhìn mọi người liền nói lớn.

_ Mau lên chúng ta về tổng bộ, Đồng Nhan em mau đem máu đi thử đi, có kết quả báo liền cho tôi, càng sớm càng tốt để chúng ta còn phải trở về nước Anh nữa, ngày kia là có cuộc họp báo đây.

Mọi người nghe xong liền nhanh đứng lên dọn chén đĩa của mình vào bồn, cả đám bắt tay Gia Khiêm và Hạ Huyền rồi cũng nhanh chân đi ra xe.

Trước khi rời khỏi nhà Tuyết Đan ôm hôn em gái hai cái, rồi quay sang Gia Khiêm nói.

_ Anh hãy cử anh em thân tín của anh đến đây bảo vệ em ấy và anh, tối nay chờ em ấy về tổng cho chị em tôi trò chuyện với nhau trước khi tôi trở về Anh, nhớ đó anh Gia Khiêm.

Gia Khiêm liền gật đầu, hai cánh tay anh ôm eo Hạ Huyền cùng nhau đi ra cửa tiễn mọi người ra về.

Khi hai người thấy được những chiếc xe đã đi xa, Gia Khiêm liền bế bổng người Hạ Huyền lên đi vào trong nhà, Hạ Huyền với tay khóa cửa cẩn thận, Gia Khiêm liền bế cô vào phòng riêng của hai người, đặt Hạ Huyền nằm xuống giường lớn, đôi mắt anh nhìn cô đầy yêu thương và khao khát giọng trầm ôn anh từ từ lên tiếng.

_ Hạ Huyền anh yêu em, hãy gả cho anh em nhé!.

Hạ Huyền bất ngờ vì câu nói của Gia Khiêm cô không biết phải nói gì trong lúc này, cô chỉ biết gật đầu, hai cánh tay cô ôm cổ của Gia Khiêm mà kéo anh xuống, cô hôn lên môi anh nụ hôn nhẹ nhàng, nhưng cô vô tình không biết mình đã khơi dậy thú tính trong con người anh mất rồi, " cô sắp sửa phải hối hận cho hành động này của mình rồi đây ".

Đoàn xe của Tuyết Đan cuối cùng đã về tới tổng bộ của Đảng gia Lâm Nghiêm im lặng xuống xe đi thẳng lên trên phòng không nói với Tuyết Đan một lời nào, mọi người ai cũng về phòng người nấy, Đồng Nhan thì quay xe đi đến bệnh viện của Đảng gia để thực hành xét nghiệm mẫu máu của hai chị em lão đại, cô không nói gì với Phúc Hiền cô nhẹ nhàng ngồi vào phía tay lái, lúc này bên cửa của ghế phụ, Phúc Hiền thản nhiên ngồi vào, gài dây an toàn trước sự ngạc nhiên của Đồng Nhan.

Phúc Hiền không nhìn cô nhưng giọng trầm ấm anh từ tốn nói.

_ Ở bệnh viện Đặng gia không nhiều người biết em đâu, em sẽ gặp rắc rối, để tôi đi cùng với em sẽ nhanh hơn.

Nghe Phúc Hiền nói có lý, Đồng Nhan im lặng và liếc cho xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Huyết Thống _ 2

* 5 giờ sau tại bệnh viện của Đặng gia, Đồng Nhan vui vẻ trong lòng khi nhìn kết quả xét nghiệm ADN của chị em lão đại, trùng khớp 99/100 cô đưa tờ giấy kết quả sang cho Phúc Hiền xem, anh hài lòng gật đầu liền nói.

_ Thật là mừng cho lão đại đã gặp lại người thân duy nhất này, chúng ta từ nay phải để ý bảo vệ cô bé này thật tốt, kẻ thù của lão đại không ít đâu.

Đồng Nhan gật nhẹ đầu tỏ ý đồng ý với anh, Phúc Hiền lại nói tiếp.

_ Chuyện này phải giữ bí mật, em hãy lưu kết quả vào thẻ nhớ rồi xóa dữ liệu trên máy tính của bệnh viện đi, nhanh lên anh với em đi ăn món gì em thích nha, anh đói quá.

Đồng Nhan gật đầu rồi bắt tay vào bấm trên bàn phím, năm phút sau tất cả đã xong, cô cất giấy kết quả cùng thẻ nhớ vào túi bên trong áo khoác, lúc này cả hai liền đứng lên rời khỏi phòng xét nghiệm, hướng ra cổng bệnh viện mà đi.

Tại tổng bộ Đặng gia lúc này đã là hai mươi giờ hơn, trong phòng khách mọi người đều có mặt đầy đủ, cả nhóm người ngồi uống trà và dùng ít bánh và trái cây có mặt lúc này gồm có, Lâm Nghiêm, Tuyết Đan, Gia Khiêm, Hạ Huyền, Lãnh Nguyên Khang, Triệu Hy Doanh, Đinh Phúc và Lữ Ngọc Tuệ, trong bếp thì có cặp Lục Vỹ và Trúc An họ đang lui cui gọt trái cây cho mọi người.

Tuyết Đan ngồi kế em gái bàn tay cô nắm lấy bàn tay em mình mà vuốt nhẹ, cô nói với Hạ Huyền .

_ Em hãy chờ chị thu xếp bên đó ổn thỏa và an toàn thì chị sẽ đón em về, chị em chúng ta sẽ ra thăm mộ cha mẹ và em trai nhé em.

Hạ Huyền gật đầu đồng ý, cô nét mặt đượm buồn, cô không ngờ khi mình gặp lại người thân thì ba và mẹ đã không còn trên cõi đời này nữa rồi, cô thật sự cảm thấy quá xót xa cho số phận của mình, từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên đôi má của cô.

Gia Khiêm anh ngồi kế bên Hạ Huyền anh rất chú ý những biểu cảm của người con gái anh yêu, thì lúc này anh cũng nhanh phát hiện cô đang khóc anh yêu thương đưa bàn tay lên lau đi những giọt nước mắt, anh ôm cả người cô vào lòng mà vỗ nhẹ tấm lưng mảnh mai của cô, giọng nhẹ nhàng anh thủ thỉ bên tai cô.

_ Em hãy bớt buồn, từ nay bên cạnh em đã có chị gái, anh rể Lâm nghiêm và quan trọng nhất là đã có anh bên cạnh em, anh sẽ cùng em bước tiếp đoạn đường phía trước đến hết cuộc đời này.

Cũng vào lúc này bóng dáng hai người từ ngoài bước vào, không cần nói ai cũng biết họ là ai rồi.

Đi vào phòng khách Đồng Nhan đi đến bên lão đại hai tay đưa sấp giấy xét nghiệm cho Tuyết Đan giọng Đồng Nhan nhẹ nhàng lên tiếng.

_ Chúc mừng lão đại đã tìm được em gái ruột của mình!

Tuyết Đan cầm lấy kết quả nhanh xem, nét mặt cô liền trở nên tươi tắn, miệng cô cười tươi, cô quay sang em gái mà nói trong nghẹn ngào.

_ Em gái của chị, cha mẹ giây phút này chắc chắn là hạnh phúc lắm khi đã tìm được em, mà chị nghĩ chính cha mẹ đã đưa đường chỉ lối cho chị em ta tìm thấy được nhau, Hạ Huyền chỉ vui lắm.

Lần đầu tiên trước mặt mọi người mà Tuyết Đan lại khóc, những giọt nước mắt của hạnh phúc. Hạ Huyền ôm chặt lấy chị gái mình những giọt nước mắt lúc này lại rơi nhiều hơn nữa, trước cảnh tình này thì khó ai mà kìm nén được cảm xúc của mình, mọi người có mặt lúc này cũng không kìm được mà rơi lệ mừng cho cuộc tương phùng này của chị em họ

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 46: Trở Lại Anh!

* Cuộc gặp mặt của chị em họ và mọi người kéo dài đến nửa đêm tất cả lúc này mới đi ngủ, nhưng duy chỉ mình Bạch Lâm Nghiêm không ngủ được anh suy nghĩ về việc của Tuyết Đan nói lúc sáng, cô muốn đi trả thù mà lại không cho anh theo, anh lo lắng cô đi sẽ gặp nhiều nguy hiểm, anh không muốn mất đi cô anh trầm ngâm suy nghĩ " mình phải thay cô ấy giải quyết chuyện này cho xong để cô ấy được an tâm mà sống bên mình, đúng phải như vậy thôi ".

Lâm Nghiêm đã quyết định anh đi ra phía ngoài cầm lên điện thoại gọi cho một người.

_ A lô! Em hãy điều tra xem bây tên Dương Chính Trung hiện giờ có trong nước không?.

_ Lão có sống cùng gia đình lúc này không? Nếu có thì hãy báo cho tôi biết, và chuẩn bị khi tôi về nước chúng ta sẽ có cuộc thanh trừng, ngay lúc này hãy làm cho tập đoàn Dương thị sụp đổ không thể cứu vãn được nữa, tôi cho em ba tiếng để làm việc này, nhớ là không được cho lão đại biết về cuộc xóa sổ này có biết không?.

Chương 48: Trả Thù!

*Nghe tiếng rên rì của nữ nhân dưới thân Nguyên Khang thật không thể chịu nổi nữa, ý định ban đầu anh muốn trừng phạt cô cho cô biết thế nào là thách thức sức chịu đựng của anh, nhưng ngay lúc này đây anh thật sự phải buông tay đầu hàng vì cơ thể cô quá quyến rũ, tiếng rên rì của cô đã đẩy dục vọng của anh tăng vọt quá mức chịu đựng rồi.

Nguyên Khang cúi xuống chiếc khăn tắm vướng víu, anh nhanh nhẹn tách rộng hai chân của Đồng Nhan, nơi xinh đẹp của người nữ hiện ra trước mắt, anh liền cúi đầu vào nơi xinh đẹp mà thường thức vị ngọt của người con gái anh yêu.

Đồng Nhan bất ngờ bị tấn công vào nơi nhạy cảm nhất, cả người cô rung lên mạnh mẽ vì một cảm giác sung sướng do anh mang lại ngay lúc này, Đồng Nhan thần trí đã rơi vào trong dục vọng cô càng lúc tiếng rên rì càng lớn hơn, ái dịch cũng không ngừng chảy ra làm cho Nguyên Khang tột cùng phấn khích, anh không thể chịu đựng hơn được, anh liền đưa phần thân đang cương cứng của mình vào nơi mềm mại ấm áp và chặt chẽ của cô mà ra sức lướt động, anh cũng nhanh mở công tay cho cô để cả hai có thể tự do cảm nhận sự hạnh phúc của riêng họ.

Trời về đêm càng lạnh lẽo nhưng trong phòng có hai thân thể vẫn luôn dính chặt vào nhau, họ phát ra những tiếng rên rì hạnh phúc, nghe như một bản nhạc tình êm ái.

Cả hai dính lấy nhau khi họ kết thúc đã là bốn giờ sáng, Đồng Nhan vì quá mệt mỏi cô không chịu nổi mà đã ngất đi, Nguyên Khang ôm cô vào tắm sạch sẽ anh hạnh phúc ôm cô trong lòng mình, cả hai cùng nhau chìm vào giấc ngủ say.

Bạch Lâm Nghiêm mới hơn năm giờ sáng anh đã y phục chỉnh tề cùng với các đàn em thân tín rời khỏi tổng bộ của Bạch gia, đi theo anh có mặt thủ hạ trung thành mà cũng là người tài giỏi chỉ đứng thứ hai sau Tuyết Đan mà thôi, đó không ai khác là Lê Trúc An, cô từ nhỏ đã theo bên Lâm Nghiêm và Tuyết Đan, trách nhiệm quan trọng của cô là bảo vệ cho sự an toàn của Lâm Nghiêm.

Những chiếc siêu xe đã chờ sẵn trước cổng tổng bộ, Lâm Nghiêm nét mặt uy nghiêm bước chân vững chắc anh bước lên xe ngồi vào phía ghế sau, ngồi kế bên Lâm Nghiêm là cô trợ thủ đắc lực Lê Trúc An, nét đẹp lạnh lùng của cô, sự tài giỏi và tận tụy của cô khiến cho các anh em trong tổ chức đều phải kính nể, Lăng Nghiêm giọng nói trầm trầm, động tác lười biếng anh nhìn Trúc An lên tiếng.

" Mau đi thôi "

Nhận được lệnh thuộc hạ nhanh cho những chiếc xe nhanh chóng lảng bánh hướng biệt thự của tên Dương Chính Trung mà đến.

Hơn một tiếng sau cả đoàn xe đã dừng lại cách biệt thự của Chính Trung nửa thước, các sát thủ nhanh nhẹn rời xe và nhanh tiếp cận biệt thự, ra tay một cách chuyên nghiệp giải quyết tất cả các vệ sĩ trước cổng biệt thự, họ nhanh chóng mở cửa tiến vào bên trong và liền hạ thủ những người còn lại bên trong, mở đường an toàn cho nhị lão đại đi vào.

Lâm Nghiêm bước vào bên trong anh ngồi chiếm chỗ trên ghế salon anh từ tốn lên tiếng ra lệnh.

" Lôi cả nhà lão ra đây "

Nghe được lệnh các thủ hạ nhanh chóng mở cửa phòng một cách chuyên nghiệp rồi nhanh lẹ cô lão Dương Chính Trung và vợ con lão ra ngoài đại sảnh, làm cho tất cả bọn họ đều phải kinh sợ mà hết hồn, Chính Trung nhìn thấy Lâm Nghiêm ngồi đó ông liền rung rẩy, một người nổi tiếng như Lâm Nghiêm không ai mà không biết cả, nhưng điều làm hắn lo sợ là không biết mình đã làm gì đắc tội với Bạch gia mà hôm nay tổng giám đốc của một Bạch gia nổi tiếng phải đích thân tới đây, Chính Trung lấy hết can đảm nhìn Lâm Nghiêm nói.

" Gia đình tôi và công ty của tôi đã làm gì phạm lỗi với Bạch gia mà hôm nay cậu dẫn người đến đây như vậy? "

Nghe lão ta hỏi Lâm Nghiêm lười biếng không muốn trả lời, lúc này Trúc An lên tiếng nói thay chủ nhân mình.

" Ông và gia đình thật là không có lỗi với công ty của Bạch gia, nhưng đối với gia đình phụ nhân của Bạch gia thì có đó, cô ngừng lại ít giây rồi nói tiếp, ông mười mấy năm về trước ông đã cho người ra tay hạ sát cả gia đình của phụ nhân, nhưng may mắn phụ nhân đã thoát khỏi được kiếp nạn lớn năm đó, gia đình đó là Doãn gia, Doãn Minh là một người đang rất nổi tiếng trong giới kinh doanh vào thời điểm đó "

Chính Trung vừa nghe đến tên Doãn Minh cả gương mặt lão liền biến sắc trở nên xanh mét, cả thân thể đứng không vững liền té ngã xuống đất, ông cứ tưởng việc đó đã chìm vào quên lãng, cả nhà đó đã chết hết rồi, nhưng không ngờ còn sót lại một người, và giờ phút này là giờ phút này hắn phải trả món nợ máu này rồi.

Lão cúi đầu giọng run run nói với Lâm Nghiêm.

" Tôi xin cậu hãy tha cho vợ con tôi đi, họ không có biết chuyện gì cả, đó là lỗi của một mình tôi mà thôi, tôi xin cậu Bạch tổng "

Lâm Nghiêm nét mặt lạnh lùng, anh không nhìn lão, giọng anh trầm trầm từ từ nói.

" Vậy tại sao năm xưa ông không tha cho vợ con của bác Doãn Minh? "

" Bây giờ ông còn có tư cách để xin tha thứ sao, nhưng tôi đây sẽ không như ông, tôi sẽ tha cho con gái ông, nhưng nó phải trở thành kẻ mua vui cho các anh em của ban hội tôi suốt đời những khi họ cần, đó là cách nó phải trả nợ thay cho ông đấy "

" Mau ra tay đi, ta phải trở về dự họp báo, các người hãy xóa sổ nơi này luôn đi "

" Dạ nhị lão đại "

Lâm Nghiêm nói xong anh thân nhiên bước đi ra cửa, anh giao lại việc này cho Trúc An kết thúc rồi báo cáo cho mình sau.

Bước chân anh vừa rời khỏi cửa thì những tiếng la hét liền vang lên bên trong, Lâm Nghiêm chợt nở nụ cười nhếch mép, anh rất vui vẻ vì anh đã thay Tuyết Đan trả được mối thù của gia tộc, nó đã làm cho cô đau đớn bao nhiêu năm trời, anh bước nhẹ lên xe của mình, chiếc xe từ từ chạy đi rời khỏi nơi đó uest này.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tức Giận

Tại tổng bộ của Bạch gia lúc này là 7 giờ sáng Tuyết Đan thức dậy từ lúc 6 giờ hơn cô chuẩn bị cho buổi họp báo công bố ra mắt về việc tập đoàn của Bạch gia hợp tác làm ăn với tập đoàn Đặng gia về chuyên môn kinh doanh đá quý và thời trang.

Tuyết Đan rất ngạc nhiên vì khi thức dậy cô không thấy Bạch Lâm Nghiêm đâu cả, cô cũng không nói gì, cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân và thay bộ y phục công sở sang trọng màu trắng, cô nhanh nhẹn rời khỏi phòng ngủ để đi xuống phòng ăn để dùng bữa sáng.

Tại phòng ăn lúc này đã có mặt Dương Đồng Nhan và Đinh Phúc hai người đứng hai bên chờ đợi cô xuống cùng nhau dùng bữa, Tuyết Đan nhìn hai người cô đưa tay ra hiệu bảo hai người cùng ngồi xuống ghế.

Cả ba đều đã ngồi xuống lúc này Tuyết Đan mới lên tiếng hỏi

" Hai người sáng giờ có thấy anh trai của tôi đâu hay không? "

Đinh Phúc cùng Đồng Nhan vừa nghe xong lời hai gương mặt ngơ ngác nhìn nhau,rồi lại nhìn qua lão đại họ lắc đầu lia lịa, Đinh Phúc giọng trầm từ tốn nói.

" Chúng tôi vì mệt quá nên ngủ say cũng mới vừa dậy thôi, thật là chưa gặp mặt nhị lão đại nữa lão đại "

Tuyết Đan nghe vậy cô gật đầu biểu hiện là cô đã biết, cô giọng nhẹ nói.

" Thôi chúng ta nhanh ăn sáng đi, chúng ta phải đến buổi họp báo vào 9 giờ sáng nay tại công ty đó".

Cả hai người nọ cũng nhanh gạt đầu và cả ba người liền cầm cuối vào việc ăn sáng của mình.

Việc ăn cũng gần sắp xong thì lúc này từ phía ngoài có tiếng bước chân người đang đi vào, Tuyết Đan liền dừng lại động tác cô nhìn về phía cửa của phòng ăn, không đầy 3 giây kế tiếp của phòng ăn có người đẩy vào, Lâm Nghiêm nhanh chân bước vào, theo sau là Lý Ngọc Tinh, vừa vào đến anh liền lên tiếng nói lớn.

" Bạch Tuyết Đan ơi, anh đây đói bụng quá, em cho anh ăn sáng với "

Tuyết Đan vừa thấy Lâm Nghiêm miệng cô liền khẽ nhếch mép cười nhẹ, cô vui vì thấy anh đã trở lại và không có bị chuyện gì, nhưng cô cũng nhanh trở lại thái độ lạnh lùng ban đầu, cô nhìn anh miệng nhẹ nói.

" Ngồi xuống ăn đi, sắp đến giờ họp báo rồi đó, anh thật là mới sáng sớm đã chạy lung tung rồi "

Lâm Nghiêm nghe Tuyết Đan nói thế anh liền cười tươi tắn rồi cũng nhanh ngồi xuống ghế kế bên cô,quản gia liền nhanh gọi người lấy điểm tâm cho đại thiếu gia và Ngọc Tinh.

Tất cả lúc này không ai nói nhau gì nữa đến khi ăn xong năm người liền nhanh đi ra xe đã được chờ sẵn cùng nhau đi đến công ty dự cuộc họp báo.

Tại công ty cuộc họp báo diễn ra khá suông sẻ, mọi người vui vẻ chúc mừng cho hai công ty làm ăn luôn thành công và phát triển, lúc này tất cả báo chí đều đã ra về năm người Tuyết Đan, Lâm Nghiêm, Đồng Nhan, Đinh Phúc và Ngọc Tinh còn ngồi lại bàn bạc một số việc, lúc này từ ngoài Lữ Ngọc Tuệ bước nhanh vào phòng họp, cô cuối đầu chào mọi người và đi nhanh lại bên Tuyết Đan, cô ghé vào tai Tuyết Đan nói nhỏ, vừa nghe xong nét mặt Tuyết Đan chuyển biến khác thường, ánh mắt cô nhìn sang Lâm Nghiêm cô liếc anh nét mặt cô gợn dò lên cô lên tiếng nói với mọi người.

" Tất cả mọi người đi ra ngoài hết đi nhớ không cho ai bén mảng đến gần phòng này đó "

Mọi người nghe là đã hiểu là bảo đã đến rồi, nên tránh đi càng xa càng tốt nha, mọi người liền nhanh đứng lên cuối chào hai vị lão đại rồi nhanh chóng chạy cho lẹ khỏi khu vực nguy hiểm

Tuyết Đan thấy mọi người đều đã đi ra lúc này cô đi đến bên Lâm Nghiêm cô tung một đấm vào bụng anh, Lâm Nghiêm bị đấm bất ngờ không kịp né liền ăn trọn một đòn, anh ôm bụng nhăn nhó, mắt anh nhìn vào gương mặt đang tức giận của Tuyết Đan giọng anh trầm trầm nói.

Tuyết Đan à anh biết là chưa hỏi qua ý của em mà anh đã tự quyết định làm ra những việc đó, đây là lỗi của anh.

Nhưng anh là muốn cho em không phải sống những ngày tháng đau đớn vì nỗi đau mất mát năm xưa nữa, anh muốn em được sống hạnh phúc bên em gái của em, và bên anh và ba nữa, em hãy bỏ qua cho anh đi Tuyết Đan.

Tuyết Đan nét mặt lạnh lùng cô mở to đôi mắt đỏ hoe nhìn Lâm Nghiêm cô nở nụ cười mỉa mai với anh, giọng đầy phẫn nộ thét lớn vào mặt anh.

" Tôi không cần anh làm như vậy, tôi không phải là một cô bé lên ba mà cần anh phải thay tôi làm những việc này. Mối thù này là của tôi, của riêng gia đình tôi, những kẻ đã ra tay với gia đình tôi, phải chính tay tôi giết chúng tôi mới cam lòng, anh có hiểu được một đứa trẻ nhỏ phải chứng kiến ba mẹ mình cùng em trai mình từ người, từ người chết thảm trước mắt mình mà mình không thể làm gì để cứu họ "

"Mẹ của tôi trước khi chết bà vẫn luôn nhìn về tôi, bà không muốn tôi là lên vì sợ bọn chúng phát hiện ra tôi và giết cả tôi, thật là quá sức chịu đựng khi tôi nhìn mẹ bị đám người đó bắn nhiều phát đạn lên thân thể mẹ đến khi bà chết mới thôi, máu bà chảy ra nhuộm đỏ cả phòng ngủ của tôi, nhìn mẹ cha chết thảm thương như vậy trái tim tôi đã chết từ giây phút ấy rồi, anh có hiểu được nỗi đau này của tôi hay không hả Lâm Nghiêm mà tại sao anh lại làm như vậy chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Rời Đi

* Tuyết Đan vừa khóc vừa hét lớn, Bạch Lâm Nghiêm nhìn một cảnh này trái tim anh co thắt đau đớn vì anh nhìn thấy Tuyết Đan rơi lệ, từ trước đến nay cô ngoại trừ lần đầu tiên được

ba đón cô về biệt thự sau biến cố xảy ra tại gia đình, cô vừa ăn cơm vừa khóc vì nhớ người thân, cho đến hôm nay đã mười mấy năm trôi qua cô vẫn luôn che giấu cảm xúc đau khổ của mình bằng nét mặt lạnh lùng, nghiêm khắc nhưng hôm nay cũng vì chuyện gia đình, mà cũng là lỗi của anh nên Tuyết Đan mới bùng nổ cảm xúc đến như vậy, Lâm Nghiêm xót xa hai tay vương ra ôm chặt lấy người Tuyết Đan vào trong lòng mà dỗ dành.

"Tuyết Đan em đừng khóc nữa mà, anh hối hận lắm rồi, anh chỉ suy nghĩ đơn giản là muốn giúp em bớt đi nỗi đau buồn đã theo em bao lâu nay mà thôi, anh chỉ muốn em được sống vui về hạnh phúc, nhưng không ngờ lại làm cho em đau lòng đến như vậy, anh thật sự rất hối hận Tuyết Đan à".

Tuyết Đan im lặng cô không còn khóc nữa, cô nhẹ dùng tay đẩy người Lâm Nghiêm cách xa mình, đưa tay vào túi áo khoác lấy ra điện thoại rồi bấm vào số đã được ghi nhớ, tiếng chuông điện thoại reo lên hai tiếng bên kia có người bắt máy.

Bạch Tuyết Đan nghiêm giọng nói "Đình Phúc cậu chuẩn bị xe chờ tôi năm phút, gọi Ngọc Tuệ cùng đi".

Lâm Nghiêm nghe Tuyết Đan nói vậy anh liền lên tiếng hỏi cô.

"Em định đi đâu vậy? "

Tuyết Đan liếc mắt nhìn sang Lâm Nghiêm cô không trả lời anh, ánh mắt cô nhìn anh có hơi chút luyến tiếc, nhưng cô cũng nhanh trở lại trạng thái lạnh lùng, cô quay lưng ra hướng cửa ý muốn rời đi, Lâm Nghiêm lo sợ nhanh chân đi đến ôm chặt lấy thân thể cô, anh đẩy cô vào sát tường môi anh nhanh chóng ngậm lấy môi cô mà hôn ngẫu nhiên, Tuyết Đan vùng vẫy muốn thoát khỏi anh, nhưng thật sự cô không nỡ làm bằng hết sức lực vì Tuyết Đan vẫn nhớ anh bị trọng thương chỉ mới vừa hồi phục vẫn chưa khỏi hẳn.

Lâm Nghiêm thấy cô vùng vẫy anh càng tức giận và nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, bàn tay anh cũng không còn nghiêm túc nữa, anh thật sự mấy hôm nay anh rất nhớ cô, cuộc hôn nhân của hai người không dừng lại ở đó, Lâm Nghiêm nhanh chóng cởi ra y phục của hai người, anh nhanh chóng đưa vật cao ngạo của mình vào bên trong của Tuyết Đan mà ra sức lướt động.

Tuyết Đan mặc dù đang rất giận anh nhưng đụng vào vấn đề này cô thực sự buông tay đầu hàng với anh, vì trong lòng của cô cũng rất nhớ anh, nên giây phút này cô cũng phải nín nhịn.

Trải qua gần hai tiếng đồng hồ cuối cùng Lâm Nghiêm cũng lên đỉnh lần thứ ba, anh hạnh phúc bắn ra những mầm mống của mình vào bên trong của cô, anh rất mong muốn cô mang thai con của hai người, những giọt mồ hôi hạnh phúc của cả hai ướt cả trên chiếc ghế nệm, anh yêu thương ôm Tuyết Đan vào bên trong nhà vệ sinh để rửa, cũng may là phòng họp có nhà vệ sinh nên lúc này mới thuận tiện cho họ.

Sau khi tắm xong anh ôm chặt lấy cô vào lòng nằm trên một chiếc ghế nệm khác để nghỉ ngơi, nằm thêm khoảng hai mươi phút lúc này Lâm Nghiêm vì mệt nên đã ngủ rất say, Tuyết Đan nhẹ nhàng đứng lên, cô mặc vào quần áo chỉnh tề, cô nhìn vào gương mặt của anh một lúc rồi đi đến chỉnh lại nhiệt độ cho trong phòng ấm áp hơn để anh ngủ lúc này cô mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng họp.

Trước khi lên xe cô gọi cho Đồng Nhan và Trúc An vào trong phòng họp mà bảo vệ cho Lâm Nghiêm, bàn giao xong cô nhẹ nhàng lên xe rời khỏi tổng bộ đi về hướng nhà lấy ít đồ cần thiết, rồi lại lên xe đi về hướng đông của miền tây nước Anh. Tuyết Đan ánh mắt nhìn hai người đang ngồi kế bên mình, cô nhẹ giọng nói.

"Chưa có sự cho phép của tôi thì các người không được để lộ hành tung của tôi ra ngoài, kể cả Lâm Nghiêm hãy nhớ đó, còn về công việc Ngọc Tuệ em hãy nói với Hy Doanh hỗ trợ cho anh tôi làm đi".

"Dạ vâng ạ! "

Chiếc xe chờ Tuyết Đan đi đến nơi cô muốn, lúc này cô bảo Đình Phúc chạy vào một khách sạn năm sao cô muốn thuê phòng ở đây, Đình Phúc nhanh chóng đưa xe vào bãi rồi cả ba đi vào bên trong khách sạn, Đình Phúc đến quầy lễ tân đặt hai phòng VIP kế bên cạnh nhau, Tuyết Đan cũng báo tính tiền trước vì cô muốn ở đến ba tháng, nếu thích cô sẽ ở thêm, Ngọc Tuệ vừa nghe Tuyết Đan nói xong cô giật mình vì quá bất ngờ, nhưng hai người cũng không dám nói gì chỉ lặng lẽ mà làm theo lời Tuyết Đan mà thôi.

Cả ba đi theo lễ tân lên lầu 2 nhận phòng, số phòng là 201, 202, Tuyết Đan ở phòng 202, còn cặp Đình Phúc và Ngọc Tuệ thì ở phòng đầu để tiện mà bảo vệ lão đại của họ.

Tuyết Đan vào phòng cô mệt mỏi nằm lên giường tắt điện thoại đi động, cô an ổn nhắm mắt ngủ, vừa chìm vào giấc ngủ thì những hình ảnh của vụ thảm sát lại hiện ra, cô thấy mẹ mình người đầy máu, đôi mắt mẹ vẫn nhìn về phía mình, trong khóe mắt của mẹ những giọt nước mắt không cam lòng rời xa con mình, giọt nước mắt bất lực cùng đau đớn, từng giọt, từng giọt mà chảy xuống, cách đó không xa thân thể ba của cô vẫn ôm chặt lấy em trai để che chở cho em, nhưng không thể vì bọn khốn đó đã bắn vào đầu em rồi, cô đau đớn cắn nát đôi môi đến chảy máu chỉ vì mẹ không muốn cô bị bọn kia phát hiện nên cô phải giữ im lặng, và khi bọn người đó rời đi xa cô thấy mình đã bỏ ra, bỏ đến bên thi thể của cha và mẹ cùng em trai mà gào thét đau khổ.

Cũng cùng lúc này Tuyết Đan thét lớn rồi giật mình ngồi bật dậy, cả người cô ướt đẫm mồ hôi như vừa mới tắm xong.

Bên phòng hai người nghe thấy tiếng hét của lão đại, họ nhanh chóng chạy qua gõ mạnh cửa và gọi lớn.

"Tuyết Đan ơi, chị xảy ra chuyện gì vậy mau mở cửa ra đi chị Tuyết Đan! "

Sau mấy tiếng gọi của hai người, cánh cửa phòng đã được mở ra, Tuyết Đan mệt mỏi nhìn hai người nói.

"Tôi không sao, chỉ là gặp phải ác mộng thôi, hai người về phòng nghỉ ngơi đi, khi nào đói chúng ta cùng đi ăn".

Nói xong Tuyết Đan nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, hai người Đình Phúc và Ngọc Tuệ cũng nhẹ bước trở lại phòng của họ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nhớ Nhung _ 1

19:00 Tại tập đoàn Bạch thị, một giọng nam hét lớn trong phòng họp làm cho các vệ sĩ cùng hai đàn em thân tín đứng bên ngoài cửa là Trúc An và Đồng Nhan cũng phải lạnh cả sống lưng vì sợ hãi, người hét to đó không ai khác là Bạch Lâm Nghiêm.

Sau khi anh thức dậy thấy bên mình không có Tuyết Đan, hỏi ra mới biết là cô đã rời đi đã được bốn tiếng hơn rồi, anh liền gọi điện cho cô thì được báo là số điện thoại không liên lạc được, Lâm Nghiêm buồn bã kêu người mang rượu đến uống, chỉ mới gần hai tiếng đồng hồ mà Lâm Nghiêm uống hết ba chai rượu và giờ thì gào thét, anh đập hết tất cả những gì có

trong phòng, đàn em thân tính không một ai dám vào can ngăn vì sợ anh nổi giận lên giết chết.

Lúc này ngoài hành lang đang đi đến là một toán người mặc âu phục màu đen, người đàn ông cao lớn tuổi trung niên mặc âu phục xanh đen đi chính giữa, sự uy nghiêm của người đàn ông này làm cho mọi người nhìn thấy đều phải kính nể cuối chào, họ đang đi về hướng phòng họp.

Trước cửa phòng họp Trúc An và Đồng Nhan đang đứng gác hai cô vừa thấy bóng dáng người đang đi đến hai cô liền nhanh đi đến gần cung kính cuối đầu chào.

"Chúng thuộc hạ xin kính chào lão gia!".

Bạch Lâm Vũ nhìn hai cô ông gật nhẹ đầu rồi lên tiếng.

"Đại thiếu gia đâu? "

Nhưng khi hai người sắp lên tiếng trả lời thì tiếng đồ vỡ kêu lớn phát ra từ trong phòng họp, Lâm Vũ đứng ngoài này đã nghe thấy, ông nhếch mép hỏi tiếp.

"Nó đang làm loạn ở trong đó sao?".

Trúc An ái ngại gật nhẹ đầu, cô lí nhí nói.

"Dạ nhị lão đại đã uống hết ba chai rượu mạnh, và vẫn uống tiếp chai thứ tư thừa lão gia".

Lâm Vũ chau mày lại vì bức bối, ông nhìn xung quanh rồi nói tiếp.

"Vậy còn nhị tiểu thư đâu? Sao các người không đi gọi con bé Tuyết Đan qua cho nó trị tội thằng nhóc này".

"Dạ lão đại và nhị lão đại giận nhau, nên lão đại bỏ đi rồi, vì lý do này nên nhị lão đại mới thành ra như thế này ạ" Đồng Nhan nhỏ giọng bày tỏ.

Lâm Vũ nghe xong ông càng thêm tức giận, ông nhìn hai cô nói "Thằng Lâm Nghiêm lại chọc giận con bé nữa đúng không Trúc An? "

"Dạ thưa lão gia! Nhị lão đại thay mặt lão đại đi trả mối thù năm xưa của gia đình lão đại mà không cho lão đại biết, và thế là khi lão đại biết được mới có cơ sự này đây".

Bạch Lâm Vũ nghe xong ông thờ dài, ông nhìn hai cô lại nói tiếp "Ta hiểu được cảm giác của con bé trong lúc này, nhưng Lâm Nghiêm lại làm việc theo suy nghĩ riêng của nó, mà nó quên nghĩ đến cảm xúc của con bé ra sao, mặc dù Lâm Nghiêm nó làm việc này là có ý tốt, nhưng con bé Tuyết Đan có cá tính rất mạnh mẽ, độc lập và mối thù này nó đã canh cánh bao nhiêu năm rồi chỉ mong một ngày tự tay nó giết chết những người đó để trả thù cho cha mẹ nó, ấy vậy mà thằng nhóc này nó đã phạm phải điều cấm kị của con bé rồi".

Lâm Vũ nhìn sang các thuộc hạ của mình ông lên tiếng ra lệnh.

"Các người vào đó bắt trói đại thiếu gia đem về biệt thự ngay, không cần sợ, miễn đừng làm chết người là được, mau bắt nó ra đây".

"Dạ lão gia! "

Dứt lời gần hai mươi vệ sĩ bước vào bên trong, sau mười lăm phút hỗn loạn ở bên trong cuối cùng các vệ sĩ đã cột được lão đại của họ và vác cậu trên vai đi ra ngoài, các vệ sĩ bước ra người bầm mắt, người sưng mặt, kẻ gãy răng nói chung tất cả đều bị bầm dập mới cột được lão đại, Lâm Vũ nhìn con trai ông lắc đầu ngao ngán giọng trầm trầm lên tiếng.

"Đem ra xe, Trúc An cô cùng về, nhờ cô nấu canh giải rượu cho nó uống dùm tôi".

"Dạ lão gia! "

Mọi người đều rời đi chỉ còn Đồng Nhan ở lại với vài vệ sĩ để thu dọn tàn cuộc, Đồng Nhan nhìn mấy anh em cô lên tiếng nói đùa.

"Những ngày tháng sắp tới mà lão đại chưa trở về tôi e rằng chúng ta phải chuẩn bị tinh thần bị Lâm Nghiêm đem ra làm bia trút giận đấy, các anh nên cẩn thận nên tránh xa Lâm Nghiêm một chút".

Các vệ sĩ đều hiểu rõ họ liền gật đầu cười khỏ.

Tại biệt thự Bạch gia, Lâm Vũ ngồi uống trà ông nhìn người con trai đang nằm ngủ say trên giường, thân thể vẫn còn bị trói, ông sợ nó tỉnh dậy bất ngờ lại quậy phá tiếp, canh giải rượu cũng đã cho uống rồi nhưng phòng trước vẫn tốt hơn, Lâm Vũ nhìn sang Trúc An nói.

Cô mau chóng tìm cách liên lạc với Ngọc Tuệ xem con bé Tuyết Đan nó ra sao rồi, có khỏe không, bảo nó gọi về cho ta".

"Dạ thuộc hạ sẽ làm ngay".

Trúc An mở ra máy tính, bàn tay cô linh hoạt lướt nhẹ trên bàn phím, ít phút sau cô nhẹ cười vì cô đã tìm được trang Facebook của Ngọc Tuệ, cô liền nhanh gửi tin nhắn cho Ngọc Tuệ theo ý của lão gia đã nói.

Lúc này tại khách sạn Ngọc Tuệ cũng đang lên mạng, cô nghe tiếng báo có tin nhắn đến, cô liền mở ra đọc, cô hiểu ý của Trúc An, cô cũng nhanh chóng trả lời tin nhắn rồi liền thoát ra ngoài và tắt máy, Ngọc Tuệ nhìn sang Đình Phúc cô chồm lên hôn vào môi của Đình Phúc một cái, cô cười tươi nhìn mặt anh đó lên vì ngại ngùng cô nhẹ nói.

"Anh ở yên đây em qua báo cáo với chị Tuyết Đan lời nhắn của lão gia cho chị ấy rồi em trở lại ngay".

Đình Phúc cười tươi gật đầu nhìn Ngọc Tuệ rời đi.

Bên phòng kế bên Tuyết Đan không ngủ được nữa cô ngồi dậy tắm gội rồi ngồi trên máy tính làm tiếp những việc còn dang dở, nhưng cô luôn ở chế độ ẩn nên không một ai biết được cô đang online cả, lúc này có tiếng gõ cửa, Tuyết Đan đi ra ngó vào một lỗ nhỏ trên cửa ngó ra xem là ai, cô thấy Ngọc Tuệ cô mới nhẹ nhàng mở cửa.

Ngọc Tuệ cung kính cuối đầu chào cô, giọng từ tốn bắt đầu nói.

"Lão đại lúc nãy Trúc An có gửi tin cho thuộc hạ nói lão gia hỏi thăm sức khỏe của chị và nhắn chị gọi về cho lão gia ngay lão gia rất lo lắng cho chị ạ "

"Được tôi hiểu rồi, kêu Đình Phúc cùng đi ăn, tôi đói".

" Dạ lão đại ".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Nhớ Nhung _ 2

* Không bao lâu cả ba người đi lên tầng bảy nơi này là nhà hàng có các món Ý rất ngon, Đình Phúc gọi món ăn cho cả ba và một chai rượu, Tuyết Đan yên lặng ngồi ăn, ăn được vài miếng cô ngừng lại cầm lấy ly rượu mà uống, hai người kia chỉ biết nhìn nhau mà lắc đầu, Đình Phúc lo lắng nhìn lên tiếng.

" Tuyết Đan à em định uống hết chỗ rượu này luôn sao? "

Tuyết Đan nghe hỏi cô nhướn đôi mắt tròn xoe nhìn đến Đình Phúc cô lười biếng lên tiếng.

" Anh gọi thêm rượu uống đi, gọi người đem xuống phòng cho tôi nằm chai, đừng lo lắng tôi có tiền trả mà ".

Nói xong lời Tuyết Đan cầm cả chai rượu đưa lên miệng uống một hơi Ngọc Tuệ lúc này bỏ nĩa xuống cô nhìn Tuyết Đan rồi lại nhìn Đình Phúc, cô nháy mắt với anh ý bảo Đình Phúc đừng có nói nữa kéo lão đại lại nói giỡn.

Ba người ăn xong lại trở về phòng của lão đại, Ngọc Tuệ rất hào hứng ngồi uống cùng Tuyết Đan còn Đình Phúc vô tình làm người phục vụ cho hai nữ vương này và kiêm luôn chức vệ sĩ cho hai nàng.

Tuyết Đan cũng ngà ngà say cô cầm lên điện thoại bấm số của ba Lâm Vũ bấm nút gọi bên kia có tiếng chuông vang lên hai lần theo sau là giọng nam trầm ấm quen thuộc lên tiếng.

" Con gái bảo bối của ta, con có khỏe không? Ta nhớ con quá, con đã ăn cơm chưa hả con? "

Tuyết Đan vừa nghe giọng nói của ba nuôi cô liền muốn khóc, nhưng cô vẫn là kìm nén lại được, giọng nói cô nhura nhura lên tiếng.

" Con vẫn khỏe, con vừa ăn xong, và con cũng rất nhớ ba, con đi công việc vài tháng rồi con về, ba ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe của mình, uống thuốc huyết áp đúng giờ nha, khi con về sẽ mua quà cho ba ".

Trong lúc này Lâm Nghiêm đứng kế bên ba mình, ông lại mờ loa ngoài cho cậu nghe được tiếng nói của Tuyết Đan cho cậu đỡ nhớ, nhưng nghe mãi mà Lâm Nghiêm không nghe cô một lần nhắc đến tên mình anh buồn khổ lẹ lên tiếng trước khi Tuyết Đan kịp tắt máy.

" Đan nhi anh rất nhớ em, anh xin lỗi em nhiều lắm, anh rất yêu em ".

"Tút.....tút.....tút"

Lời vừa dứt thì bên kia đầu dây Tuyết Đan đã tắt máy, Lâm Nghiêm đau khổ bước chân nặng trĩu gương mặt cuối gầm xuống đất mà bước đi trở về phòng, Lâm Vũ nhìn con trai thế này ông chỉ biết lắc đầu ngao ngán, vì ông biết việc của bọn trẻ ông không thể dính vào.

Tuyết Đan tắt máy xong, cô hơi thần thờ trong ít giây liền nhanh lấy lại tinh thần cô cầm chai rượu đưa về phía Ngọc Tuệ mà hô lớn.

" Ngọc Tuệ nào uống cạn,.....một.....hai.....ba.....vô".

Hai cô gái nhà ta cứ hết vô lại ra, cuối cùng khi nhìn lại Đình Phúc mém chút là ngắt xiu, vô chai rượu nằm la liệt dưới nền đếm sơ sơ gần mười chai rượu mạnh, cả hai cô gái nhà ta lúc này đã không còn ai tỉnh táo cả, anh cực khổ phải bế từng người trở về đúng vị trí của họ, Ngọc Tuệ thì về phòng với anh, còn lão đại thì nằm ngay ngắn trên giường, anh đắp chăn cẩn thận cho Tuyết Đan, dặn máy sưởi cho cô xong anh khóa lại cửa phòng cẩn thận rồi trở lại phòng của mình, lúc này Đình Phúc ngó nhìn đồng hồ anh liền giật mình vì bây giờ đã là 3 giờ 45 phút sáng của ngày hôm sau mất rồi, anh nhanh chóng trèo lên giường hai cánh tay liền ôm chặt con sâu rượu trong lòng mình mà nhắm mắt vui vẻ ngủ.

Bên này Lâm Nghiêm cũng chẳng hơn gì, anh gọi điện cho mấy đàn em thân tín đến nhậu cùng mình tại biệt thự, nhưng chưa hết buổi tiệc ai nấy cũng phải bỏ chạy vì không uống lại nhị lão đại, ba người mà uống bảy chai rượu mạnh và cuối cùng chỉ còn mình anh uống một mình, Lâm Nghiêm uống thêm hai chai rượu mạnh nữa và cũng phải gục xuống bất tỉnh vì không thể chịu đựng nổi nữa, Lâm Nghiêm làm cho các vệ sĩ bị một trận mất cả hồn vía vì họ thấy nhị lão đại không hề động đậy khi họ gọi, tất cả lo sợ xanh cả mặt mày liền nhanh chóng anh đi đến bệnh viện để cấp cứu, người sợ nhất lúc đó không ai khác là lão gia nhà chúng ta, Bạch Lâm Vũ.

Chị đã giữ đúng lời hứa đăng truyện, mong mọi người ủng hộ cho truyện, đừng tiết một sao động viên cho tác giả nha, chúc tất cả có một giấc ngủ ngon, chân thành cảm ơn tất cả mọi người □□□□.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53: Giải Cứu!

* Một tháng sau!

Trong một phòng họp tại nhà hàng "Dinner by Heston Blumenthal" có chi nhánh tại miền đông nước Anh trong phòng tiệc họp Bạch Tuyết Đan cùng Đình Phúc và Ngọc Tuệ đang cùng đối tác bàn về công việc sắp tới của hai công ty với mảng hợp tác là đá quý □, tổng tài của công ty đối tác là một người nam trung niên 32 tuổi, anh có tên là Carl người quốc tịch Anh, hiện vẫn chưa có gia đình, Tuyết Đan lúc này tay cầm ly rượu vang đỏ nâng lên cùng nhẹ vào ly của Carl cô nở nụ cười nhẹ giọng ngọt ngào nói.

" Chúc mừng chúng ta hợp tác vui vẻ nhé anh Carl ".

Carl cũng rất vui anh cười tươi tắn với cô rồi liền uống cạn hết ly rượu, phục vụ nhanh chóng đi đến rót thêm rượu vào ly cho anh, Carl liền đi chung quanh mời mọi người có trong phòng.

Lúc này điện thoại của Ngọc Tuệ bắt ngờ rung liên hồi, cô nhanh tay lấy ra điện thoại xem ai nhắn, vừa mở ra màn hình Ngọc Tuệ liền giật mình khi thấy hình ảnh của nhị lão đại đang bị trói, toàn thân cùng mặt mày đều là máu, bên dưới có dòng chữ ghi " em đưa cho lão đại xem ngay đi, nhị lão đại bị bắt cóc vào tối hôm qua tại quán bar KG, bọn chúng vừa gửi hình ảnh cho chúng ta đó ".

Đọc xong tin nhắn bàn tay Ngọc Tuệ hơi rung, thật sự cô không biết phản ứng của lão đại sẽ ra sao khi nhìn thấy hình này nữa, cô đi sang Đình Phúc rồi đưa tin nhắn cho anh xem, Đình Phúc liền trợn trừng đôi mắt, hai bàn tay nắm lại thành quyền để kiềm hãm sự tức giận của mình lúc này, anh nhìn Ngọc Tuệ nói.

" Để anh sang nói với Tuyết Đan cho, anh biết là em lo cho em ấy, nhưng dù có lo lắng thì chúng ta cũng phải báo cho em ấy thôi ".

Ngọc Tuệ gật đầu với anh, cô quay lưng đi đến gần bên Tuyết Đan, Ngọc Tuệ ghé miệng nói nhỏ vào tai Tuyết Đan.

" Chị chúng ta vào nhà vệ sinh em có chuyện rất gấp cần báo ạ ".

Tuyết Đan gật đầu hai người liền bước đi vào nhà vệ sinh, Ngọc Tuệ đi kiểm tra hết các phòng xem còn có ai trong đây không, thấy tất cả các phòng đều trống cô mới nhẹ nhàng lấy ra điện thoại mở ra màn hình đưa tin nhắn vừa nhận được sang cho Tuyết Đan xem, cô nhỏ giọng nói.

" Chị tin này từ Đồng Nhan vừa gửi cho em, chị hãy bình tĩnh xem ạ ".

Tuyết Đan cầm lấy điện thoại cô bấm vào tấm hình trên tin nhắn, vừa nhìn vào tấm hình lúc này được phóng to ra cả người Tuyết Đan liền chao đảo, nét mặt cô từ hồng liên chuyển sang xanh mét, đôi mắt gần như ngấn lệ nhưng đã được cô kịp thời kiềm chế lại không cho nó chảy ra ngoài, cô đọc xuống những dòng chữ của Đồng Nhan viết, trái tim cô lúc này như bị bóp nghẹt, hơi thở cô hơi khó khăn một nhọc, Tuyết Đan con giận dữ đang bốc cháy trên đỉnh đầu, cô hít thở một chút để ổn định tinh thần, giọng nói cô trở nên trầm xuống, hai hàm răng nghiến lại vì tức giận cô chậm rãi nói.

" Xong tiệc này trở về Bạch gia ngay, bây giờ thì đi ra tiếp tục dự tiệc đi, đừng để chuyện lọt ra ngoài ".

" Dạ em hiểu".

Tuyết Đan nói xong cô quay lưng bước đi, nhưng cơ thể cô lúc này hơi nghiêng ngả, Ngọc Tuệ liền nhanh tay đỡ lấy người lão đại cô lo lắng lên tiếng.

" Chị mệt rồi đi về khách sạn nghỉ ngơi thôi, em sẽ ra xin lỗi ông Carl một tiếng rồi đưa chị về nghỉ ".

Tuyết Đan liền lắc đầu phản đối cô từ từ nói.

" Chị không sao, chỉ hơi nhức đầu chút thôi, chị sẽ không uống rượu nữa là được, chúng ta phải tôn trọng đối tác chứ em, được rồi đi ra ngoài thôi ".

Ngọc Tuệ nghe lão đại nói vậy cô đành phải nghe theo, tính cách của lão đại xưa nay vẫn vậy, công tư phân minh, tôn trọng đối tác, chữ tín luôn làm đầu, cô nhẹ đưa tay nâng điều lão đại đi ra bên ngoài.

Cuộc tiệc hợp cuối cùng cũng xong, mà xong sớm hơn dự tính vì Carl cũng mệt anh ta không uống được nhiều rượu. Đình Phúc lúc này đang thu xếp tất cả đồ cho Ngọc Tuệ, còn Ngọc Tuệ thì thu xếp đồ cho lão đại, Tuyết Đan vẫn đứng yên bên cửa sổ ánh mắt nhìn ra bên ngoài, nhưng đầu óc cô đang nhớ về hình ảnh trong điện thoại của Lâm Nghiêm cả người anh toàn là máu đỏ, cô không biết anh mặc áo màu gì nhưng lúc này chỉ thấy toàn màu đỏ mà thôi, gương mặt thì sưng tấy, đôi mắt anh nhắm nghiền, cánh môi mềm của anh bây giờ đã dập nát, rách da, máu nơi đó vẫn còn đang chảy ra, càng nhớ trái tim cô gần như không thể thở được, cô xót xa khi anh bị như vậy, mặt dù cô là đang giận anh, nhưng tình yêu cô dành cho anh là không hề giảm, anh vừa lành vết thương lần trước bây giờ lại bị như vậy cô lo sợ anh sẽ chịu không nổi sẽ mất mạng, nghĩ đến đây cô tức giận nói lớn tiếng.

" Ngọc Tuệ em làm gì mà lâu vậy? ".

Ngọc Tuệ nghe cô nói lớn tiếng cô liền bị giật mình, cô nhìn qua lão đại nói.

" Dạ em đã xong rồi thưa chị "

Tuyết Đan nhìn qua Ngọc Tuệ cô không nói gì, liền quay lưng đi ra cửa, lúc này Đình Phúc cũng vừa qua tới nơi, Tuyết Đan liếc mắt nhìn Đình Phúc cô nhẹ nói.

" Về " nói xong cô liền bước đi về phía trước ra hướng thang máy, Ngọc Tuệ nhìn sang Đình Phúc cả hai nhìn nhau liền thờ dài, rồi nhanh đi theo lão đại vào trong thang máy đi xuống bên dưới.

Ngọc Tuệ bàn trả phòng xong cả ba người liền ra xe mà nhanh chạy về Bạch gia, ngồi trong xe Tuyết Đan im lặng một hồi lâu, cô bắt ngờ lên tiếng nói với Ngọc Tuệ.

" Em gọi về thông báo cho tất cả anh em một tiếng nữa họp tại tổng bộ, gọi mấy đàn em hôm đó đi theo anh Lâm Nghiêm vào họp với tôi ".

" Dạ em đã rõ ".

Ra lệnh xong Tuyết Đan lại ngồi im lặng, nét mặt cô lạnh lùng, tỏ rõ sự tức giận của cô đã đạt đến giới hạn rồi như có thể giết người bất cứ lúc nào, Ngọc Tuệ nhìn mà rung rẩy cô suy nghĩ " thôi rồi không biết bọn kia là ai, có máu mặt thế nào, nhưng đã chọc giận lão đại đến như vậy, thì bọn này phải chết thảm, máu tanh lại sắp đổ rồi ".

Không bao lâu họ đã về đến trước cổng Bạch gia, các vệ sĩ nhanh chóng mở cổng và tất cả sắp hai hàng ngay ngắn để chào lão đại trở về, cô gật nhẹ đầu với anh em rồi bước nhanh vào biệt thự.

Trong phòng khách Bạch Lâm Vũ đang đi qua đi lại, cả người ông cũng rung lên vì tức giận quá độ, đứng gần đó là Đồng Nhan và Trúc An, hai người thấy Tuyết Đan bước vào cả hai liền cung kính cúi đầu chào.

" Lão đại chị đã về "

Lâm Vũ vừa thấy Tuyết Đan ông liền đi đến ôm cô vào lòng, giọng ông nghèn nghẹn nói.

" Con khỏe không? Lâm Nghiêm nó".

Nói đến đây Lâm Vũ không nói được vì xúc động, Tuyết Đan ôm ông, cô liền lên tiếng động viên ba mình.

"Ba cứ an tâm tối nay con sẽ đi cứu anh ấy, ba về phòng nghỉ ngơi đi ba, con nhìn ba ốm hơn trước rồi đó ".

Lâm Vũ ôm con gái giọng nhẹ nói.

"Con cứ điều người bên ba đi cùng con, con nhớ phải tự lo cho an toàn của mình nữa, ba muốn hai đứa con bình an trở về nhà ".

"Dạ con hứa với ba mà ".

"Ừ vậy ba về phòng chờ tin của các con ".

Nói xong Lâm Vũ bước đi về phòng mình, Tuyết Đan lúc này nhìn sang Trúc An nói, em đã định vị được anh ấy hiện bị nhốt ở đâu chưa, theo tín hiệu của conchip định vị được cài trên người của anh ấy đây ".

"Dạ đã tìm ra, ở miền tây nước Anh hướng ngoại ô, nơi đó là một kho bãi bị bỏ trống đã lâu ".

Tuyết Đan nhìn Đồng Nhan hỏi.

"Tại nó đòi hỏi gì?"

"Dạ chúng ta phải nhường lại những mối giao dịch vũ khí của chúng ta đang có cho chúng thì chúng mới thả người ".

Vừa nghe xong Tuyết Đan liền cười lớn "ha.....ha.....ha.....ha, bọn này có lá gan cũng lớn lắm, dám ra tay bắt người của ta, để giờ trò mặc cả ah, bọn này thật không biết trời cao đất dày là gì mà, tất cả mau về tổng bộ ngay ".

"Dạ lão đại "

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Giải Cứu _ 2

* Tại tổng bộ của Bạch gia trong phòng họp Tuyết Đan nét mặt băng lạnh nhìn chúng nhân, cô lạnh lùng lên tiếng.

"Mọi người điều tra thế nào rồi? ".

Dương Đồng Nhan đứng lên cuối đầu chào mọi người rồi liền lên tiếng nói.

"Theo điều tra được bằng nhóm này có tên Hắc Long là một tổ chức buôn bán vũ khí cùng vận chuyển và bán heroin, bọn chúng mới nổi lên gần đây, đàn anh trong tổ chức này có tên là Hắc Long, hai mươi bốn tuổi và một điều đáng chú ý là các đàn em của chúng phần nhiều là người mang quốc tịch Anh mà lại là gốc Hoa thưa chị ".

Tuyết Đan bàn tay để trên mặt bàn hai ngón tay kế út cứ liên tục gõ nhẹ điều đặn trên mặt bàn bằng gỗ, đôi mắt cô vẫn nhắm hờ, đôi mày liễu nhẹ châu lại suy nghĩ, cô lúc này mở mắt giọng hơi khàn lên tiếng.

"Mọi người chuẩn bị vũ khí đầy đủ, xe cấp cứu tại chỗ, cử người đi giải mình chung quanh khu vực gần đó, hãy bao vây chặn đường rút lui của chúng, sau khi đưa anh Lâm Nghiêm ra ngoài an toàn thì thiêu sống bọn chúng luôn, nếu lỡ như tôi bị kẹt trong đó.....thì.....mọi người hãy cứu anh tôi an toàn, rồi rút lui đi, và cho kích hoạt ngòi nổ đừng có lo cho tôi".

Mọi người nghe xong cùng đồng thanh lên tiếng.

"Không được đầu lão đại, chúng tôi sẽ bảo vệ cho chị an toàn trở về cùng nhị lão đại chị còn phải dẫn dắt bọn em nữa, chị đừng nói gỡ như vậy ạ".

Tuyết Đan im lặng không trả lời, cô đứng lên nghiêm giọng nói.

"Xuất phát thôi "

"Dạ lão đại ".

Đoàn siêu xe gần năm mươi chiếc có cùng màu đen, thể loại kính cường lực chống đạn được sản xuất từ Mỹ mọi người đều trong tình trạng sẵn sàng nghênh chiến đoàn xe nhanh chạy về hướng tây nước này, khu vực kho hàng bị bỏ hoang ở ngoại ngoại ô nơi đang giam giữ Lâm Nghiêm.

Ba mươi phút đi xe cuối cùng cũng đã đến nơi. Trong kho hàng cũ nằm chính giữa các kho hàng Lâm Nghiêm đang bị trói chặt vào một cái ghế hai tay bị cột ngược ra phía sau ghế, chính giữa nơi hai bàn tay lại bị cột cầm một trái bom tự chế, Lâm Nghiêm đang trong tình trạng bất tỉnh nhân sự vì mấy ngày vừa qua anh đã phải trải qua những trận tra tấn dồn dập chết đi sống lại đã vài lần, toàn thân từ mặt xuống chân không chỗ nào là không bị thương, máu từ miệng cứ chảy ra mặt sưng và tím ngắt, răng cũng gãy vài cái, bụng thì đau không thể tả, anh không được cho ăn, chỉ được uống vài ngụm nước chúng có cho thuốc bỏ vào nước để anh cảm cực sống, chúng còn cần lấy anh ra làm điều kiện trao đổi với tập đoàn Bạch gia, bên ngoài thì bọn đàn em của Hắc Long đứng canh chừng đông đúc, bên trong lại còn đông hơn, Lâm Nghiêm có vài lần tỉnh lại, miệng anh cứ lầm thảm nói với chính mình "Tuyết Đan anh yêu em, anh rất nhớ em, nhưng em đừng đến đây sẽ rất nguy hiểm lắm Tuyết Đan à ".

Bên ngoài đoàn xe của Bạch gia bắt đầu dàn trận, Tuyết Đan tập hợp các anh em để phân phó.

"Nhóm một Lục Vỹ cùng Ngọc Tuệ đem theo năm mươi anh em đánh du kích đám đầu gấu đang canh gác phía trên và dòng ngoài, Ngọc Tuệ em hãy phá hủy camera quan sát của bọn chúng đang được kết nối với máy chủ nó nằm những góc trên đó khi nào xong em nhớ ra tín hiệu cho bọn ta biết, camera ở trên kia em có thấy không? ". Tuyết Đan chỉ tay về hướng những chiếc camera, Ngọc Tuệ liền gật đầu, cô nhìn mọi người còn lại nói tiếp.

"Nhóm thứ hai gồm có Đình Phúc và Trúc An đem theo một trăm anh em bọc hướng sau đánh vào,nơi giam giữ anh Lâm Nghiêm nằm ở chính giữa hãy lấy máy rà soát mìn theo để kiểm tra có gì thì vô hiệu hóa nó luôn, Đình Phúc và Ngọc Tuệ các người điều là chuyên viên gỡ mìn nên tôi đỡ lo, còn Đồng Nhan và Hy Doanh thì cùng hai trăm anh em chặn đường

lại của chúng và lo việc cứu thương cho các anh em".

" Còn tôi và Nguyễn Khang cùng các anh em còn lại sẽ đánh trực diện, bắt đầu là nhóm Lục Vũ xuất phát trước đi, nhớ ra tính hiệu nếu đã xong, và từ phía trên lầu đánh xuống luôn nhé".

" Dạ lão đại".

Lời nói vừa xong các vệ sĩ liền nhanh vào vị trí, Lục Vũ cùng Ngọc Tuệ và các anh em nhanh liền tấn công, hai mươi phút sau một tính hiệu huyết sáo ba lần lúc này nhóm của Đinh Phúc và Trúc An liền nhanh theo lệnh xuất phát.

Tuyết Đan hai tay cầm hai khẩu súng ngắn Clock 17 màu đen, mắt cô đeo kính râm có công dụng nhìn rõ trong bóng tối và canh lại độ nhắm rất chuẩn xác, cô nét mặt băng lạnh lên tiếng ra lệnh.

" Diệt hết chúng nào anh em!".

Sau tiếng ra lệnh đó tiếp theo là....." đoàn.....đoàn.....bùm...bùm" hai tay Tuyết Đan bóp cò liên tục không ngừng nghỉ, một viên đạn cô bắn ra là ngay tâm hiểm của đối phương, họ liền gục xuống tất thờ, Nguyễn Khang cũng không thua kém anh bình thân mà xả đạn vào bọn đầu gấu, anh bước chân nhanh nhẹn phóng qua bên này né đạn, rồi lại tung một cước vào bên hông một tên khác, anh nấp vào một bên đề hạ tên đang ẩn nấp ở trên cao đằng kia.

Tuyết Đan và Nguyễn Khang phải nấp đạn đến lần thứ ba mới đánh vào được gần nơi nhốt Lâm Nghiêm, trước cửa kho hàng là một hàng dài tui đầu gấu đứng canh gác, Nguyễn Khang cùng anh em liền nhanh hạ bọn chúng để mở đường an toàn cho lão đại, gần mười phút bọn đầu gấu đã được hạ, một đàn em liền mở cửa kho hàng bằng chìa khóa vạn năng, cả toán vệ sĩ nhanh chạy vào họ nhanh ra tay đầu súng với bọn canh gác bên trong.

Tuyết Đan nhanh chóng chạy vào cô ý định chạy đến chỗ Lâm Nghiêm bị cột để cởi trói cho anh, cũng ngay lúc này một tiếng súng bất ngờ vang lên.....đoàn.....dứt tiếng súng Tuyết Đan tay ôm ngực nét mặt hơi nhăn lại, nhưng cũng nhanh trở lại bình thường, cô nhìn theo hướng đạn bay, lúc này cô phát hiện có hai tên đang đứng phía sau lưng Lâm Nghiêm trong góc tối và điều quan trọng là có hai họng súng đang chia vào ngay thái dương của anh.

Tuyết Đan lúc này nghiêm giọng nói với họ.

" Tụi bây muốn được sống thì khôn ngoan mau thả người ngay, nếu không tao thật không bảo đảm tính mạng của bọn bây đâu! ".

Một trong hai tên đứng đó liền cười và nói lớn.

"Ồn nữ Bạch tổng vang danh khắp nơi đây à, nghe danh đã lâu hôm nay mới được diện kiến đây, nhưng mà Bạch tổng à, hôm nay thời thế thay đổi rồi, tôi là chủ còn cô là khách đây, muốn cứu người trước tiên phải đánh thắng được thuộc hạ của tôi đã rồi hãy nói, còn bọn người kia không được manh động nếu không tao chỉ e súng đạn không có mất đầu đây.....ha.....ha.....ha ".

Lời vừa nói xong tên thuộc hạ này giờ đứng kế bên Hắc Long lúc này bước ra ngoài đối diện với Tuyết Đan cô nhìn đối thủ trước mặt cô nhích mép cười nhẹ vì cô thấy đáng người đàn ông này có một điểm hơn cô là chiều cao, hần cao chắc cũng cỡ 1m86 có mái tóc vàng kim, nhìn là biết gốc ngoại quốc rồi, Tuyết Đan thủ thế chuẩn bị.

Tên tóc vàng liền nhanh ra đòn hần tung một cú đá về trước cô, Tuyết Đan nhanh nhẹn né sang bên, cô áp sát vào đối phương vì chân tên này rất dài, hần chỉ thuận tiện và phát huy lợi thế nếu đối phương đứng cách xa hần, còn cô áp sát thì đòn chân xem như bị vô hiệu hóa.

Tuyết Đan tung những cú đấm vào những điểm yếu trên người đối thủ làm hần đau đớn mà khụy xuống, trong lúc cô mải lo đánh, một tên ẩn nấp trong bóng tối hần dùng súng giảm thanh bắn về phía cô, Tuyết Đan kịp thời né tránh nhưng nó không trúng vào tim nhưng lại trúng vào vai cô.

Nguyễn Khang tức giận khi nhìn thấy lão đại bị trúng đạn, anh liền xoay người về hướng đường đạn vừa đi, anh đã kịp nhìn thấy mặt tên đó, Nguyễn Khang từ từ di chuyển xích lại gần tên đó anh lấy ra một con dao găm chuyên dụng, động tác nhanh nhẹn một tay bịt miệng tên đó, còn một tay cầm dao.....xoạt.....một vết chém ngay cổ, hần liền gục đầu tất thờ.

Lúc này ở trên Tuyết Đan bị hai vết thương do đạn gây ra, cô hơi mệt vì mất máu, tên tóc vàng thấy vậy hần liền thừa lúc cô hơi lơ là hần tung một cú đấm vào ngay vết thương vừa bị trúng đạn ngay ở bụng, Tuyết Đan đau đến độ trên trán liền ra đầy mồ hôi, gương mặt cô lúc này liền trở nên xanh mét, máu nơi đó chảy ra nhiều hơn, nhưng Tuyết Đan cố gượng liền tung một đòn dứt khoát ngay yết hầu tên tóc vàng, hần không kịp trở tay và liền phũng ra ngum máu từ miệng rồi gục đầu xuống đất tất thờ.

Hắc Long thấy tình hình không ổn hần lên tiếng nói lớn.

" Trong tay tao là một điều khiển kích hoạt trái bom, nếu tụi bây không thả tao đi, thì tao sẽ cho tên này và bọn bây chết cùng với tao mà thôi.

Tuyết Đan nét mặt xanh mét, cô nhìn sang Lâm Nghiêm đang ngồi đó, gương mặt anh lúc này rất tệ nếu chờ thêm nữa chắc anh sẽ chết mất, cô nhìn sang Hắc Long nói.

" Mày muốn gì? ".

Hắc Long vẽ mặt bốn cọt, đắc ý nhìn Tuyết Đan nói.

" Chuẩn bị trực thăng và hai trăm triệu USD cho tao, thời gian chuẩn bị là hai mươi phút ".

" Được tao đồng ý, mày chờ chút ".

Tuyết Đan nhìn sang Nguyễn Khang cô ra hiệu cho anh đi chuẩn bị, Nguyễn Khang đi ra ngoài vội vàng gọi điện thoại về tập đoàn để chuẩn bị số tiền, lúc này các nhóm kia đã thành công xuất sắc họ quay trở lại nơi kho hàng nơi lão đại đang ở đó, một số người thủ lĩnh liền tập trung tại trong kho hàng nơi giam Lâm Nghiêm mọi vừa vào liền nhìn thấy lão đại toàn thân điều là máu, nhìn nhị lão đại vẫn còn bị trói đằng kia, họng súng vẫn nằm trên thái dương của nhị lão đại, các anh em của Tuyết Đan lúc này đang rất tức giận cùng lo lắng, Hy Doanh lo lắng lên tiếng nói.

" Lão đại để em cầm máu cho chị trước đã".

Tuyết Đan không nói gì, nhưng cô lắc nhẹ đầu, trong lúc này cô đang rất chú tâm vào họng súng trên thái dương của Lâm Nghiêm cô sợ tên Hắc Long mà lỡ tay bóp cò súng là sẽ nguy kịch cho tính mạng của anh nên cô đang căn mắt mở to hết cỡ mà canh chừng.

Đúng lúc này Nguyễn Khang từ ngoài chạy vào nói lớn.

" Đã có trực thăng chờ bên ngoài rồi! ".

Hắc Long cười nhẹ, hần bước đi ra hướng cửa kho hàng, ngón tay cái hần vẫn đặt nhẹ trên nút kích hoạt bom, ánh mắt sắc bén hần liếc nhìn chung quanh đề phòng, Tuyết Đan lúc này lên tiếng nói.

"Tất cả đề yên cho hần đi đi".

Nghe được lệnh của lão đại tất cả mọi người đều hạ súng xuống, Hắc Long nhanh chóng bước ra khỏi cửa, hần đi nhanh đến chiếc trực thăng.

Tuyết Đan lúc này liền nói nhanh "Đình Phúc, Trúc An hai người mau lại gờ mìn cho anh Lâm Nghiêm nhanh lên đi ".

Hai chuyên viên gờ mìn của Bạch gia liền nhanh đi đến, hai người nhanh chóng làm việc, họ lấy ra máy dò hiện đại để tìm ra dây kết nối với điều khiển kích hoạt kia mà cắt dây, không đầy năm phút họ đã thành công đóng được kích hoạt bom, Đình Phúc nhanh chóng tháo dây cột cho Lâm Nghiêm, Tuyết Đan bước chân nhanh đi đến bên Lâm Nghiêm cô ôm anh vào lòng cô giọng nghẹn ngào gọi tên anh.

Nghiêm ca à! Em là Tuyết Đan, em đã đến rồi đây anh hãy mở mắt ra nhìn em đi anh....Nghiêm ca à! ".

Lâm Nghiêm đang mê nhưng khi nghe tiếng người con gái mình yêu anh liền mở mắt, anh nhìn thấy được gương mặt xinh đẹp của người yêu anh thì thảo nói.

"Tuyết Đan anh nhớ em nhiều lắm, đừng giận anh nữa nha em ".

Tuyết Đan nhìn anh cô không nói gì, cô cười tươi liền hôn lên đôi môi anh, Lâm Nghiêm hạnh phúc vô cùng anh cũng vui vẻ đáp lại nụ hôn một cách nhiệt tình, nhưng trong lúc này Tuyết Đan gương mặt chợt nhăn nhó thăm thưng, hai tay cô ôm lấy bụng vì quá đau, cô nhìn Lâm Nghiêm đang lo lắng nhìn mình cô đã rất cố gắng chịu đựng nhưng lúc này thì không thể chịu đựng được nữa giọng cô yếu ớt nói với anh.

"Lâm Nghiêm em đau bụng quá! ".

Cô vừa nói dứt câu cả người liền gục xuống bất tỉnh, Lâm Nghiêm vì quá lo lắng anh nhanh vội đứng lên ý muốn ôm cô vào lòng, nhưng anh không ngờ vết thương trong cơ thể vì anh đứng lên quá nhanh và mạnh nó lại bị động và chảy máu tiếp tục, Lâm Nghiêm choáng váng mặt mày tối sầm liền nhanh ngất xỉu rơi vào hôn mê, kéo theo sau là những tiếng thét lớn vì lo lắng.

Lão đại!.....nhị lão đại...mau cho xe cứu thương vào đây ngay đi....mau lên kéo không kịp bây giờ!.

Nguyên Khang nhìn một cảnh này anh tức điên người anh hét lớn.

"Hắc Long mày phải chết cho tao!".

Sau tiếng thét của Nguyên Khang, bàn tay anh bấm nhẹ cái nút trên bộ điều khiển trong tay mình, và sau đó là những tiếng nổ lớn kinh khủng từ trên bầu trời cao....."bùm...bùm....bùm".

Mọi người giật mình đều ngó lên trời thì mới phát hiện chiếc trực thăng chở Hắc Long đã banh xác.

Tất cả anh em nhanh chóng đưa hai thủ lĩnh đi vào bệnh viện của Bạch gia, về đến bệnh viện Hy Doanh liền nhanh vào phòng mổ để phẫu thuật cho hai lão đại, các anh em lo lắng đứng bên ngoài phòng mổ mà chờ đợi, lúc này từ đằng xa mọi người đã thấy bóng dáng cao to của vị lão gia của tập đoàn Bạch gia bước chân ông vội vã đi đến phòng cấp cứu, ông lên tiếng hỏi lớn.

"Hai đứa nó đâu rồi! Mau nhanh nói đi hai đứa nó đâu rồi....hả? ".

Cả toán vệ sĩ rung rẩy nhìn chủ thượng không một ai dám lên tiếng nói gì cả.

"Bạch Lâm Vũ tức giận liền la lớn "ta hỏi các người hai vị lão đại đâu rồi? ".

Đồng Nhan lúc này từ ngoài đi vào cô nghe chủ thượng la lớn cô liền lên tiếng trả lời thay các anh em.

"Dạ thưa lão gia! Hai lão đại đang được phẫu thuật trong phòng cấp cứu vì bị....trúng đạn thưa lão gia! ".

"Cái gì! Cô nói là cả hai đứa sao?"

"Dạ lão gia! ".

Vừa nghe xong Lâm Vũ liền ôm ngực vì đau đớn, ông cũng liền sau đó ngất đi.

"Lão gia!....lão gia ơi...mau mau mọi người nhanh đưa lão gia vào phòng cấp cứu nhanh đi, trời ơi sao khổ vậy nè! " Đồng Nhan lo lắng lên tiếng.

* Chúc cả nhà một đêm ngon giấc □□□□□□□□□□□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Về Bên Nhau!_ 1

Dương Đồng Nhan gọi lớn các anh em đưa lão gia vào phòng cấp cứu, cô lo lắng nên ở lại trong phòng cấp cứu để bảo vệ cho chủ thượng.

Lúc này đây tại phòng mổ số một bác sĩ Hy Doanh trán đầy mồ hôi vì căng thẳng, khi chuẩn bị mổ cô mới được y tá báo lão đại đang có thai được hơn một tháng, đây là kết tinh của những ngày yêu thương khấn khích của hai lão đại, mà quan trọng đứa bé này là cháu đức tôn của nhà họ Bạch, nên lúc này Hy Doanh cũng phải cố gắng bảo toàn cho cả mẹ và con, nếu không những ngày tháng sau này cô cũng khó sống với hai vị lão đại bá đạo này, Hy Doanh đang cố gắng lấy từng viên đạn ra một cách nhanh chóng, và phải cầm máu cho tốt nếu mất máu quá nhiều thai nhi sẽ nguy hiểm.

Sau hai giờ vật lộn trên bàn mổ cuối cùng Hy Doanh cũng đã thành công cứu được bảo bối của hai lão đại của mình, cô nhanh chóng làm cho xong khâu cuối, rồi kiểm tra cẩn thận huyết áp, nhịp tim, bảo đảm tất cả đều đã ổn lúc này Hy Doanh mới bàn giao lại cho bác sĩ phụ mổ lo việc chuyển lão đại ra phòng hồi sức.

Bên phòng mổ số hai bác sĩ Trần Phúc Hiền từ mỹ bay qua Anh vừa kịp lúc hai lão đại vừa được chuyển vào phòng mổ, anh liền phụ trách mổ cho Lâm Nghiêm, lúc này tình trạng của Lâm Nghiêm có phần nặng hơn, vết thương cũ chỉ vừa mới lành, giờ thêm thương mới, lại thêm mất máu khá nhiều làm cho Lâm Nghiêm rơi vào hôn mê hơi lâu, bị gãy năm xương sườn, trọc xương hàm, gãy bốn cái răng Phúc Hiền mở hồi từng giọt roi xuống, anh cũng không thua gì Hy Doanh tình trạng khá cân bằng, hai lão đại mất máu khá nhiều, nên phải cần một lượng máu để truyền vào cũng may họ không thuộc loại máu hiếm nên các anh em thay phiên nhau tiếp máu cho hai lão đại của mình.

Phúc Hiền cuối cùng cũng mổ xong sau hai tiếng đồng hồ cân bằng, hai lão đại đã được chuyển sang phòng hồi sức, Trúc An,Đồng Nhan, Đinh Phúc, Lục Vỹ cùng Đắc Duy, Ngọc Tuệ mọi người thay phiên nhau giám sát các anh em bảo vệ cho chủ thượng và hai lão đại,

Bạch Lâm Vũ giờ đã khỏe hơn, ông nằm trên chiếc giường lớn trong phòng VIP số một, ông vừa mới ngủ dậy Lâm Vũ liền nhìn Đồng Nhan lên tiếng hỏi.

" Hai đứa nó sức khỏe chúng thế nào rồi? ".

Đồng Nhan nghe hỏi cô giọng nhẹ đáp.

" Dạ thưa lão gia, hai lão đại đã được ra phòng hồi sức nằm rồi ạ "

" Ủ vậy là tốt rồi, nhớ cho người bảo vệ chúng cho tốt ".

" Dạ thưa lão gia! Tôi có hai việc cần báo với ngài ".

Lâm Vũ nhíu mày nhìn Đồng Nhan ông trầm giọng.

" Nói đi, hôm nay cô học ở đâu cái trò áp ứng như vậy hả? ".

Đồng Nhan nuốt nước bọt, cô gật đầu nói.

" Dạ chuyện đầu tiên là, Tuyết Đan lão đại đang có thai, mà đứa bé này là con của nhị lão đại Lâm Nghiêm ạ ".

" Sao! Cô nói chuyện này có thật không? ".

" Dạ thuộc hạ không dám nói bừa, chuyện tình cảm giữa hai người trong bang trên dưới ai cũng biết ạ ".

" Nhưng có mình ta là không biết đúng không? " Lâm Vũ hơi nghiêm mặt, mắt liếc nhẹ Đồng Nhan miệng nhẹ cười.

Đồng Nhan thật muốn mếu máo vì lời nói này của lão gia, cô gượng gạo lại nói.

" Còn việc thứ hai về chuyện em gái song sinh của lão đại mất tích khi xưa, giờ đã tìm lại được rồi ạ, cô ấy sống ở mỹ, trước kia cô ấy được một ni sư nhặt được trước cổng thiền viện, ni sư đã nuôi dưỡng cô ấy từ đó thưa lão gia ".

" Có chắc chắn là em ruột của con bé Tuyết Đan không? ".

" Dạ chắc chắn rồi, đã cho thử DNA rồi thưa lão gia".

Lâm Vũ nghe xong ông xúc động mà rơi nước mắt, ông quay đầu ra cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài, ông ngó lên trời miệng lầm thầm nói.

" Doãn Minh, Bối Ngọc Uyên hai cậu đã có thể ngậm cười ở trên trời rồi đó, con của các cậu, con bé đó nó đã trở về rồi, tôi sẽ lo lắng cho nó thay các cậu ".

" Hãy siêu thoát nhé hai bạn của tôi! ".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Niềm Vui Khó Tả

* Ba giờ sau đó tại phòng hồi sức Lâm Nghiêm lúc này đã tỉnh lại, anh đưa mắt nhìn chung quanh, chợt anh nhận ra, trên giường kế bên Tuyết Đan nằm đó, đôi mắt cô nhắm nghiền, gương mặt xanh xao nhợt nhạt, Lâm Nghiêm cảm giác trái tim mình đau nhói, anh liền muốn ngồi ngay dậy để đi qua bên đó với cô, nhưng anh vừa động nhẹ người liền một cơn đau nhứt từ những vết thương làm cho Lâm Nghiêm cắn chặt lấy môi gương mặt nhăn nhó chịu đựng, lúc này Lâm Nghiêm mới chợt nhớ ra chính bản thân mình cũng bị thương không hề nhẹ.

Ngoài cửa phòng hồi sức lúc này Phúc Hiền cùng Hy Doanh đang thư thả bước vào, hai người vừa nhìn thấy Lâm Nghiêm đã tỉnh cả hai vui mừng nhanh đi đến gần trước mặt Lâm Nghiêm hai người nhìn anh, Phúc Hiền liền nhanh kiểm tra sơ lược cho Lâm Nghiêm xong Hy Doanh nhìn Lâm Nghiêm cười nhẹ giọng từ tốn nói.

" Nhị lão đại em nói với anh một tin này về chị Tuyết Đan, nhưng anh phải giữ bình tĩnh đó ".

Lâm Nghiêm lo lắng khi nghe lời này của Hy Doanh, anh nóng nảy lên tiếng.

" Cô nói mau đi Tuyết Đan bị gì hả? ".

Hy Doanh nhìn thái độ lo lắng này của Lâm Nghiêm cô liền nhanh nói không dám chùng chừ.

" Là chuyện chị Tuyết Đan hiện tại đang có thai, cũng đã gần hai tháng rồi thưa anh! ".

"Hy Doanh cô nói là thật chứ? "

Phúc Hiền lúc này nói chen vào.

"Điều đó là sự thật đấy, tôi cũng đã khám qua cho cô ấy rồi, cũng may nhờ có Hy Doanh đã cố gắng và cứu kịp cho cả mẹ lẫn con đó "

Lâm Nghiêm nghe xong anh mừng đến độ chảy nước mắt, giọng nói nghèn nghẹn thều thào nói.

Tôi thật sự rất cảm ơn cô Hy Doanh à, nhờ có cô mà vợ và con tôi mới được an toàn, ơn này Bạch gia sẽ không bao giờ quên "

Hy Doanh nghe những lời này cô nhanh cuối đầu đáp lời.

"Nhị lão đại đừng nói như vậy, đây là trách nhiệm của Hy Doanh tôi, Tuyết Đan là chị em đồng cam cộng khổ với tôi đã bao nhiêu năm trời, việc này tôi phải có trách nhiệm, với lại tôi phải cứu cháu cưng của tôi chứ! "

Lâm Nghiêm nghe xong anh cười tươi tắn, anh nhìn sang Phúc Hiền nói.

"Cậu đỡ tôi sang bên kia để thăm Tuyết Đan đi "

Phúc Hiền nghe xong liền tròn mắt nhìn Lâm Nghiêm giọng bức bối lên tiếng.

"Không được đâu, cậu chỉ vừa mới tỉnh lại thôi, vết thương chưa lành, không được vận động đi lại, để tôi di chuyển giường của cậu xác bên cạnh giường Tuyết Đan cho cậu muốn làm gì làm "

Nói xong Phúc Hiền và Hy Doanh liền cùng nhau di chuyển giường của Lâm Nghiêm cho anh nằm kế bên giường của Tuyết Đan, làm xong Hy Doanh kiểm tra cho Tuyết Đan cẩn thận xong cả hai người liền nhẹ nhàng rời khỏi phòng hồi sức, Lâm Nghiêm nhìn thấy hai người kia đã rời đi lúc này anh nhẹ nhàng nhìn sang Tuyết Đan bàn tay anh từ từ nắm lấy bàn tay Tuyết Đan bóp nhẹ anh nói thầm bên tai cô.

"Tuyết Đan anh hôm nay thật sự rất hạnh phúc, em bây giờ đã trở lại bên anh, mà hiện tại trong bụng em đã có bảo bối của chúng ta, anh sẽ phải ôm hổi hận suốt cuộc đời này nếu như hôm qua em và con gặp phải chuyện gì không may, anh yêu em nhiều lắm Đan nhi của anh, hãy sớm tỉnh lại nhé em, anh rất muốn được trò chuyện cùng em, ôm em ngủ, và chăm sóc cho em và con "

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: □Hạ Uyên Về Nước_ 1□

Bạch Lâm Nghiêm cứ thì thầm bên tai Tuyết Đan đến lúc mệt mỏi anh ngủ say lúc nào không hay, trong lúc ngủ cánh tay phải anh vẫn nhẹ nhàng ôm lấy cả người Tuyết Đan mà sùi ảm cho cô, hai tiếng đồng hồ trôi qua thuốc mê cũng đã tan gần hết lúc này Tuyết Đan từ từ nhẹ nhàng mở mắt, vừa tỉnh lại mũi cô đã nghe ra mùi thuốc khử trùng nồng nặc cô chau mày vì khó chịu, Tuyết Đan ghét nhất là mùi của bệnh viện, nhưng xen lẫn trong mùi đó lại có một mùi thơm bạc hà quen thuộc, Tuyết Đan cười nhẹ vì cô biết mùi này của ai rồi, đó là anh Lâm Nghiêm, vừa nhớ đến tên anh Tuyết Đan chợt nhớ ra anh bị thương rất là nặng không biết anh bị thương ra sao nữa, Tuyết Đan nhẹ cựa quậy muốn ngồi lên, lúc này cô mới chợt phát hiện bản thân đang bị người ôm chặt, mà cả cơ thể cũng rất là mệt và đau nhức, Tuyết Đan cố gắng ngước mặt lên để nhìn xem người đang ôm mình là ai.

Khi vừa nhìn lên ánh mắt cô liền chạm phải một ánh mắt đầy sự ấm áp cùng chất chứa nhiều vui vẻ cùng sự hạnh phúc thấy rõ qua ánh mắt này, giọng trầm bất ngờ vang bên tai cô.

"Vợ yêu em đã tỉnh dậy rồi! "

Tuyết Đan nghe hai từ vợ yêu cô mác cỡ liền đỏ hết cả mặt, Lâm Nghiêm nhìn cô lúc này anh càng thêm say đắm, anh cười tươi tắn giọng nhẹ nhàng lại nói.

"Em cứ nằm yên đừng nhúc nhích để anh bấm chuông cho Phúc Hiền và Hy Doanh vào kiểm tra cho em rồi chúng ta ra ngoài phòng bệnh nằm cho khỏe nha "

Nói xong Lâm Nghiêm đưa tay bấm cái nút tròn màu đỏ trên tường gần đó.

Chưa đầy năm phút cánh cửa phòng hồi sức đã được người mở ra, bước vào là hai người nam thanh nữ tú, họ không ai xa lạ chính là hai vị bác sĩ nổi tiếng của Bạch gia và Đặng gia, Dương Đồng Nhan cười tươi nhanh đi đến bên giường của Tuyết Đan cô mừng rỡ liền nhanh nói.

"Lão đại cuối cùng chị cũng đã tỉnh lại rồi, bọn lo nhoi ngoài kia bọn họ sắp sửa xem chút là đòi tràn vào trong này để xem sao chị vẫn chưa tỉnh, họ đòi đánh hội đồng em nữa đấy lão đại, mừng quá bây giờ chị đã tỉnh, để em kiểm tra cho chị cái rồi chúng ta sẽ ra phòng chị nhé "

Tuyết Đan nhìn cái miệng luyến thoáng của Đồng Nhan nói cô chỉ biết cười mà thôi, sau năm phút kiểm tra Đồng Nhan vui vẻ nhìn Lâm Nghiêm và Phúc Hiền nói.

"Rất tốt tình trạng phục hồi của lão đại khá tốt, thai nhi cũng rất khỏe mạnh thưa nhị lão đại "

Tuyết Đan vừa nghe đến hai từ thai nhi, cô liền mở to mắt nhìn Đồng Nhan rồi lại nhìn Lâm Nghiêm rồi lại chuyển sang Phúc Hiền như ý hỏi là Đồng Nhan đang nói về thai nhi là chuyện gì.

Lâm Nghiêm nhìn mặt cô ngơ ngác nhìn từng người anh cười tươi, bàn tay đưa lên mái tóc cô liền vuốt nhẹ giọng trầm từ tốn nói.

"Đan nhi của anh! Em là đang mang thai bảo bối của hai chúng ta, con được hơn hai tháng rồi đó, thật sự rất may mắn, em bị thương nặng như vậy mà con của chúng ta cũng không ảnh hưởng gì nhiều, nhờ có Đồng Nhan kịp thời cứu được hai mẹ con em đấy Đan nhi à "

Tuyết Đan nghe rõ tường tận trong trái tim cô lúc này dâng trào niềm hạnh phúc khó tả, cô suy nghĩ về ngày hôm đó thật sự là quá kinh hãi, đánh nhau với những tên kia, lại còn bị bắn, ấy vậy mà bảo bối vẫn giữ được, thật sự là một kỳ tích, mà kỳ tích này là của Đồng Nhan mang lại, nếu là bác sĩ khác thì không biết có giữ lại được bảo bối không nữa, ôi thật là một điều quá vi diệu rồi, Tuyết Đan ngược mặt nhìn Đồng Nhan, cô gương mặt đã đỏ vì quá xúc động giọng nói như nghẹn ứ trong cổ họng Tuyết Đan từ từ nói.

"Chị mang ơn này của em, thật sự là ơn này quá lớn đối với hai họ Bạch và Doãn đó Đồng Nhan à! Cảm ơn em rất rất nhiều "

Đồng Nhan cũng xúc động mà khóc cô nhìn lão đại giọng rung rung đáp.

"Lão đại chị đừng nói như vậy chúng ta là một gia đình, cháu của em thì em phải có trách nhiệm cứu nó, sau này chị cho em nhận nó là con nuôi là em hạnh phúc lắm rồi đó chị".

"Được chị hứa với em khi con chào đời em sẽ là mẹ đỡ đầu của con chị, cảm ơn em nhiều lắm Đồng Nhan".

Phúc Hiền lúc này lên tiếng chen vào.

"Thôi đừng như vậy tôi khóc theo hai cô rồi đấy, em nhanh gọi người vào chuyển hai người này ra phòng dùm anh đi Đồng Nhan à!".

"Được rồi em đi ngay đây!"

Đồng Nhan nhanh chân bước ra ngoài để gọi người, ít giây sau đã có các y tá vào, họ nhanh chóng chuyển hai vị boss ra ngoài phòng bệnh đặt biệt chỉ dành cho người nhà của boss loại phòng VIP được trang trí như phòng tổng thống và cũng giống như một biệt thự riêng thu nhỏ vậy.

Bây giờ cả hai đã được nằm yên vị trên một chiếc giường loại lớn nhất dành cho bốn người nằm, Tuyết Đan vui vẻ bàn tay vuốt nhẹ lên phần bụng vẫn còn bằng phẳng của mình trong niềm hạnh phúc tốt cùng, cô hôm nay lần đầu tiên mọi người mới được chứng kiến nhìn thấy rõ nụ cười xinh đẹp của lão đại nhà mình suốt ngàn bao nhiêu năm trời, một nụ cười quá xinh đẹp, Lâm Nghiêm cũng phải đứng hình trước nụ cười quá đỗi mê người của vợ mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: □ Hạ Huyền Về Nước_ 2 □

* Lúc này Tuyết Đan nằm trên giường lớn trong phòng bệnh VIP1 nằm kế bên là Bạch Lâm Nghiêm đứng chung quanh trong phòng lúc này có mặt ba của hai người ông Bạch Lâm Vũ cùng các trợ thủ đắc lực của hai lão đại là Dương Đồng Nhan, Triệu Hy Doanh, Lữ Tuệ Nghi, Đinh Phúc và Lê Trúc An, ông Lâm Vũ nhìn hai đứa con trên giường giọng nhẹ nói.

"Hai đứa thật là tâm đầu ý hợp quá, đến việc bị thương mà cũng bị luôn cả hai, thật làm cho trái tim già nua này của ta không thể chịu đựng nổi nữa, hai con làm ơn hãy trưởng thành lên cho người cha này bớt lo lắng hơn có được không hai con? "

Tuyết Đan nhìn ba cô nghẹn ngào nói.

"Ba ơi con thật xin lỗi ba, chúng con đã làm cho ba phải lo lắng cho tụi con, từ nay con sẽ cẩn thận hơn và sẽ cố gắng bảo vệ cho bảo bối trong bụng khỏe mạnh mà chào đời, ba đừng buồn tụi con nữa nha ba! "

Lâm Nghiêm nắm lấy bàn tay của Tuyết Đan giọng khàn khàn anh nhìn ba mình nói.

"Ba à! Bây giờ ba hãy chuẩn bị đi xem ngày tốt sau khi chúng con xuất viện sẽ tổ chức hôn lễ, nhưng trong thời điểm này không thể làm tiệc lớn quá vì như vậy sẽ dễ thu hút sự chú ý của những kẻ đối nghịch với gia tộc ta, như vậy sẽ rất ảnh hưởng cùng nguy hiểm đến Tuyết Đan và cháu của ba, Tuyết Đan phải hạn chế tuyệt đối việc vận động mạnh để an toàn cho cả hai mẹ con, ba thấy con nghĩ vậy có đúng không ba? "

Bạch Lâm Vũ nghe con trai nói ông liền hiểu ý của con trai, anh nhanh gạt đầu giọng nhẹ đáp.

"Được hôn lễ này chỉ mời dòng họ cùng em gái của Tuyết Đan và mấy người bạn già của ba mà thôi, như gia đình bên bác Đặng, như hai bác Trần và vợ chồng bác Lãnh của con và những anh em chiến hữu của con là được rồi, cứ như vậy đi nhé ba sẽ bắt tay vào việc này ngay thôi".

Những trợ thủ cùng các anh em đều cười tươi tắn khi nghe được tin vui này của hai lão đại họ nhanh chóng đồng thanh lên tiếng.

"Xin chúc mừng hai lão đại trăm năm hạnh phúc! "

Lúc này ngoài cửa có tiếng gõ, Hy Doanh liền đi ra mở cửa khi vừa mở ra cửa Hy Doanh liền cười tươi nói lớn.

"Ôi trời chị Hạ Huyền chị bay sang khi nào vậy, sao không báo bọn em ra phi trường đón chị! Mà chị đi với ai đến đây vậy chị? "

Hy Doanh vừa mới hỏi xong từ đằng phía thang máy bóng dáng cao ráo của Gia Khiêm đang an ổn bước đến bên hai người Hy Doanh lúc này đã rõ người đưa Hạ Huyền là do ai đưa đến rồi Hy Doanh vui quay mặt vào bên trong phòng cô nói lớn.

"Mọi người hãy chuẩn bị đón khách quý vào".

Nghe Hy Doanh nói tất cả mọi người đều chăm chú nhìn ra hướng cửa phòng, Hy Doanh mở toang cánh cửa, Đặng Gia Khiêm nhẹ nhàng bước vào anh cười tươi đưa tay lên chào tất cả mọi người và người bước vào theo phía sau làm cho tất cả thật sự bất ngờ liền ồ nói lớn một lượt.

"Ôi xin chào chị Hạ Huyền! Quả thật là một điều quá bất ngờ luôn đó".

Tuyết Đan vừa nghe tên em gái cô xúc động ý muốn ngồi dậy để được nhìn thấy em gái mình, nhưng vừa cử động cô liền nhăn nhó cả mặt vì động đến vết thương, Hạ Huyền nhìn thấy như vậy cô liền đi đến ngồi xuống giường kế bên chị, cô nắm lấy bàn tay của chị gái giọng nghẹn ngào nhìn chị nói.

"Chị ơi làm sao mà ra đến nông nổi này vậy chị....híc.... híc.....để em khám cho chị hai nha.....hu.....hu.....hu" vừa nói xong Hạ Huyền liền khóc lớn bàn tay cô vẫn nắm giữ bàn tay chị gái mà vuốt ve.

Gia Khiêm thấy người con gái mình yêu khóc đến nghẹn giọng anh xót xa đi đến vỗ nhẹ lên vai Hạ Huyền ôm cô vào lòng giọng trầm lên tiếng.

"Em đừng như vậy mà! Tuyết Đan và Lâm Nghiêm đã qua nguy hiểm rồi và bây giờ họ sắp có em bé nữa đó, em đừng buồn nữa nha, lúc này phải tập trung vào chữa trị cho họ mau lành, em nhìn đi mọi người đang nhìn em kia, mà từ này giờ mình chưa chào bác Lâm Vũ nữa kia em! "

Hạ Huyền nghe đến tên Lâm Vũ cô liền biết đó là ba nuôi của chị gái và cũng là bạn thân của cha mẹ mình lúc họ còn sống, cô có nghe Gia Khiêm kể nhiều, Hạ Huyền ngại ngừng liền nín khóc cô gương mặt đầy nước mắt nhìn sang người đàn ông trung niên đang ngồi bên ghế dựa cô liền đứng lên đi về phía ông ấy Hạ Huyền cúi thấp đầu hai tay khoanh phía trước giọng nhẹ nói và cúi chào trước ông.

"Cháu là Doãn Hạ Huyền xin kính chào bác Lâm Vũ!".

Ông Lâm Vũ nhìn đứa con gái trước mắt cả gương mặt ông lúc này ửng đỏ hai tròng mắt cũng đỏ lên vì xúc động ông nhìn Hạ Huyền rồi nhìn sang Tuyết Đan giọng ông rung rung chậm nói.

"Ba và mẹ của hai con họ đã rất linh thiêng nên đã khiến cho hai đứa con tìm được nhau như thế này.....ta.....ta thật sự là vui mừng lắm các con à! "

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: □Hạ Huyền Về Nước _ 3□

* Mọi người nghe lão gia nói ai cũng phải chạnh lòng, vì chuyện gia đình của lão đại trong ban hội hầu như ai cũng biết, và chuyện nhận được em gái ruột thịt của lão đại vừa qua mọi người cũng được dịp chứng kiến, thật sự là quá cảm động rồi, Hạ Huyền nghe bác Lâm Vũ nói về cha mẹ cô không thể cầm được nước mắt, cô giọng ngào nhìn bác Lâm Vũ nói.

"Bác khi nào tiện bác đưa con đi thăm ba mẹ và em trai của con được không bác? "

"Được ngày mai bác sẽ đưa con và Gia Khiêm đi thăm mộ, bây giờ con ở đây với chị đi, tối về biệt thự Bạch gia mà nghỉ ngơi nha con, tối về bác kể chuyện của ba mẹ con lúc còn trẻ cho con nghe nha! "

Hạ Huyền gạt nhẹ đầu thay câu trả lời, lúc này Bạch Lâm Vũ đứng lên đi đến bên giường ông nhìn hai con nằm trên đó ông cười nhẹ nói.

"Tụi con nên giữ gìn cẩn thận cho mau khôi để còn tổ chức hôn lễ nữa đó, mà quan trọng nhất lúc này con gái phải ăn nhiều vào để cho cháu của ba được khỏe mạnh có biết không Tuyết Đan con? "

Tuyết Đan nhìn ba cô cười tươi giọng nũng nịu nói "Ba giờ chỉ thương cháu không còn thương con gái này nữa rồi! "

Lâm Vũ bước đến xoa nhẹ đầu Tuyết Đan giọng trầm ông lên tiếng.

"Sao con lại nghĩ như vậy chứ, trước kia con là con gái bảo bối của ba, còn bây giờ con là một nữ hoàng trong gia tộc Bạch gia này, ta già rồi nên lui về sau nghỉ ngơi, mọi việc giao lại cho con và Lâm Nghiêm quản lý, ba xem trọng nhất vẫn là con gái bảo bối của ba và các cháu của ba sau này mà thôi con gái đừng buồn mà ảnh hưởng đến sức khỏe "

Tuyết Đan cười tươi khi thành công gheo được ba của mình, cô nhìn sang Lâm Nghiêm nói.

"Anh có nghe ba nói không, ba vẫn là thương em nhất sau mới đến anh đó! "

Lâm Nghiêm trên người băng bó kín mít anh không thể làm gì nhiều anh chỉ cười tươi, ánh mắt nhìn Tuyết Đan một cách triền miên môi nhẹ nói.

"Vâng vạ của anh là nhất rồi! "

Lúc này ngoài cửa phòng có người gõ, Đồng Nhan ra mở cửa, hai vị bác sĩ lúc nãy phụ mổ lúc này nhẹ bước vào phòng, họ nhìn mọi người trong phòng giọng nhẹ cung kính nói.

"Chúng tôi xin phép được kiểm tra cho hai boss ạ! "

Mọi người nghe xong ai cũng nhẹ nhàng rời khỏi, ở lại trong phòng còn ba người, mà ba người này cũng đều là những bác sĩ giỏi và chuyên ngành ba người đứng đó quan sát chặt chẽ từng cử chỉ của hai vị bác sĩ kia, hai người bác sĩ bị sáu con mắt luôn nhìn họ không rời quả thật làm cho họ bị áp lực quá lớn, hai người cố gắng kiểm tra cho cẩn thận và nhanh hơn để được rời khỏi nơi này, nếu còn ở lại chắc bọn họ sẽ ngắt xiu mất thôi.

Kiểm tra xong hai bác sĩ cười nhẹ ánh mắt nhìn ba người trước mặt giọng nhẹ nói.

"Hai boss sức khỏe đã ổn định rất tốt, thai nhi cũng rất khỏe mạnh, không còn vấn đề gì nguy hiểm đâu thưa các vị, các y tá sẽ thay băng mỗi ngày cho hai boss còn về thuốc thì ở đây có một vị giáo sư tiến sĩ, bác sĩ Phúc Hiền thì việc này chúng tôi không dám tùy tiện ạ! "

Phúc Hiền cười nhẹ giọng trầm trầm nói.

"Ái sao các vị bác sĩ đây lại đề cao tôi như vậy chứ, tôi đây còn thua xa vợ tôi đó " Phúc Hiền vừa nói cánh tay nắm lấy bàn tay của Triệu Hy Doanh mà kéo cô ôm vào lòng mình, Hy Doanh bị bất ngờ cô không kịp phản đối cô bực bội nói lớn.

"Phúc Hiền anh là đang nói nhảm gì vậy hả? Tôi là vợ của anh khi nào chứ, thật là con người tự cao mà! "

Phúc Hiền thấy cô vùng vẫy muốn thoát khỏi mình, anh càng ôm chặt hơn, anh nhìn sang Hạ Huyền nói.

Tôi sẽ nhấn toa thuốc vào máy của Gia Khiêm, phiền em lo chuyện thuốc này cho hai vợ chồng lão đại này dùm tôi, tôi phải ôm cô vợ này về trị tội mới được, xin chào tất cả mọi người nhé! "

Nói vừa dứt câu Phúc Hiền liền bế Hy Doanh lên đi thẳng ra cửa, mặc cho cô la ó chửi bới ầm ĩ, nhưng anh vẫn không hề có ý định buông cô xuống, Phúc Hiền ôm Hy Doanh ra xe phóng thẳng về biệt thự họ Trần nằm ở ngoại ô thành phố.

Hy Doanh và Phúc Hiền đã rời đi Gia Khiêm liền bước vào phòng, trên tay cầm mấy hộp cháo tổ yến thơm phức anh nhìn Hạ Huyền nói.

"Em dứt cho Tuyết Đan ăn đi, anh sẽ dứt cho Lâm Nghiêm, anh mua cho tất cả mọi người ngoài kia luôn rồi có cả phần anh và em nữa đó, nhưng lo cho người bị thương trước đã "

dép chiếc có chiếc không, áo thì lệch vai, trên mái tóc phía trước thì cuộn ống cuốn, tóc phía sau thì xõa dài mà nó lại rối bởi nửa chứ, ôi mẹ ơi! " Suy nghĩ xong Đồng Nhan thất thiểu đi vào nhà vệ sinh để rửa mặt thay đồ, cô thật sự cảm thấy xấu hổ không biết phải làm sao mà đối diện với các anh em đây nữa.

Nhưng có buồn thì Đồng Nhan vẫn phải đi ra ngoài phụ sắp xếp cho buổi lễ quan trọng nhất của hai lão đại, lúc này cô bày ra gương mặt đầy sát khí để đối diện với mọi người, phải làm như vậy thì không có một ai dám trêu chọc cô nữa, và cô đã thành công, khi Đồng Nhan bước ra mọi người nhìn thấy nét mặt cô lúc này quả thật không một ai dám nhìn chứ nói chi mà cười.

Đồng Nhan bắt tay vào công việc một cách nhanh chóng và chuyên nghiệp, không lâu sau những người khác cũng đã thức dậy họ cũng nhanh bắt tay vào việc.

Đúng tám giờ sáng đoàn rước dâu của nhà họ Bạch đã có mặt bên biệt thự của cô dâu cách biệt thự Bạch gia không xa, khoảng chừng hai mươi bước chân là cùng, Bạch Lâm Nghiêm trong lễ phục chú rể màu trắng nhìn thật sang trọng, cô dâu Bạch Tuyết Đan trong chiếc váy cưới đuôi dài cùng màu trắng trẻ vai thật đẹp và lộng lẫy, trên mái tóc cô cài chiếc vương miện được đính gần một trăm viên kim cương, mái tóc cột hờ phía sau, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên, trên cổ Tuyết Đan đeo một sợi dây chuyền mặt kiêu hình giọt nước cũng được gắn đầy kim cương lấp lánh, cùng đôi hoa tai cùng một bộ với dây chuyền.

Lúc này Lâm Nghiêm và các anh em đã bước vào trong biệt thự, trên tay anh cầm một bó hoa hồng thật đẹp trên ngực áo anh cài một kẹp áo hình trái tim được kết nhiều viên hồng ngọc và kim cương quý giá, gương mặt khôi ngô tuấn tú nét mặt anh lộ rõ sự hạnh phúc nhưng hơi căng thẳng vì quá hồi hộp.

Bên nhà gái người lớn là bà mẹ của Đặng Gia Khiêm họ đứng ra làm chủ hôn cho Tuyết Đan còn có em gái Hạ Huyền và Gia Khiêm cũng bên nhà gái.

Sau những nghi lễ và có sự làm chứng cho buổi hôn lễ này là một vị đức Hồng Y ông cũng là bạn thân của Bạch Lâm Vũ, hai người đã cùng thề trước mặt đức Hồng Y và mọi người rằng hai người sẽ mãi mãi dù nghèo khó hay bệnh tật thì hai người vẫn sẽ mãi yêu thương chăm sóc cho nhau.

Sau lễ nguyên thê là tới phần trao nhẫn, Bạch Lâm Nghiêm mừng vui đến độ tay cầm nhẫn mà rung rẩy muốn rớt luôn chiếc nhẫn, nhưng Tuyết Đan đã nhanh hơn cô đã chụp lại được cô liền cầm lấy tay của Lâm Nghiêm để cho anh không còn rung nữa và cuối cùng hai người cũng đã đeo xong nhẫn cưới, Lâm Nghiêm không thể kìm hãm được sự hạnh phúc anh liền ôm chặt Tuyết Đan mà hôn ngẫu nhiên trước mặt bao nhiêu người, cả khán phòng liền đứng lên vỗ tay rầm rộ và hét lời chúc mừng cho hai lão đại trăm năm hạnh phúc.

Một lúc sau bó hoa cưới được cô dâu tung ra hướng mọi người đang đứng chờ đợi, bó hoa tung bay lên cao và rơi xuống trúng ngay người của Hạ Huyền lúc này cô đang đứng trò chuyện cùng với mẹ của Gia Khiêm, tất cả mọi người đều hô lớn khi thấy người bắt được bó hoa là em gái của lão đại mình.

Hạ Huyền bị mọi người trêu chọc cô xấu hổ liền úp mặt vào người của mẹ Gia Khiêm mà trốn, bà cũng yêu thương ôm lấy người con dâu tương lai này vào lòng mà che chở.

Gia Khiêm lúc này đi đến gần Hạ Huyền anh lấy từ trong túi áo chiếc hộp nhỏ màu hồng, bên trong là chiếc nhẫn kim cương lớn anh quỳ xuống bên Hạ Huyền giọng anh trầm ấm nói.

" Hạ Huyền em hãy đồng ý làm vợ của anh nha, em hãy gả cho anh có được không em, anh rất yêu em! □ ".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 62: Hạ Huyền Bị Bắt Cóc _ 1

* Đặng Gia Khiêm nét mặt lo lắng cùng trông chờ câu trả lời của Hạ Huyền tất cả mọi có mặt đồng loạt nói lớn " Đồng ý đi!.....đồng ý đi.....đồng ý đi.....đồng ý đi!.

Hạ Huyền trái tim cô lúc này đập rộn ràng cả gương mặt ửng đỏ vì ngại ngùng cô nhìn Gia Khiêm cười tươi sáng, bàn tay phải cô đưa đến trước mặt Gia Khiêm giọng nhẹ nói.

" Dạ em đồng ý! ".

" Hoan hô!.....xin chúc mừng Đặng tổng và chị Hạ Huyền trăm năm hạnh phúc.....xin chúc mừng!.

Gia Khiêm hạnh phúc đeo nhẫn vào ngón tay áp út của Hạ Huyền, anh cũng liền ôm chặt Hạ Huyền vào lòng anh cuối xuống hôn lên đôi môi mềm mại của cô trước mặt biết bao nhiêu người có mặt trong buổi lễ.

Tuyết Đan trong lòng cô có rất nhiều cảm xúc, hôm nay cô thấy mình thật hạnh phúc vì lễ thành hôn của mình và Lâm Nghiêm và một điều khiến cô hạnh phúc hơn hẳn là cô được nhìn đứa em gái duy nhất của mình có được một tình yêu chân chính, Lâm Nghiêm lúc này cánh tay vẫn luôn ôm chặt eo của vợ mắt anh nhìn mọi người đang rất vui vẻ chúc mừng cho Gia Khiêm và Hạ Huyền, bất ngờ giọng khàn của Bạch Lâm Vũ nói lớn.

" Mọi người chú ý! bây giờ buổi lễ chính đã xong, tôi thay mặt hai họ mời tất cả nhập tiệc, không say không về! ".

" Hoan hô chủ thượng!..... chúc mừng hạnh phúc của hai lão đại.....một.....hai..... ba.....dô! ".

Buổi tiệc cưới với không khí ấm cúng và rất vui vẻ với sự có mặt của họ hàng, bạn bè, cùng các anh em trên dưới trong bang hội, không thiếu vắng một ai, từ người cao nhất trong bang, đến một vệ sĩ cấp thấp nhất, ai cũng được mời tham dự.

Buổi tiệc cưới dài suốt từ giờ trưa kéo dài đến tận gần mười hai giờ tối mới kết thúc hoàn toàn, Tuyết Đan vì có thai và cũng vì mới lành vết thương nên cô bị em gái kim bác sĩ bắt phải đi nghỉ ngơi trước, chỉ còn mình Lâm Nghiêm ở lại tiếp tục vui vẻ với mọi người Gia Khiêm hôm nay được dịp hiếm hoi anh mới được uống thoải mái, từ ngày yêu Hạ Huyền anh bị cô kìm kẹp không cho anh uống rượu nhiều nữa, có đi gặp khách hàng cũng uống ba ly là ngừng, nếu không nghe lời cô cho anh ngủ ngoài salon liên tục một tuần lễ, và dĩ nhiên chuyện ăn ái cũng bị cấm luôn, Gia Khiêm bị cô phạt hết một lần gần cả tháng anh sợ quá bây giờ không dám nhậu nhẹt, mà cả thuốc lá cũng bỏ luôn, hôm nay là lễ cưới của chị gái cô và cũng là bạn thân của anh nên Gia Khiêm được Hạ Huyền cho uống thả ga một ngày này.

Lâm Nghiêm, Gia Khiêm, Nguyên Khang, Phúc Hiền, Đình Phúc, Đức Duy, Trịnh Tứ, Lục Vỹ và các cô gái xinh đẹp trong bang hội như Ngọc Tuệ, Đồng Nhan, Trúc An, và cô nàng bác sĩ Hy Doanh cả đám hô hào cùng li liên tục, các trường bồi hôm nay cũng uống nhiều nên mặt và đã về trước lúc tám giờ tối, còn ở lại toàn là lớp trẻ, họ nhảy họ hát chúc mừng hai lão đại phải nói rằng ngày hôm nay là ngày lễ lớn của bang hội.

6 giờ sáng lúc này tại phòng của Hạ Huyền cô đang ngủ nhưng vì con đau ở dạ dày làm cho cô phải tỉnh táo dậy, chắc vì ngày hôm qua cô có uống vài li rượu nên giờ dạ dày nó hành cô rồi, Hạ Huyền ngồi dậy đi vệ sinh cả nhân xong rời khỏi phòng ngủ lúc này Gia Khiêm say rượu nên vẫn ngủ mê một cô quyết định đi mua thuốc một mình, cô bước xuống lầu đi ra sân Hạ Huyền ý định là sẽ đi bộ ra nhà thuốc để mua, nhưng lúc này có một vệ sĩ đang dọn dẹp bàn ghế, vệ sĩ thấy Hạ Huyền đang đi ra cửa cậu nhanh bước đến chào hỏi cô.

" Dạ em xin chào chị Hạ Huyền! Chị đang muốn đi đâu sao? ".

" Hạ Huyền dừng lại bước chân, cô nhìn sang cậu vệ sĩ đang hỏi mình cô cười nhẹ lên tiếng đáp.

" Vâng! Tôi muốn đi ra nhà thuốc tây mua thuốc đau dạ dày ".

" Dạ vậy chị để em đi mua cho! ".

Hạ Huyền cười tươi nhìn cậu vệ sĩ thật là nhiệt tình, nhưng thuốc này là loại đặt trị chỉ mình cô biết, cô nhìn cậu vệ sĩ nói.

" Nếu được cậu có thể chờ tôi đi mua dùm không? "

Người vệ sĩ vui vẻ gật đầu, cậu chạy nhanh đi báo với một cấp trên để lấy xe chờ Hạ Huyền đi, và người cấp trên cũng cử thêm một người nữa đi theo bảo vệ cho Hạ Huyền.

Chiếc xe màu đen chờ Hạ Huyền đi cùng hai vệ sĩ chạy ra khỏi biệt thự, vì đây là vùng đồi chỉ có giới thượng lưu mới có tiền mua nổi mà ở thời, xe chạy ra khỏi địa bàn của khu vực biệt thự Bạch gia, lúc này bên góc đường bất ngờ có hai chiếc xe màu đen khác cũng nhanh chạy theo sau xe chờ Hạ Huyền, nhưng hai vệ sĩ lại không phát hiện ra.

Chiếc xe chạy một đoạn xa thì vệ sĩ phát hiện có một bảng hiệu nhà thuốc lớn bên đường bên kia, hai vệ sĩ cho xe chạy sang đó và họ dừng lại ở trước đầu đường vì tiệm thuốc lại nằm bên trong một con đường nhỏ của một khu dân cư đông đúc, Hạ Huyền thấy vậy cô lên tiếng nói với các vệ sĩ.

" Các cậu chờ ở đây để tôi vào mua rồi sẽ ra ngay thôi "

Người vệ sĩ liền lên tiếng đáp.

" Dạ để em đi cùng chị cho an tâm, để cậu Thái ở lại trông xe là được rồi ạ! ".

Hạ Huyền vui vẻ gật đầu, hai người liền nhanh bước đi vào bên trong con hẻm đó.

Vì mới có gần bảy giờ sáng nên tiệm thuốc vẫn chưa mở cửa, hai người đứng trước cửa tiệm chờ đợi, người vệ sĩ lo lắng cho Hạ Huyền bị đau nên cậu bấm chuông cửa để gọi chủ tiệm mở cửa bán thuốc, cũng ngay lúc này một viên đạn từ đầu bắn đến người vệ sĩ.... pằng....pằng, những tên bắn lên dùng súng giảm thanh nên không hề có một tiếng động nào phát ra ngoài, người vệ sĩ lúc này đau đớn gục xuống, trước khi bất tỉnh cậu lớn tiếng nói.

" Chị mau chạy ra xe nhanh đi! ".

Nói xong cậu gục xuống bất tỉnh, Hạ Huyền sợ hãi nhìn người vệ sĩ cô muốn cấp cứu cho cậu nhưng lại không có dụng cụ để băng bó, cô nhanh muốn chạy ra xe để gọi người vệ sĩ kia vào, nhưng Hạ Huyền chỉ vừa chạy mấy bước thì phía sau của cô bị người đánh mạnh Hạ Huyền đau đớn liền gục ngã xuống bất tỉnh.

Hai mươi phút sau, người vệ sĩ tên Thái chờ ngoài xe cảm thấy lo vì chỉ mua thuốc thôi mà lại lâu quá, Thái lo lắng liền xuống xe chạy vào bên trong đó xem thế nào, nhưng khi vừa sắp đến tiệm thuốc Thái nhìn thấy một đám đông người dân đang bu quanh nhìn vào ai nằm dưới đất, cậu nghi ngờ nên chạy đến xem Thái giật mình khi thấy người nằm dưới đất là Tuấn, trên người Tuấn vẫn đang chảy máu và được người dân băng bó tạm, Thái nhanh hỏi thăm bà con ở đây cậu mới biết khi chủ tiệm thuốc nghe tiếng chuông gọi mở cửa bán, họ nhanh dậy vệ sinh răng miệng xong ra mở cửa thì thấy cậu này nằm gục trước cửa nhưng lại không thấy có cô gái nào đi cùng, lại có người thấy có mấy tên áo xanh đen bế một cô gái lên xe của họ rồi chạy mất. Thái nghe xong cả người cậu muốn đứng không vững cậu suy nghĩ.

" Trời ơi cô ấy là em gái của lão đại, việc này mà đến tai lão đại thì không biết báo tố gì sẽ xảy ra đây nữa, nhưng phải báo cáo về ngay thôi " nghĩ xong Thái liền cầm điện thoại gọi về cho xếp của mình báo cáo tiểu thư Hạ Huyền bị bắt cóc.

Lúc này tại biệt thự Bạch gia người tổ trưởng của đội vệ sĩ vừa nhận được điện thoại cấp dưới báo cáo bàn tay cầm điện thoại liên rung rẩy thiếu điều muốn rớt cả điện thoại xuống, anh liền cúp máy điều động anh em đến đó ngay, còn bản thân liền chạy sang phòng của Đình Phúc để báo.

Đình Phúc lúc này đang ôm Ngọc Tuệ ngủ, cửa phòng bất ngờ bị gõ dồn dập làm Ngọc Tuệ nhăn nhó mở mắt, tiếng đội trưởng đội vệ sĩ nói lớn.

" Anh ơi dậy mau đi có chuyện xảy ra rồi anh ơi! ".

Đình Phúc vừa nghe anh liền ngồi bật lên, tay cầm áo choàng mặc vào liền đi ra mở cửa, đội trưởng đội vệ sĩ tên Hải liền nhanh nói bên tai Đình Phúc.

" Chị Hạ Huyền bị đau dạ dày nhờ hai vệ sĩ chờ đi mua thuốc, nhưng không ngờ bị bọn nào đã theo dõi từ trước thừa sơ hở hạ vệ sĩ của chúng ta và bắt chị ấy đi rồi ".

Đình Phúc nghe xong trợn trừng hai mắt anh gào lớn.

Đi báo anh em chuẩn bị, cử người đi điều tra khu vực đó, xem lại tất cả camera ở nơi đó, xem luôn camera dưới chân đồi tại khu vực của chúng ta xem sao, tôi sẽ đi báo cho Gia Khiêm ngay đây ".

Hải liền gật đầu cậu chạy nhanh đi điều động anh em, Đình Phúc quay vào nói nhanh cho Ngọc Tuệ biết hai người liền nhanh vệ sinh cá nhân thay nhanh quần áo gọn gàng, cả hai chạy đi thông báo cho những người còn lại, Đình Phúc lúc này đứng trước phòng Gia Khiêm anh ngập ngừng chưa dám gõ cửa, nhưng cuối cùng anh vẫn phải gõ cửa....cốc.....cốc..... cốc " Gia Khiêm cậu mau dậy đi Hạ Huyền bị bắt cóc rồi!.....Gia Khiêm à"....Rầm

" Đình Phúc! Cậu nói đùa đúng không? "

" Không Gia Khiêm! Tôi không đùa cậu, đó là sự thật ".

Lời Đình Phúc vừa dứt thì tiếng chuông điện thoại của Gia Khiêm để trên bàn lúc này reo lớn, Gia Khiêm nhanh chạy vào bắt máy, mở ra Gia Khiêm giật mình là số của Hạ Huyền anh liền bấm nghe, bên này giọng của đàn ông lớn tiếng nói.

" Mày là Đặng Gia Khiêm đúng chứ? "

Gia Khiêm chau mày giọng trầm anh nghiêng răng nói.

" Bọn mày là ai? Bọn mày muốn gì? ".

Bên đầu kia giọng đàn ông lại nói.

" Tao muốn con Tuyết Đan này và Bạch thị phải đền tội đã gây ra cho tao, mày an tâm, ngày mai mày sẽ nhận được sát của nó thôi... tút.... tút.... tút ".

" A lô!.....alô..... chết tiệt nó tắt máy rồi " Gia Khiêm tức giận mắt nhìn Đình Phúc nói.

" Mau dò vị trí của máy định vị tôi có gài vào người của Hạ Huyền mà tìm ra nơi cô ấy đang bị nhốt, nhanh đi cầm lấy điện thoại của tôi mà kết nối, tôi thay quần áo rồi ra ngay, đừng có để Tuyết Đan biết! ".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Hạ Huyền Bị Bắt Cóc _ 2

* Trong lúc này tại phòng tân hôn của Bạch Tuyết Đan và Lâm Nghiêm hai người vẫn ngủ say, vào lúc này trong giấc mơ Tuyết Đan nghe tiếng có ai gọi tên mình.

" Tuyết Đan à!.....con gái của mẹ ra đây đi con! ". Tuyết Đan nhìn ra cửa phòng chân cô liền nhanh bước xuống giường đi ra hướng cửa vì cô thấy mẹ và cha của mình đang đứng ở đó bà mặc chiếc đầm dài màu trắng sang trọng, cha mặc bộ âu phục màu đen lịch lãm như lúc trước ông hay mặc, gương mặt mẹ lo lắng nhìn cô bà nhẹ nói.

" Con mau đi cứu em gái con đi, nó đang gặp nguy hiểm, nhanh lên đi con, mẹ cha rất yêu hai con và luôn bên cạnh các con, nhanh đi cứu em đi con Tuyết Đan à! ".

Lời bà nói xong bà và cha cô liền nhẹ nhàng quay lưng đi ra khỏi phòng và biến mất dần, Tuyết Đan đau khổ cô muốn ôm mẹ lại mà không được cô hai tay đưa ra chỉ ôm được một khoảng không lạnh lẽo, cô đau đớn khóc và gào lớn.

" Mẹ ơi! Mẹ hãy ở lại với chúng con đi mà, con rất nhớ mẹ và cha.....mẹ ơi đừng bỏ con mà mẹ ơi! ".

Cũng vào lúc này Tuyết Đan giật mình tỉnh dậy vì được Lâm Nghiêm gọi và lay người khi anh nghe thấy vợ mình nói mơ mà còn khóc rất nhiều. Tuyết Đan tỉnh táo cả người cô đều ướt mồm, cô không nói gì liền đi xuống vào bên trong vệ sinh cá nhân và thay nhanh quần áo gọn gàng, Lâm Nghiêm thấy vậy cũng nhanh làm theo vợ, hai người đã xong Tuyết Đan liền mở tủ lấy hai cây súng bỏ vào túi áo khoác, tay cầm lấy điện thoại hai vợ chồng nhanh đi xuống lầu, rồi nhanh đi sang biệt thự kế bên nơi Hạ Huyền và Gia Khiêm ở, Lâm Nghiêm thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra với vợ nhưng anh lo lắng khi cô đi nhanh như vậy sẽ ảnh hưởng đến em bé trong bụng anh lo lắng nói.

" Vợ à! Em là đang có việc gì lo lắng sao? Nói cho anh nghe được không vợ! Em đi chậm thôi con đang ở trong bụng em đó! ".

Tuyết Đan vừa nghe chồng mình nhắc đến con trong bụng cô liền đứng lại, cô quay lưng nhìn anh nói.

" Em xin lỗi! Tại em đang lo lắng cho Hạ Huyền nhanh anh hãy bế em sang bên đó được không? ".

Lâm Nghiêm nghe vợ nhờ mình bế anh vui vẻ cười tươi liền bế vợ lên ôm vào lòng bước chân vững chắc của anh bước nhanh về hướng cửa của biệt thự kế bên, vừa mới đến trước cổng Tuyết Đan đã nhìn ra bên trong các anh em đang chuẩn bị việc gì rất nghiêm túc, và khi cô thấy Ngọc Tuệ trên tay cầm khẩu súng nhắm thì Tuyết Đan trái tim bắt đầu hồi hộp, cô bảo Lâm Nghiêm cho cô đứng xuống cô nét mặt uy nghiêm bước từng bước vào bên trong biệt thự.

" Các anh em đang căng thẳng chuẩn bị cho việc đi cứu người nên không chú ý người đang đi vào, bất ngờ giọng nói của Tuyết Đan làm cho tất cả mọi gần như muốn ngất xỉu.

" Chuẩn bị chu đáo không được xảy ra sơ xuất trong việc giải cứu em gái tôi! "

" Dạ chúng em đã rõ thưa lão đại! "

"Hả!.....lão.....lão.....đại!....Chị đến khi nào vậy ạ! ".

" Sao! Các người muốn giấu giếm tôi sao? Em gái tôi thế nào rồi? Gia Khiêm anh đâu rồi! ".

Lâm Nghiêm nhìn vợ bị xúc động mạnh anh lo lắng đi đến bên cô ôm chặt vợ vào lòng, bàn tay nhẹ vuốt ve lưng cô anh nói nhỏ bên tai vợ.

" Hãy bình tĩnh đi em cẩn thận con mình trong bụng đó, Tuyết Đan hít thở từ từ để lấy lại bình tĩnh, Gia Khiêm lúc này từ trong nhanh bước ra anh mặc bộ quần áo bó bằng da màu đen, nhìn qua là Tuyết Đan đã biết anh chuẩn bị cho cuộc chiến rồi Tuyết Đan nhanh nói thẳng vào đề.

" Hạ Huyền làm sao bị bắt cóc, bọn nào làm anh điều tra ra chưa? ".

Gia Khiêm biết là không thể giấu Tuyết Đan được anh gương mặt buồn bã nhìn Tuyết Đan nói.

" Lúc sáng em ấy bảo đau dạ dày và nhờ hai vệ sĩ chờ đi, nhưng không thể ngờ dưới chân đồi có kẻ theo dõi chúng ta từ lâu, vào lúc đó chúng nhìn thấy em ấy ở trong xe, mà chúng tưởng đó là em, nên chúng bắt ngờ tập kích vệ sĩ và em ấy khi họ đứng trước cửa nhà thuốc tây, nhà thuốc không xa nơi của chúng ta lắm, anh đã định vị được nơi chúng giam giữ em ấy rồi, bây giờ anh và các anh em sẽ đi cứu em ấy! ".

" Được tôi đi với mọi người"

" Không được! Em hiện đang mang thai, em hãy ở nhà đi bọn anh đi là được rồi " Gia Khiêm thật lo lắng nhìn sang Lâm Nghiêm ý bảo cậu ấy khuyên Tuyết Đan.

Lâm Nghiêm ôm chặt chẽ lấy Tuyết Đan giọng trầm trầm nhanh nói bên tai vợ.

" Em hãy tin tưởng vào Gia Khiêm và các anh em chứ, còn có Ngọc Tuệ Và Đình Phúc và cả Hy Doanh cùng Phúc Hiền đi nữa nên em hãy an tâm đi mà vợ! "

" Không được! Em sẽ đi theo nhưng em sẽ ở trên xe để chờ đợi và điều hành trận đánh này, chỉ khi cứu được em gái thì em mới an tâm anh có hiểu không? ".

Lâm Nghiêm thấy Tuyết Đan lại xúc động mạnh anh lo lắng cô vì vậy mà ngất mất anh liền nhanh nói hùa theo vợ.

" Được rồi!.....Được rồi anh sẽ đi cùng với em, thôi tất cả hãy nhanh lên xe chúng ta xuất phát thôi ".

" Dạ lão đại! "

Hơn mười chiếc xe chuyên dụng loại hiện đại chống đạn cực kỳ tốt liền nhanh chạy về hướng bến tàu bị bỏ hoang nằm ở hướng nam.

Theo sự chỉ đạo của Tuyết Đan và Gia Khiêm tất cả anh em nhanh vào vị trí bao vây khu vực bến tàu, lúc này Gia Khiêm và Ngọc Tuệ cùng Đình Phúc cùng ba mươi anh em tài giỏi được chọn lựa đi sâu vào bên trong nơi giam giữ Hạ Huyền, ba người là Gia Khiêm, Ngọc Tuệ và Đình Phúc nhanh chóng hạ hết đám đàn em canh giữ ở bên ngoài, các anh em liền nhẹ nhàng đi vào bên trong từ các hướng của sở, và mãi nửa kho, không khó để các anh em hạ hết bọn tập ri này, Gia Khiêm vào bên trong anh đã nhìn thấy Hạ Huyền bị trói ngồi vào cột nhà, Gia Khiêm ra hiệu cho anh em nhanh chóng hạ những tên còn lại đang đứng gần chỗ Hạ Huyền lúc này Gia Khiêm và Ngọc Tuệ nhanh chóng chạy đến bên cô, không ngại dư đoán của Tuyết Đan chúng cô đặt bom ở phía sau dãy cột tay của Hạ Huyền. Ngọc Tuệ nhanh chóng bắt đầu cho việc gỡ mìn □ không đầy năm phút Ngọc Tuệ đã mìn hóa được trái bom. Gia Khiêm xót xa khi nhìn thấy trên mặt và thân thể của người con gái anh yêu đầy vết thương bầm tím, cổ chỗ vẫn đang chảy máu, còn Hạ Huyền thì đã ngất xỉu từ lúc nào rồi, Gia Khiêm liền bế cô vào lòng cùng các anh em nhanh chóng rời khỏi bến tàu, ôm Hạ Huyền lên trên xe cộ Tuyết Đan và Lâm Nghiêm ngồi vừa nhìn thấy Hạ Huyền, Tuyết Đan liền ôm chặt lấy người em gái mà rời nước mắt, cô không khóc lớn nhưng những giọt nước mắt không thể ngừng lại, cô nhìn Gia Khiêm nói.

"Hãy cử người chờ đợi ở đây, tôi muốn có được tên đầu sỏ! "

Gia Khiêm gật đầu anh liền nói với Ngọc Tuệ dặn dò anh em một nửa ở lại cùng Đình Phúc và Phúc Hiền bắt cho được tên đứng đầu còn sống mang về tổng bộ, rồi nhanh xóa sổ nơi này luôn rồi trở về, Ngọc Tuệ nhận lệnh liền đi làm.

Một lúc sau Hy Doanh và Ngọc Tuệ theo Tuyết Đan và Gia Khiêm trở về tổng bộ trước để cứu chữa cho Hạ Huyền.

Gia Khiêm vẫn luôn ôm chặt lấy người Hạ Huyền không rời anh yêu thương dùng bông thấm nước ấm lau nhẹ những vết máu đã khô nơi khoe miệng của cô, và những vết dơ trên gương mặt xinh xắn bây giờ đang sưng to nhìn mà xót xa, Tuyết Đan nhìn em gái bị như vậy trái tim cô không thể nào chịu nổi, cô chỉ còn mỗi mình nó, mẹ cha cũng đã rất lo lắng cho em ấy nên mới về báo mộng như vậy, cô từ nay phải hết sức cẩn thận đề bảo vệ cho em gái mình, bất luận là tên nào thì nó cũng phải trả cái giá rất đắt khi đã tổn hại đến em gái của Tuyết Đan này, cô nghĩ rằng nhìn Hạ Huyền nói. " Em hãy an tâm chị hai sẽ trả mỗi thù thù này cho em! ".

[illegible]

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Không Thể Chọn

* Tại bệnh viện của Bạch gia, trước cửa phòng cấp cứu Bạch Lâm Nghiêm ôm chặt thân thể của Tuyết Đan, bàn tay anh vuốt ve sau lưng vuốt về để cô bình tĩnh hơn trong lúc chờ Hy Doanh cấp cứu Hạ Huyền ở bên trong. Gia Khiêm đứng ngồi không yên cặp mắt sắc bén anh luôn nhìn về cánh cửa phòng cấp cứu mà chờ đợi cái đèn đang sáng kia tắt đi là mọi việc sẽ ổn hết, Gia Khiêm tự trấn an mình "Hạ Huyền sẽ nhanh khỏi thôi, vết thương không có nặng lắm đâu".

Cũng vào lúc này cửa phòng cấp cứu mở toang Hy Doanh nét mặt căng thẳng cô nhìn đến lão đại rồi lại nhìn sang Gia Khiêm giọng gấp gáp nói.

"Lão đại! Gia Khiêm bây giờ tình trạng của Hạ Huyền rất nguy hiểm, mất máu khá nhiều, bao tử bị xuất huyết, cần phẫu thuật gấp, vậy ý gia đình có muốn giữ lại đứa bé này hay là không? ".
.

"Hy Doanh! Em vừa nói gì?" Gia Khiêm nóng lòng nên nói lớn tiếng. Tuyết Đan cũng rời khỏi tay Lâm Nghiêm đi đến bên Hy Doanh để nghe về chuyện đứa bé. Hy Doanh thấy Gia Khiêm căn thẳng cô hơi giật mình nhưng liền nhanh lấy lại bình tĩnh, cô nhìn hai người trước mặt nói:

"Hạ Huyền đã có thai được sáu tuần, thai nhi cũng khỏe, nhưng tình trạng của Hạ Huyền bây giờ là cần mổ gấp, vì bao tử bị xuất huyết máu ra nhiều, lại còn vết thương ở bụng cũng ra máu nhiều, tôi e khi mổ thai nhi sẽ chịu không nổi cũng sẽ tử vong mất thôi!".

Gia Khiêm vừa nghe Hạ Huyền có thai anh chưa kịp vui mừng thì lại nghe tin mình phải chọn bỏ con đi, trái tim Gia Khiêm co thắt từng hồi, những cung bậc vui buồn nối tiếp nhau liên tục làm cho lồng ngực Gia Khiêm như nghẹn anh không thể nào thở nổi hai hàng nước mắt thi nhau rơi không ngừng nghỉ, bàn tay anh ôm chặt lấy trước ngực để đỡ vì nó đang quá đau đớn, anh bất ngờ quỳ xuống trước mặt Hy Doanh giọng nghẹn ngào lên tiếng.

"Hy Doanh à! Gia Khiêm này trước này chưa từng cầu xin bất cứ ai, hôm nay tôi cuối đầu cầu xin có hãy cứu lấy vợ và con của tôi, thật tôi không thể mất ai trong hai mẹ con họ cả, và nếu như hôm nay tôi chọn bỏ con thì Hạ Huyền sẽ hận tôi suốt đời này, vì em ấy rất muốn có con, em ấy bị bệnh về tử cung rất khó đậu thai, bây giờ có được mà tôi bỏ thì chẳng thà giết em ấy luôn cho xong đó, Hy Doanh à! Tôi lay có hãy cứu lấy vợ con của tôi dùm! "

Hy Doanh chưa khỏi bàng hoàng thì lại bị hoảng hốt khi cô thấy lão đại cũng quỳ xuống. Hy Doanh nhanh nhẹn đưa hai cánh tay đỡ lấy lão đại đứng lên. Tuyết Đan giọng nghẹn mắt nhìn Hy Doanh nhẹ nói:

"Chị cầu xin em hãy cứu lấy em gái duy nhất và cả cháu duy nhất của chị! Hạ Huyền nó là người thân duy nhất còn lại trên cõi đời này của chị, nó mà xảy ra chuyện gì thì chị cũng sẽ theo bên nó cùng xuống dưới cửu tuyền mà gặp cha mẹ, em hãy nhanh vào cứu hai mẹ con của em ấy dùm chị đi! "

"Được em biết rồi lão đại! Chị đừng quá xúc động sẽ ảnh hưởng đến bào thai trong bụng chị, đứa bé này em phải vất vả lắm mới cứu được đây!".

Hạ Huyền nói xong liền đi trở vào phòng cấp cứu.

Lúc này Phúc Hiên và Đình Phúc đang nhanh đi đến gần phòng cấp cứu, Gia Khiêm nhìn thấy Phúc Hiên anh liền nhanh nói:

"Phúc Hiền cậu nhanh vào hỗ trợ cho Hy Doanh với, Hạ Huyền đang gặp nguy hiểm, cô ấy đang có thai, cậu nhớ phải bảo toàn cho hai mẹ con cô ấy được bình an tôi tin tưởng vào cậu Phúc Hiền à! "

"Được thôi vào ngay, cậu đừng căng thẳng quá như vậy, cậu hãy giữ bình tĩnh!".

Nói xong Phúc Hiền liền nhanh mở cửa bước vào phòng cấp cứu. Bốn tiếng trôi qua mọi người đều có mặt đông đủ trước cửa phòng cấp cứu trong đó đã có mặt lão gia nhà họ Bạch.

và hai phụ mẫu của Gia Khiêm họ vừa hay tin là nhanh cùng với cha của Lâm Nghiêm nhanh chạy đến bệnh viện, hai ông bà họ Đặng còn lo lắng hơn khi biết được Hạ Huyền đã có cốt nhục của họ Đặng, mẹ của Gia Khiêm bà khóc thút thít vì lo lắng cho con dâu tương lai và lo cho cháu nội của mình, bà hiện được chồng ôm chặt vào trong lòng ông tránh cho bà vì xúc động quá lại ngất xỉu, lúc này đèn phòng cấp cứu đã tắt, tất cả mọi đều trông chờ tin tức tốt từ hai bác sĩ Hy Doanh và Phúc Hiền, lúc này cửa phòng cấp cứu được nhẹ mở ra, Phúc Hiền từng bước một mời đi ra, theo sau là Hy Doanh, cả gương mặt cô lộ rõ nét một mối, những giọt mồ hôi vẫn còn trên trán của hai vị bác sĩ, Gia Khiêm bước lại gần người anh em ánh mắt Gia Khiêm nhìn Phúc Hiền như cầu xin nghe được một câu trả lời tốt về Hạ Huyền, Phúc Hiền hiểu ý bạn anh nhẹ nhàng cười tươi giọng trầm nói.

" Mẹ con cô ấy đã qua con nguy hiểm! Nhưng việc khi nào cô ấy tỉnh lại thì tôi không rõ được, nhưng mỗi ngày bốn bữa phải đưa thức ăn vào để nuôi em bé trong bụng, mà tôi nghĩ ngờ là thai sinh ba lặn đó, lúc này tôi có kiểm tra sơ, để thêm vài tuần siêu âm sẽ rõ ràng hơn Gia Khiêm à! "

" Phúc Hiền cậu nói là thật sao? "

" Gia Khiêm à! Có ba lão tiền bối ở đây tôi nào dám nói bậy chứ " Hy Doanh im lặng này giờ cho đỡ một lúc này cô nhẹ lên tiếng nói với Gia Khiêm.

" Chính xác là ba đứa bé! Tôi đã kiểm tra kỹ càng trước khi anh Phúc Hiền vào ".

Gia Khiêm vui mừng khôn tả anh quay sang ôm lấy mẹ giọng rung rung nói.

" Mẹ ơi! Đặng gia ta đã có người nối dõi rồi, không phải một mà đến ba lặn, mẹ và ba có thấy hạnh phúc không ạ? ". Ông Đặng Gia Đức gương mặt tươi sáng ông ôm lấy Bạch Lâm Vũ nói.

" Anh Lâm Vũ tôi đã lên chức ông nội giống anh rồi, mà lại là ba đứa thật sự tôi mừng muốn khóc luôn rồi anh Vũ ơi! "

Bạch Lâm Vũ vỗ nhẹ lưng người bạn già giọng khàn khàn nói. " Chúng ta sống đến từng tuổi này bây giờ mới cảm thấy được hạnh phúc phải không Gia Đức? "

Mọi người đều thấy vui về khi hai nhà Đặng và Bạch gia đều đã có được cháu nối dõi, nhưng điều họ lo lắng bây giờ là không biết đến lúc nào cô Hạ Huyền mới tỉnh lại đây. Phúc Hiền nhìn mọi người anh lên tiếng nói tiếp.

" Cháu xin phép hai bác trai và bác gái cháu đưa Hy Doanh về nghỉ ngơi, bên trong đã có các bác sĩ trường khoa lo theo dõi Hạ Huyền rồi, không còn nguy hiểm gì nữa đâu, ba tiếng sau Hạ Huyền sẽ ra ngoài bây giờ các bác hãy về nghỉ ngơi chút đi, để các anh em thay phiên ở đây chăm sóc và bảo vệ cho em ấy các bác hãy an tâm! "

Phúc Hiền nói xong liền nắm tay Hy Doanh kéo cô đi trước mặt mọi người, Hy Doanh nghiêng răng ánh mắt hình viên đạn cô nhìn anh giọng điệu bức bối nói.

" Anh kéo tôi đi đâu nữa vậy? Tôi mệt mỏi lắm rồi đó! "

Phúc Hiền cười nhẹ tay vẫn nắm chặt bàn tay cô mà kéo đi, giọng trầm anh từ từ nói.

" Thì chúng ta đang đi kiểm chỗ để nghỉ ngơi và....! " Phúc Hiền nói đến đây thì im lặng anh kéo cô vào phòng nghỉ của anh đã được Tuyết Đan chuẩn bị cho anh lúc gần đây trước ngày đám cưới của cô.

Vừa vào bên trong phòng Phúc Hiền liền khóa chặt cửa hai cánh tay bế lên Hy Doanh đi thẳng vào phòng tắm, mở ra nước ấm xả vào bồn Phúc Hiền ôm Hy Doanh cả hai cùng nhau ngồi vào trong bồn, cùng nhau tắm uyên ương, Hy Doanh bị bất ngờ, vì quá ngại ngùng cô định mở miệng chửi anh, nhưng lời vẫn chưa kịp nói ra thì môi cô đã bị anh ngậm lấy mà hôn cuồng nhiệt.

_____()

* Chúc mọi người một đêm ngủ ngon và có những giấc mơ đẹp □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□♥□□□□□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Tỉnh Lại(Hạnh Phúc Viên Mãn)_1

* Ba tháng sau!

Tại phòng riêng của Gia Khiêm ở biệt thự Đặng gia, trên giường lớn Doãn Hạ Huyền nét mặt hồng hào đôi mắt vẫn nhắm chặt cô đã như vậy đã ba tháng nay, Gia Khiêm nhờ Phúc Hiền trong coi công ty dùm anh ở nhà mà chăm sóc cho vợ, anh không thể tin tưởng mà giao việc chăm sóc cô cho bất cứ ai.

Từ ngoài cửa Gia Khiêm nhẹ nhàng đi vào trong phòng trên tay anh cầm thao nước ấm để lau người và thay quần áo cho cô, việc này ba tháng nay là một mình anh làm, Gia Khiêm đặt thao nước lên cái bàn nhỏ anh nhẹ đặt bàn tay lên bụng đang to lên mỗi ngày vì con của anh chúng đang lớn dần lên theo từng ngày, anh xoa nhẹ lên bụng vợ miệng anh cười tươi sáng ánh mắt đầy yêu thương nhìn lên gương mặt của Hạ Huyền anh nhẹ nói với cô.

" Vợ à em có cảm nhận được các con của chúng ta đang lớn lên không? Em hãy nhanh thức dậy, chỉ khi em thức dậy em ăn uống được nhiều chất bổ thì các con của chúng ta mới khỏe mạnh và có đầy đủ dưỡng chất để chào đời an toàn, nếu em cứ lười mà nằm như thế này các con sẽ ềo uột mất thôi vợ à, em không cần anh nhưng chẳng lẽ em cũng không thương các con sao vợ! Riêng anh thì anh yêu vợ nhiều lắm nếu vợ không thương anh thì khi vợ thức dậy anh sẽ tránh đi không để vợ nhìn thấy anh, miễn là vợ và các con bình an cùng mạnh khỏe là anh hạnh phúc lắm rồi! Thời bây giờ anh lau mình và thay đồ sạch cho vợ nha, món ăn của vợ nấu sắp chín rồi lát xong anh sẽ bom vào bao tử cho các con có cái để hấp thụ mà lớn lên ".

Gia Khiêm sau khi tự đọc thoại một mình anh liền nhanh tay vào việc lau mình cho Hạ Huyền, sau gần mười lăm phút cuối cùng anh đã làm xong, Gia Khiêm nhẹ nhàng đắp chăn lên cẩn thận cho vợ rồi anh ôm thau nước nhẹ nhàng rời khỏi phòng, bàn tay anh cũng rất nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

Gia Khiêm vừa rời đi ít giây bàn tay của Hạ Huyền nhẹ nhàng từ từ động dậy, vài giây kế tiếp đôi mắt tròn xoe nhẹ nhấp nháy từ từ mở ra, Hạ Huyền đã tỉnh lại vì cô nghe được những lời cảm động của Gia Khiêm nói về các con của mình, và điều quan trọng làm cho cô tỉnh là vì anh nói cô không thương anh giận anh, mà cô có giận hờn gì anh đâu, mà anh nói cô không thương anh, không thương mà có một bụng to như vậy được sao? Nghe xong cô bức bối liền nhanh mở mắt để hỏi tội anh mới được, Hạ Huyền lúc này phát hiện trong miệng mình có một cái ống, cô là một bác sĩ nên cô đã biết nó là ống dẫn thức ăn vào bao tử, Hạ Huyền lúc này bàn tay nhẹ nhàng lấy cái ống đó ra khỏi miệng mình một cách thành thực, đặt ống sang một bên Hạ Huyền nhẹ nhàng ngồi lên vận động hai tay rồi dùng tay bóp lấy hai chân mình cho máu huyết lưu thông khoảng năm phút sau Hạ Huyền mới nhẹ đặt hai chân thả xuống đất rồi từ từ đứng lên để đi, cô nhìn thấy cái bụng mình nhô lên cô yêu thương vuốt ve trên bụng mình cô rất hạnh phúc vì các con đã lớn lên rồi, bước chân nhẹ nhàng từ từ cô đi

qua đi lại cho vững vàng một chút rồi mới nhẹ đi vào bên trong để đánh răng rửa mặt, Hạ Huyền cô là người rất ưa sạch sẽ ấy vậy mà cô đã nằm trên giường rất lâu như vậy rồi, răng miệng cũng đã có mùi kinh khủng cô không thể chịu đựng nổi nữa.

Sau hơn mười phút cho việc vệ sinh răng miệng cùng tóc tai Hạ Huyền mới vui vẻ bước ra ngoài cô đi đến bên cửa sổ lúc này ánh nắng đang chiếu rọi khắp nơi cô nằm trên giường đã lâu nên bây giờ cô muốn nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài trong lúc này.

Những đầu bếp vừa làm xong món ăn cho Hạ Huyền, nghe quân gia báo Gia Khiêm liền nhanh bề lên phòng để bom vào bao tử cho Hạ Huyền, bàn tay vừa mở ra cửa phòng Gia Khiêm liền hoàn hồn khi không nhìn thấy vợ mà đây truyền thức ăn lại nằm trên giường Gia Khiêm nhanh chóng đảo mắt nhìn khắp nơi trong phòng ánh mắt anh liền dừng lại nơi cửa sổ khi thấy được dáng vóc quen thuộc không ai khác người đó là cô Hạ Huyền người vợ mà anh yêu thương biết bao nhiêu, bàn tay nhanh đặt tô thức ăn lên bàn, bước chân anh nhanh đi về nơi vợ đang đứng giọng anh rung rung gọi.

"Hạ Huyền!...Em đã tỉnh rồi Hạ Huyền! "

Hạ Huyền mãi lo ngắm cảnh bất ngờ nghe có người gọi tên mình cô nhẹ nhàng quay về sau ánh mắt cô vừa nhìn thấy người trước mặt hai hàng nước mắt liền rơi xuống cô đưa hai cánh tay về phía trước giọng nghèn nghẹn nói.

"Gia Khiêm ơi em rất nhớ anh! " lời vừa dứt thì cũng là lúc hai thân thể ôm chầm lấy nhau mà khóc nức nở, một hồi khóc xong Gia Khiêm liền nâng nhẹ lấy gương mặt của vợ mà hôn hít khắp nơi trên gương mặt đầy giọt lệ hạnh phúc của vợ mình điểm cuối là trên đôi môi mềm mại của cô anh say mê mà ngậm mút cho thỏa mãn nỗi nhớ nhung của mấy tháng qua, bị hôn dồn dập Hạ Huyền không kịp trở tay cô cũng vui vẻ mà thuận theo ý của anh, Gia Khiêm hôn đến khi anh cảm nhận Hạ Huyền khó thở anh mới luyến tiếc dừng lại, nhưng anh nhanh chóng bế cô lên giường bàn tay anh nhanh chóng cởi đi quần áo trên người của cả hai môi mềm anh liền ngậm lấy bên ngực to tròn mềm mại của vợ mà liếm mút...." Hừm...ừm " Hạ Huyền cả người tê rần vì hành động này của anh, đôi mắt mờ mông nhìn anh giọng cô ngọt ngào lên tiếng.

"Gia Khiêm à các bảo bối trong bụng em! "

Gia Khiêm đang mê mẩn với cảm xúc đang từng phút tăng lên trong cơ thể mình vì bao ngày nín nhịn anh hiểu ý vợ lo lắng anh dừng lại ánh mắt mê say đầy dục vọng nhìn vào gương mặt đang ửng hồng vì kích thích giọng anh gấp gấp nói.

"Vợ em hãy an tâm anh sẽ nhẹ nhàng không làm ảnh hưởng đến các con đâu! "Lời vừa dứt Gia Khiêm liền nhanh chóng đẩy nhanh tiến độ vì anh không thể chịu đựng được nữa con khoái cảm trong người mình rồi.

Hơn một tiếng sau cuộc ân ái cũng đã xong, lúc này Hạ Huyền đầu cô đặt trên cánh tay anh mà an ổn nhắm mắt nghỉ ngơi, cánh tay còn lại Gia Khiêm đặt trên eo của vợ mắt anh cũng nhắm hờ nhưng anh không ngủ, trong đầu anh vẫn còn đọng lại cảm giác hạnh phúc mình vừa trải qua, anh không thể diễn tả được niềm vui cùng hạnh phúc khi nhìn thấy vợ đã tỉnh lại, mặt dù Phúc Hiền trước kia có nói cô không có nguy hiểm gì nữa, nhưng khi từng giờ từng ngày anh chờ đợi cô tỉnh lại nó khiến cho trái tim anh luôn đau xót cùng bất an vô cùng, nhưng giờ đây cô đã tỉnh lúc này Gia Khiêm anh mới thật sự là an tâm, anh tự hứa với lòng sẽ không để cho vợ bị tổn thương dù là điều nhỏ nhất cũng không, anh sẽ luôn ở bên mà che chở cho vợ và các con của mình đến khi cả hai trở thành một ông lão bà lão răng rụng tóc bạc mới cam lòng.

Gia Khiêm đang bận suy nghĩ bất ngờ lúc này cánh cửa phòng bị người mở ra, Gia Khiêm liền giật mình nhìn ra cửa, hai người bước vào không ai xa lạ là Tuyết Đan và Bạch Lâm Nghiêm, vừa vào Tuyết Đan liền giật mình khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô ngượng ngùng liền xoay mặt đi miệng nói lớn.

"Gia Khiêm à anh bị biến thái à? Em gái tôi đang hôn mê mà anh làm gì con bé vậy hả, nhanh mặc đồ vào ngay cho tôi! "Lâm Nghiêm thấy vợ bất ngờ quay về hướng mình cô còn la lớn anh liền nhìn vào trên giường lớn Lâm Nghiêm liền tăng hắng hai tiếng rồi cũng quay mặt đi không dám nhìn giọng điệu trêu chọc lên tiếng.

"Haiza tôi hiểu cho sự khó chịu vì nín nhịn lâu ngày của cậu, nhưng em vợ là đang mang thai hiện cũng đang hôn mê....hừm cậu làm như vậy cũng thật là không nên đâu Gia Khiêm à! "

Lời của Lâm Nghiêm vừa dứt thì giọng ngọt ngào của nữ liền vang lên.

"Anh hai, chị hai! Sao lại đứng quay mặt ra ngoài vậy? Nhanh đi vào trong ngồi đi ạ! "Tuyết Đan vừa nghe xong cô giật mình và quên luôn chuyện ngại ngùng cô liền quay lại nhìn đến người vừa mới nói, Tuyết Đan mừng rỡ khi nhìn thấy em gái yêu quý đã tỉnh cô nhanh chóng liền đi nhanh đến mà ôm lấy em gái vào lòng khóc nức nở, Gia Khiêm lúc này đã đi vào bên trong để thay đồ, Tuyết Đan mừng rỡ vuốt ve trên gương mặt em gái nhưng mắt cô cũng nhìn ra là em mình đang trần truồng cô nhanh chóng nhặt quần áo mặc vào cho em gái, giọng cô đầy giận dỗi lên tiếng.

"Những tên đàn ông khốn kiếp con người ta vừa tỉnh lại liền bị ăn ngay, bộ không phân biệt được là người ta đang không khỏe sao! ". Hạ Huyền xấu hổ khi nghe những lời chị gái cảm râm, Lâm Nghiêm nghe những lời vợ mắng anh đâm nhột nhột vì trong đó có đánh cả mình vào, nhưng anh lúc này chỉ biết đứng im lặng mà nghe vợ mắng thôi chứ nào dám lên tiếng.

Sau khi mặc đồ xong cho em gái Tuyết Đan nhẹ nhàng đỡ em ngồi lên, Gia Khiêm lúc này từ bên trong đi ra nét mặt anh ngại ngùng nhìn đến hai chị em trên giường anh liền đi qua bên Lâm Nghiêm kéo anh ta đi ra bên ngoài với lý do đi lấy đồ ăn cho vợ và trái cây cùng nước cho Tuyết Đan và Lâm Nghiêm, hai tên đàn ông nhanh chóng rời đi vì họ biết trái bom mang tên Tuyết Đan sắp sửa bùng nổ rồi đại mà đứng đó là tan xương chẳng chơi.

_____()

* Tác giả rất xin lỗi vì việc ra rùa bò của mình, còn một chương nữa là kết thúc bộ truyện này rồi đó các bạn. Chân thành cảm ơn mọi người rất nhiều vì luôn ủng hộ cho bộ truyện cũng như ủng hộ tác giả vậy, chân thành cảm ơn và chúc các bạn các cùng gia đình luôn mạnh khỏe vui vẻ và hạnh phúc ☺☺☺☺.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tỉnh Lại(Hạnh Phúc Viên Mãn) Hết

* Tuyết Đan mắt nhìn thấy hai tên đàn ông kia đã rời đi lúc này giọng nói cô bất ngờ trầm xuống ánh mắt đầy yêu thương nhìn em gái nhẹ nói.

"Em đó! Từ nay em không được chiều theo ý của Gia Khiêm như vậy nữa! Em thân thể ốm đau mới khỏi, lại con mang thai ba lần, càng ngày thai sẽ lớn lên em sẽ rất mệt mỏi, em phải ăn uống bồi bổ và lo bảo vệ sức khỏe cho em và các con mình thật tốt, còn những tên đàn ông thôi kia chúng ta cứ cho họ treo mõm hết đi, chị đây đang mang thai đôi, lúc trước cứ ngỡ là một, ai dè khi kiểm tra kỹ thì mới biết là thai đôi! "

"Ôi thật như vậy sao chị hai! "

Tuyết Đan cười nhẹ đầu gật gù, bàn tay cảm lên điện thoại bấm nút gọi, chuông bên kia reo hai tiếng một giọng nữ lên tiếng.

" Lão đại chị gọi em có việc gì cần dặn? ".

" Hy Doanh em nhanh sang biệt thự Đặng gia Hạ Huyền đã tỉnh lại rồi, sang kiểm tra cho em ấy! "

" Ô! Vâng em và Phúc Hiền sẽ sang ngay ". Lời vừa dứt Tuyết Đan cũng nhanh tắt điện thoại, cô quay sang bàn tay vuốt ve mái tóc của em gái mình cô từ từ nói.

" Chị không ngờ cuộc đời của chị lại trở nên nhiều ý nghĩa và vui vẻ đến như vậy, chị tìm được em là niềm hạnh phúc lớn nhất của chị, và giờ chúng ta lại có những đứa con, đây là động lực lớn để chị vui vẻ sống tiếp trên cuộc đời đầy cạm bẫy và mưu mô dơ bẩn này, trước kia chị sống chỉ có một mục đích là để tìm ra người gây ra tai nạn cho gia đình mình, và khi đã tìm được thì lúc đó sống hay chết đối với chị đã không quan trọng rồi! "

"Chị hai! Sao chị lại nghĩ như vậy chứ, bên chị lúc đó còn anh Lâm Nghiêm và bác Bạch mà, sao chị hai lại suy nghĩ bi oan như vậy hà chị? ". Tuyết Đan cười nhẹ, bàn tay vẫn đều đặn vuốt ve mái tóc dài của em gái cô giọng nhẹ lại nói.

" Không sao đó là trước kia, chứ bây giờ chị yêu cuộc sống lắm vì chị đã có em gái ruột thịt của mình, và có cả một gia đình riêng hạnh phúc, sắp tới đây gia đình lại chào đón những thành viên mới ra đời nữa, chị có trách nhiệm phải bảo vệ cho mọi người trên dưới trong gia đình của chúng ta được an toàn khỏe mạnh nữa! "

Hạ Huyền vòng tay ôm qua eo của chị gái, bàn tay mềm mại cô xoa xoa bụng tròn mới nhô lên một chút của chị, cô nở nụ cười tươi hạnh phúc giọng nhẹ nói vào bụng của chị mình.

" Di út xin chào hai cháu, các cháu ở trong đó phải ngoan ngoãn nhé, không được làm chị hai của di đâu đó có biết không, phải biết nghe lời khi gặp mặt di út sẽ thưởng cho các cháu quà thật to nha".

Tuyết Đan hạnh phúc cười tươi khi thấy em gái nói chuyện với các cháu ở trong bụng mình, lúc này cửa phòng được người mờ ra Gia Khiêm đang đẩy vào một xe đầy thức ăn cho tất cả, Lâm Nghiêm thì đẩy một xe đầy các loại nước uống, như nước ép trái cây toàn loại các loại trái cây thích nhất, sữa tươi, nước suối, bia, rượu, cà phê, theo sao là cặp đôi bác sĩ Phúc Hiền Hy Doanh, kéo theo là một hàng dài anh em trong bang khi vừa nghe tin chị Hạ Huyền đã tỉnh ai nấy đều vui mừng không kìm được liền nhanh chóng đi mua sữa và toàn đồ bổ để qua thăm Hạ Huyền.

Tuyết Đan nhìn mọi người trong bang cô vui lắm nhưng bên ngoài vẫn giữ nét mặt bình chân như vại giọng lạnh nhạt nói với mọi người.

" Mọi người đã có lòng đến thăm Hạ Huyền tôi xin ghi nhận tấm lòng của mọi người, cứ để quà xuống đó rồi tắt cả xuống phòng khách tha hồ ăn uống, hãy để yên cho Hạ Huyền nằm nghỉ ngơi, Hy Doanh mau vào kiểm tra cho em ấy đi! ".

" Dạ em vào ngay! "

Mọi người chỉ kịp nhìn thấy Hạ Huyền cười tươi ngồi trên giường, chưa kịp hỏi thăm một từ mà đã bị lão đại tổng tiến rồi, mọi người trên dưới buồn bã y lời liền để quà lên bàn rồi lặng lẽ nhẹ nhàng rời khỏi phòng, cả đám xuống phòng khách khui rượu ăn mừng tiểu lão nương của Doãn gia đã tỉnh.

Sau mười phút kiểm tra Hy Doanh cười tươi tần nhìn Tuyết Đan nói.

" Chị ấy rất khỏe, các bảo bối cũng phát triển rất tốt, lão đại chị không cần phải lo lắng nữa về chuyện khám thai định kỳ em sẽ lo về việc đó cho hai chị, cứ nghỉ ngơi ăn uống cho tốt vào là được! "

" Tốt! Như vậy là chị an tâm rồi, thôi em và Phúc Hiền xuống chung vui cùng với mọi người đi, chị cho Hạ Huyền ăn xong rồi xuống sau! "

Hy Doanh cùng Phúc Hiền gật nhẹ đầu chào mọi người trong phòng rồi cũng nhanh rời đi khỏi. Lâm Nghiêm và Gia Khiêm thấy hai người kia đã đi hai anh liền nhanh chóng bắt tay vào việc hầu các phu nhân của họ dùng bữa, không biết từ khi nào mà hai người đàn ông uy vũ có tiếng lạnh lùng nhất trong thế giới ngầm bây giờ đã trở thành ôsin ngoan ngoãn cho vợ mất rồi.

* 6 tháng 10 ngày sau đó tại phòng sanh tại bệnh viện của Bạch gia.....oa.....oa..... oa.....oa.....oa...Lâm Nghiêm cùng Gia Khiêm đầu tóc rối bởi dựng đứng bù xù, quần áo bung hết nút nhưng nét mặt thì vui không thể tả, cả hai đi nhanh ra bên ngoài phòng sanh để thông báo tin vui cho cha mẹ cùng bạn bè, cánh cửa phòng sanh vừa mở ra, khi hai người họ bước ra ngoài thì tất cả đều nhìn hai người như thể hai người là hai kẻ điên ở viện mới trốn ra vậy, lúc này Bạch Lâm Vũ nén cười giọng khàn khàn lên tiếng.

" Lâm Nghiêm à! Tuyết Đan con bé thế nào? Mấy mẹ con nó có khỏe không con? "

" Dạ ba hãy an tâm cả hai chị em đều rất khỏe mạnh, các bé đang được các bác sĩ làm vệ sinh xong sẽ đem ra đây cho ba và hai bác Đặng nhìn mặt cháu ạ! "

Bà Lý Ngọc Tinh mẹ của Gia Khiêm cười tươi nói vào. " Ôi nhờ ơn trời Phật phù hộ cho chị em nó, Ông tôi mừng quá ông ơi, nhưng sao mà lâu ra vậy? Tôi xót ruột quá đi! "

Gia Khiêm thấy mẹ nôn nóng nhìn cháu mà như vậy Gia Khiêm cười nhẹ nói.

" Mẹ giữ bình tĩnh đừng xúc động sẽ ảnh hưởng tim của mẹ đó! "

Ông Đặng cũng nói thêm vào.

" Con nó nói đúng đó tôi đỡ bà ngồi xuống ghế nha, khi nào các bác sĩ bế ra thì mình đứng lên nhìn ". Lời Đặng lão gia vừa dứt thì bên trong Hy Doanh cùng hai bác sĩ nữ đang bế năm đứa trẻ trên tay đi về phía mọi người, bà Ngọc Tinh nhanh nhìn thấy được bà mừng rỡ nói lớn.

" Ông ơi các cháu ra rồi kìa! ". Tất cả mọi người liền nhanh chóng tụ lại để nhìn mặt các thiên thần bé nhỏ vừa chào đời, ai cũng vui và yêu thích khi nhìn thấy nét mặt đáng yêu của các bé, Ông Bạch Lâm Vũ ôm hai cháu trong tay mà hai hàng nước mắt không ngừng rơi xuống làm ướt hết gương mặt ông, còn hai ông bà Đặng thì cười tươi hết cỡ, bà Ngọc Tinh vừa cười lại vừa khóc khi nhìn thấy Đặng gia có đến hai cậu cháu trai nối dõi và một cô tiểu công chúa xinh đẹp tuyệt trần như thế.

Hai ông chồng thừa lúc mọi người đang bận ôm cháu hai anh liền chạy vào bên trong để ôm ấp vợ của mình.

Bên giường một! Lâm Nghiêm nắm lấy bàn tay của Tuyết Đan giọng anh trầm ấm nói.

" Vợ ơi anh cảm ơn em rất nhiều, em đã vất vả quá nhiều rồi, anh yêu em nhiều lắm! "

Bên giường hai! Gia Khiêm ôm chặt Hạ Huyền hai hàng nước mắt anh lặng lẽ trên má niềm hạnh phúc được làm cha mẹ của anh và vợ đã được như mơ, Gia Khiêm thì thầm bên tai

vợ.

" Vợ yêu từ nay chúng ta đã lên chức ba mẹ rồi, anh sẽ dành nhiều thời gian để phụ với vợ chăm sóc cho ba đứa con của mình, anh sẽ không để cho vợ phải vất vả nữa vợ hãy an tâm, anh yêu vợ rất nhiều! ".

Một tháng sau!

" Ông xã anh nhanh vào đây Ngọc Nhã ị đây bím rồi kìa! "

Nửa tiếng sau!

" Anh Gia Khiêm nhanh vào phụ em Gia Trí ọc sữa, nhanh thay đồ cho con dùm em! ".

Nửa tiếng tiếp theo Gia Khiêm đang chớp mắt cho đỡ mỏi thì bất ngờ một giọng oanh vàng lại vang lên.

" Ông xã ơi! Anh nhanh vào đây cho Gia Phong uống sữa dùm em với! ".

Gia Khiêm liền nhanh tinh táo anh ba chân bốn cẳng chạy vào phòng, một cảnh tượng trước mắt làm cho anh muốn ngất xỉu, một căn phòng như cung điện ngày nào giờ đây như một bãi chiến trường anh hai tay vò lấy tóc mình giọng bức bối lên tiếng.

" Ngày mai gọi bảo mẫu gấp thôi, chỉ vì không nghe lời em mà bây giờ anh mới thấy thấm thía cái khó nhọc trong việc chăm sóc cho các con, thật là chăm sóc trẻ em không hề đơn giản một chút nào cả! "

Hạ Huyền nghe chồng nói vậy cô liền nở nụ cười đắc ý.

Tại biệt thự Bạch gia, Tuyết Đan đang nằm ngủ trong vòng tay của Lâm Nghiêm, các con được các vú trong nom, khi nào đói các vú mới bế sang cho cô cho bú, còn thường là Tuyết Đan được ăn uống nằm nghỉ thoải mái, vì Lâm Nghiêm không muốn vợ mệt mỏi, và cũng là vì anh không muốn hai bảo bối chiếm lĩnh được vợ của mình mà thôi, vợ chỉ là của riêng một mình anh, lấy được cô cuộc sống này của Lâm Nghiêm đã không còn gì phải hối tiếc, vì cô chính là tình yêu đầu đời của anh, và cũng là cuối cùng trong cuộc đời của anh.

" Hết "

_____()

*Chân thành cảm ơn tất cả các bạn đọc giả rất nhiều. Chúc ngủ ngon nha cả nhà.

* Tác giả viết truyện: Trương Diệu Anh.

* Hoàn truyện: Ngày 12 tháng 01 năm 2019.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.